

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 51 / IV legislatura / Tercer període

Dijous, 6 de maig de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 28

Tercera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'una del migdia i tretze minuts.

Debat general sobre l'acció política i de govern entorn al règim local i la situació política dels ajuntaments a Catalunya (Continuació.)

Propostes de resolució subsegüents al debat

Propostes de resolució del G. P. Popular

Torn a favor: Sr. Ros (P) (p. 2368).

Propostes de resolució del G. Socialista

Torn a favor: Sr. Joaquim Nadal (S) (p. 2369).

El Sr. Escudé (CIU) (p. 2372) i el Sr. Clotas (S) (p. 2372) intervenen per una qüestió d'ordre.

Propostes de resolució del G. P. de Convergència i Unió

Torn a favor: Sr. Camp i Batalla (CiU), que presenta transaccionals entre les Propostes de resolució núms. 3.c i 4 del G. P. de Convergència i Unió, la núm. 5 del G. Socialista, la núm. 11 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya i la núm. 17 del G. P. Popular (p. 2373).

El Sr. Joaquim Nadal (S) accepta la transacció (p. 2376).

Propostes de resolució del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya

Torn a favor: Sr. Morera (ERC), que presenta una transaccional entre la Proposta núm. 3 del G. P. d'Esquerra Republicana, la núm. 6.5 del G. Socialista i la núm. 4 del G. P. de Convergència i Unió (p. 2376)

Propostes de resolució del G. P. d'Iniciativa per Catalunya

Torn a favor: Sr. Farrés (IC), que accepta la transaccional presentada a la Proposta de resolució núm. 11 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (p. 2377).

Votació de la transaccional entre la Proposta de resolució núm. 3.c del G. P. de Convergència i Unió, la núm. 5 del G. Socialista, la núm. 11 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya i la núm. 17 del G. P. Popular, i de la transaccional entre la Proposta de resolució núm. 4 del G. P. de Convergència i Unió, la núm. 6.5 del G. Socialista i la núm. 3 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: aprovades per unanimitat (p. 2379).

Votació de la Proposta de resolució núm. 2 del G. P. Popular: rebutjada per 17 vots a favor, 65 en contra i 32 abstencions (p. 2380).

Votació de l'incís de la Proposta de resolució núm. 3 del G. P. Popular: rebutjat per 18 vots a favor, 65 en contra i 32 abstencions (p. 2380).

Votació de la resta de la Proposta de resolució núm. 3 del G. P. Popular: aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 2380).

Votació de la Proposta de resolució núm. 4 del G. P. Popular: rebutjada per 49 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 2380).

Votació de la Proposta de resolució núm. 5 del G. P. Popular: rebutjada per 6 vots a favor, 65 en contra i 43 abstencions (p. 2380).

Votació de les Propostes de resolució núms. 6 i 7 del G. P. Popular: rebutjades per 18 vots a favor, 65 en contra i 31 abstencions (p. 2380).

Votació de les Propostes de resolució núms. 8 a 13 del G. P. Popular: rebutjades per 50 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 2380).

Votació de la Proposta de resolució núm. 14 del G. P. Popular: aprovada per unanimitat (p. 2380).

Votació de la Proposta de resolució núm. 15 del G. P. Popular: rebutjada per 50 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 2380).

Votació de la Proposta de resolució núm. 16 del G. P. Popular: rebutjada per 50 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 2380).

Votació de la Proposta de resolució núm. 1 del G. Socialista: aprovada per unanimitat (p. 2381).

Votació de la Proposta de resolució núm. 2 del G. Socialista: rebutjada per 50 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 2381).

Votació de la Proposta de resolució núm. 3 del G. Socialista: aprovada per unanimitat (p. 2381).

Votació de la Proposta de resolució núm. 4 del G. Socialista: aprovada per unanimitat (p. 2381).

Votació dels dos primers punts de la Proposta de resolució núm. 6 del G. Socialista: aprovats per unanimitat (p. 2381).

Votació de la resta de la Proposta de resolució núm. 6 del G. Socialista: rebutjada per 50 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 2381).

Votació de la Proposta de resolució núm. 7 del G. Socialista: rebutjada per 44 vots a favor, 65 en contra i 6 abstencions (p. 2381).

Votació de la Proposta de resolució núm. 8 del G. Socialista: rebutjada per 38 vots a favor, 65 en contra i 12 abstencions (p. 2381).

Votació de la Proposta de resolució núm. 1 del G. P. de Convergència i Unió: aprovada per 71 vots a favor, 36 en contra i 6 abstencions (p. 2381).

Votació dels dos primers punts de la Proposta de resolució núm. 2 del G. P. de Convergència i Unió: aprovats per 71 vots a favor, 42 en contra i cap abstenció (p. 2382).

Votació de la resta de la Proposta de resolució núm. 2 del G. P. de Convergència i Unió: aprovada per 71 vots a favor, 36 en contra i 6 abstencions (p. 2382).

Votació de les lletres a i b de la Proposta de resolució núm. 3 del G. P. de Convergència i Unió: aprovades per 77 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció (p. 2382).

Votació de la Proposta de resolució núm. 5 del G. P. de Convergència i Unió: aprovada per 101 vots a favor, 6 en contra i 6 abstencions (p. 2382).

SUMARI (3)

Votació de la Proposta de resolució núm. 6 del G. P. de Convergència i Unió: *aprovada per 71 vots a favor, 12 en contra i 30 abstencions* (p. 2382).

Votació de la Proposta de resolució núm. 7 del G. P. de Convergència i Unió: *aprovada per 65 vots a favor, 36 en contra i 12 abstencions* (p. 2382).

Votació de les Propostes de resolució nùms. 8 i 9 del G. P. de Convergència i Unió: *aprovades per 109 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció* (p. 2382).

Votació de la Proposta de resolució núm. 10 del G. P. de Convergència i Unió: *aprovada per 101 vots a favor, 6 en contra i 6 abstencions* (p. 2382).

Votació de la primera part de la Proposta de resolució núm. 1 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *aprovada per unanimitat* (p. 2383).

Votació de la resta de la Proposta de resolució núm. 1 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *rebutjada per 52 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 2383).

Votació de la Proposta de resolució núm. 2 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *rebutjada per 52 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 2383).

Votació de la Proposta de resolució núm. 4 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *rebutjada per 52 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 2383).

Votació de la Proposta de resolució núm. 5 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *aprovada per unanimitat* (p. 2383).

Votació de les Propostes de resolució nùms. 6, 8, 9 i 10 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *rebutjades per 51 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 2383).

Votació de la primera part de la Proposta de resolució núm. 7 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *aprovada per 78 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions* (p. 2383).

Votació de la resta de la Proposta de resolució núm. 7 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *rebutjada per 13 vots a favor, 65 en contra i 36 abstencions* (p. 2383).

Votació de la Proposta de resolució núm. 11 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *aprovada per 77 vots a favor, 6 en contra i 31 abstencions* (p. 2383).

Votació de la Proposta de resolució núm. 12 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *aprovada per unanimitat* (p. 2383).

Votació de les Propostes de resolució nùms. 1, 3, 6, 7, 8, 9 i 10 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjades per 50 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció* (p. 2384).

Votació de la primera part de la Proposta de resolució núm. 2 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *aprovada per unanimitat* (p. 2384).

Votació de la resta de la Proposta de resolució núm. 2 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjada per 50 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció* (p. 2384).

Votació de la Proposta de resolució núm. 4 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjada per 13 vots a favor, 101 en contra i cap abstenció* (p. 2384).

Votació de la Proposta de resolució núm. 5 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjada per 44 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions* (p. 2384).

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i sis minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i nou minuts.

Preguntes (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre la participació financera del Govern en les empreses catalanes instal·lades al Marroc (Reg. 10265)

Formulació: Sr. Llorens (P) (p. 2384).

Resposta: conseller d'Indústria i Energia (p. 2385).

Repregunta: Sr. Llorens (P) (p. 2385).

Segona resposta: conseller (p. 2385).

Preguntes al Consell Executiu sobre les sol·licituds d'horaris especials presentades després de la publicació del Decret que regula els horaris comercials (Reg. 8661), *sobre la responsabilitat de les inspeccions fetes a diversos comerços de Barcelona* (Reg. 8662), *sobre les localitats en les quals s'han inspeccionat els comerços* (Reg. 8663), *sobre els criteris emprats en la inspecció de diversos comerços de Barcelona* (Reg. 8664) i *sobre la possibilitat que es facin inspeccions en els comerços de tots els municipis de Catalunya* (Reg. 8665)

Formulació: Sr. Clofent (S) (p. 2385).

Resposta: conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 2386).

SUMARI (4)

- Repregunta: Sr. Clofent (S) (p. 2386).
Segona resposta: conseller (p. 2388).
- Preguntes al Consell Executiu sobre el capteniment del secretari general de la Joventut en relació amb el Consell Nacional de la Joventut (Reg. 8836) i sobre el Consell Nacional de la Joventut (Reg. 8837)*
El president n'anuncia la retirada (p. 2388).
- Preguntes al Consell Executiu sobre el compliment d'una resolució de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme en relació amb la recol·locació dels treballadors de Paperera Riera, SA (Reg. 9169), sobre els acords del procés de negociacions amb el grup EPPIC, en relació amb la recol·locació dels treballadors de Paperera Riera, SA (Reg. 9170) i sobre l'existència d'un calendari per al procés de recol·locació dels treballadors de Paperera Riera, SA (Reg. 9171)*
Formulació: Sr. Piella (S) (p. 2389).
Resposta: conseller d'Indústria i Energia (p. 2389).
Repregunta: Sr. Piella (S) (p. 2389).
Segona resposta: conseller (p. 2389).
- Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a evitar el tancament de l'empresa Inpacsa, de Balaguer (Noguera) (Reg. 9978)*
Formulació: Sr. Fuentes (IC) (p. 2390).
Resposta: conseller d'Indústria i Energia (p. 2390).
Repregunta: Sr. Fuentes (IC) (p. 2391).
Segona resposta: conseller (p. 2391).
- Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla de salut de Catalunya (Reg. 10080) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)**
Presentació: Sra. Utgés (S) (p. 2391).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, d'addició)*
Torn a favor: Sr. Reguant (ERC) (p. 2392).
Posició dels grups no esmenants: Sr. Barceló (P) (p. 2392), Sra. Mayol (IC) (p. 2393) i Sr. Padrós (CiU) (p. 2394).
Posició del grup presentant: Sra. Utgés (S) (p. 2395).
Votació (punt núm. 1): rebutjat per 26 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 2395).
Votació (punts núms. 2 i 3): rebutjats per 30 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 2395).
- Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de protecció del paisatge (Reg. 10109) (Punt sisè de l'ordre del dia.)**
Presentació: Sr. Madueño (S) (p. 2395).
Posició dels grups: Sra. Montserrat (P) (p. 2397), Sr. Gimeno (IC) (p. 2397), Sr. Portabella (ERC) (p. 2398) i Sr. Gavín (CiU) (p. 2398).
Votació: rebutjada per 23 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció (p. 2399).
- Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política d'esport (Reg. 10075) (Punt setè de l'ordre del dia.)**
Presentació: Sr. Benach (ERC) (p. 2399).
- Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2, de modificació)*
Torn a favor: Sr. Aymerich (CiU) (p. 2401).
Posició dels grups no esmenants: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 2402), Sr. Fuentes (IC) (p. 2403) i Sr. Sobrequés (S) (p. 2404).
Posició del grup presentant: Sr. Benach (ERC) (p. 2405).
Votació (punt núm. 1): aprovat per 85 vots a favor, 3 en contra i cap abstenció (p. 2405).
Votació (punt núm. 2): rebutjat per 29 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 2405).
Votació (punt núm. 3): aprovat per 68 vots a favor, 3 en contra i 17 abstencions (p. 2405).
Votació (punt núm. 4): rebutjat per 10 vots a favor, 61 en contra i 16 abstencions (p. 2405).
Votació (punt núm. 5): aprovat per 68 vots a favor, 3 en contra i 16 abstencions (p. 2405).
Votació (punt núm. 6): rebutjat per 29 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 2405).
- Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la cançó en català (Reg. 10087) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)**
Presentació: Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2405).
- Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)*
Torn a favor: Sr. Ferrer (CiU) (p. 2407).

SUMARI (5)

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2408), *Sr. Fuentes (IC)* (p. 2409) i *Sr. Dalmau i Ribalta (S)* (p. 2409).

Posició del grup presentant: *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 2410).

Votació (punts núms. 1 i 3: *rebutjats per 19 vots a favor, 53 en contra i 3 abstencions* (p. 2410).

Votació (punts núms. 2 i 4): *aprovats per unanimitat* (p. 2410).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport a Catalunya (Reg. 10081) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Rodri (ERC)* (p. 2410).

Posició dels grups: *Srda. Montserrat (P)* (p. 2412), *Sra. Mayol (IC)* (p. 2412), *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 2413) i *Sr. Molins (CiU)* (p. 2413).

Votació (punts núms. 1, 4 i 5): *aprovats per unanimitat* (p. 2415).

Votació (punts núms. 2 i 3): *rebutjats per 21 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció* (p. 2415).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de millora del sistema de finançament (Reg. 10065) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 2415).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Codina (CiU)* (p. 2417).

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 1 i 2, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Reguant (ERC)* (p. 2418).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 2420) i *Sr. Carnicer (S)* (p. 2420).

Posició del grup presentant: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 2421).

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i onze minuts i es reprèn a tres quarts de nou i dotze minuts.

El Sr. Reguant (ERC) intervé per una qüestió d'ordre (p. 2422). *El vice-president primer li respon* (p. 2422).

Votació: *el vice-president primer anuncia que no hi ha quòrum* (p. 2422).

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i catorze minuts i es reprèn a les nou i sis minuts.

Votació: *el vice-president primer dóna el resultat -54 vots a favor, 8 en contra i 1 abstenció- i remarca de nou que no hi ha quòrum* (p. 2423).

El Sr. Codina (CiU) i el vice-president primer intervenen per una qüestió d'ordre (p. 2423).

La sessió se suspèn a les nou del vespre i nou minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 28.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'una del migdia i tretze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

**Debat general sobre l'acció política i de govern
entorn al règim local i la situació política
dels ajuntaments a Catalunya
(Continuació)**

D'acord amb l'article 124.2 del Reglament, per a la defensa de les resolucions presentades s'ha establert el següent ordre d'intervenció: en primer lloc, el Grup Parlamentari Popular; segon lloc, Grup Parlamentari Socialista; tercer lloc, Grup Parlamentari de Convergència i Unió; en quart lloc, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i en cinquè lloc, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

Hi ha per a cada proposta un torn a favor i optativament un torn en contra. Una vegada defensades totes les propostes, es procedirà a la votació pel mateix ordre. Finalment, també hi haurà possibilitat d'explicació de vot.

Passem, doncs, a la intervenció del Grup Parlamentari Popular. Per a la defensa de les propostes presentades, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, abans d'entrar en la nostra defensa de les nostres propostes de resolució, anunciem la retirada de la nostra Proposta de resolució núm. 1, ja que el seu contingut el recullen estrictament les propostes de resolució número 2 i número 7, del Grup d'Iniciativa per Catalunya i del Grup del Partit dels Socialistes de Catalunya, la qual cosa ens ha portat, «en ares» d'una simplificació, a donar suport a aquestes darreres i a retirar la nostra Proposta de resolució número 1.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el resultat d'aquest debat de política municipal és d'una importància cabdal per al conjunt de la societat catalana i especialment per als 943 municipis de Catalunya. Aquests dies hem pogut veure molts alcaldes de diferents municipis de Catalunya pel Parlament i tots ells esperançats pel resultat final d'aquest debat. Si realment els diferents grups parlamentaris creiem en el municipalisme, no podem defraudar-los. Els municipis del nostre país estan esperant —com he dit abans— amb esperança les decisions que prengui el Parlament davant la situació dramàtica en què es tro-

ben les administracions locals —per cert, les més properes als ciutadans.

El nostre Grup Parlamentari, responsablement municipalista, desitja que aquesta aspiració i esperança dels municipis de Catalunya no es transformi en frustració en acabar aquest debat. Hi ha tot un seguit de mesures a portar a terme per poder ajudar a solucionar la situació dels ajuntaments de Catalunya, i si realment creiem en el municipalisme i la tasca que els ajuntaments porten a terme, i si realment creiem que els ajuntaments no han de ser el germà pobre de les administracions, s'han de prendre compromisos que tinguin efectivitat immediata.

El nostre Grup Parlamentari considera que els ajuntaments de Catalunya estan en una situació financera qualificada de dramàtica per tots els grups de la cambra i també pel mateix Govern de la Generalitat. Per tant, des del nostre punt de vista, considerem que la solució per als ajuntaments no passa ni per endeutar-se més, ni per augmentar la pressió fiscal al ciutadà, que prou castigat ja està, ni per suprimir o disminuir el nivell de prestació de serveis, serveis que d'una altra banda molts d'ells no són de competència municipal.

Per aconseguir un país competitiu hem de tenir uns ajuntaments competitius i això suposa dotar els ajuntaments dels mitjans necessaris per tenir una situació equiparable a la resta de municipis de la Comunitat Europea. Només cal recordar que en el preàmbul del Tractat de la Unió Europea s'esmenta com a objectiu essencial continuar el procés de creació d'una unió cada vegada més estreta entre els pobles d'Europa, en la qual les decisions es prenguin de la manera més propera possible als ciutadans, d'acord amb el principi de subsidiarietat. I aquest principi constitueix una de les claus de l'èxit de la construcció europea; de fet, el Consell Europeu de Birmingham proclama la seva voluntat de donar forma al principi de subsidiarietat o proximitat i considerarlo essencial si es desitja un desenvolupament amb el recolzament dels ciutadans.

Com vostès ja saben, el principi de subsidiarietat en la seva aplicació territorial significa que les decisions s'han de prendre en el grau més proper al ciutadà, ja que en ells radica la sobirania i, per tant, és el lloc adequat d'on han de sorgir totes les qüestions. D'aquesta manera, les competències es transfereixen des del nivell local a nivells superiors, sempre i quan no puguin ser ben desenvolupades per la instància més propera al ciutadà. Es segueix, per tant, el següent ordre: Administració local, autonòmica, estatal i europea.

Senyors del Govern de la Generalitat, prenguin bona nota del que ha de ser una línia ascendent de les transferències de competències, ben diferent de la situació actual dels nostres ajuntaments, que reben les transferències de competències per part de la Generalitat com si es tractés d'una mesura de gràcia. I la major part de vegades, quan es realitza la transferència, no va acompanyada dels recursos econòmics suficients per exercitar-la.

Per tot això, el nostre Grup Parlamentari aporta a aquest debat disset propostes de resolució, que creiem amb tota fermesa que són absolutament necessàries per al conjunt de

municipis de Catalunya, perquè tots aquests municipis de Catalunya vegin que el Parlament és conscient de la seva situació i a més a més se'n fa ressò.

Dins d'aquestes disset propostes de resolució que presenta el Grup Parlamentari Popular, per les quals demanem el suport d'aquesta cambra, n'hi ha que van dirigides al Govern central i altres que s'adrecen al Govern de la Generalitat. Tant un com l'altre, si realment tenen voluntat política municipalista, haurien d'assumir les propostes que presenta el Grup Parlamentari Popular.

En primer lloc, el Grup Parlamentari Popular insta el Parlament de Catalunya a negociar amb el Govern central una dotació per al Fondo de cooperació nacional equivalent al 25% de la despesa pública, per arribar a aquest famós 50-25-25. Cal també que el Govern central reformi dues lleis tan decisives per als ajuntaments com són la Llei de bases de règim local i la Llei d'hisendes locals, amb l'objectiu de dotar els ens locals de major autonomia, ampliant les seves competències i dotant-los també dels recursos econòmics suficients per a l'adequada prestació de serveis.

El nostre Grup entén que si vol millorar el finançament municipal cal que el Govern central prengui mesures com: la supressió de l'IAE, estudiant fórmules alternatives de tributació que tinguin en compte la capacitat econòmica del contribuent; l'exempció de l'IVA per a les obres d'inversió municipal, corresponents a serveis obligatoris; la compensació econòmica als ajuntaments, equivalent a les bonificacions del 95% de l'IBI de què gaudeixen les autopistes de peatge, així com la modificació de la Llei reguladora de l'impost sobre societats, per tal que els ajuntaments obtinguin la devolució de les quantitats que els són descomptades per als rendiments del capital mobiliari.

Com vostès poden veure, cal iniciar una àmplia i profunda reforma legislativa per part del Govern central amb l'objectiu d'aconseguir el marc normatiu adequat dins el qual els ajuntaments poden millorar la seva situació general. Però per assolir aquest objectiu també es fa necessari que la Generalitat de Catalunya prengui tot un seguit de mesures per pal·liar la greu situació dels ajuntaments catalans.

El Grup Parlamentari Popular demana que el Govern de la Generalitat doti econòmicament el Fons de cooperació local de Catalunya dins de l'actual exercici de 1993 perquè es destini íntegrament als ajuntaments, i espero i desitjo, en nom del Grup Parlamentari Popular, comptar amb el suport de tots els grups d'aquesta cambra, especialment del Grup de la majoria, per coherència, evidentment, amb les mocions aprovades tant a la Diputació de Barcelona com en el mateix Ajuntament de Barcelona.

També és necessari que les subvencions que atorga la Generalitat als ens locals siguin incondicionades, tot respectant el principi constitucional d'autonomia municipal i les directrius de la Comunitat Europea. Tots els ajuntaments de Catalunya coneixen i pateixen el problema de la despesa municipal supletòria; per solucionar-ho, el Grup Parlamentari Popular entén que caldria que la Generalitat iniciés un procés de transferències o delegacions de competències als

ajuntaments —aquest procés ha d'anar acompanyat, lògicament, dels corresponents recursos econòmics.

Actualment els ajuntaments de Catalunya obtenen el diners car, amb un cost molt elevat. Per això demanem que la Generalitat i l'Estat creïn una línia creditícia destinada als ajuntaments en les condicions més favorables possibles per pal·liar els problemes del finançament dels ens locals.

Però la complicada situació dels ajuntaments no es limita a l'àmbit del finançament. En un tema tan essencial com l'urbanisme la situació no és gaire més optimista, i no ho és, senyors del Govern, perquè actualment existeix una gran confusió en relació amb la legislació aplicable a Catalunya en matèria urbanística. Per això demanem que per tal de protegir la seguretat jurídica s'aclareixi urgentment la normativa aplicable. També cal que, com a la resta de l'Estat, als municipis de més de 50.000 habitants i als que són capital de província se'ls atorgui la competència per a l'aprovació del planejament parcial i especial. Per això ens preguntem: per què aquest excessiu afany de protagonisme per part de les comissions provincials d'urbanisme?

El Govern de la Generalitat ha d'elaborar normes que donin als municipis les competències urbanístiques que entenem que els pertoca i si no ho fa així és evident que existeix un greu problema de confiança per part de la Generalitat cap als ajuntaments.

Finalment, perquè moltes vegades, tant en interpellacions com en mocions, des del Grup de la majoria se'ns contesta: «Som profundament municipalistes, perquè som els que més alcaldes tenim.» Senyors del Govern, tenir més alcaldes no vol dir tenir una major consciència municipalista. Són les decisions i les actuacions en situacions difícils o d'emergència les que determinen qui té i qui no té vertadera sensibilitat pels problemes que s'han expressat en el transcurs d'aquest debat.

Esperant el recolzament de tots els grups parlamentaris a les nostres disset propostes de resolució, moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, crec que més enllà del contingut de la meua intervenció ara, podem ja avançar que tots plegats ens podem sentir satisfets d'aquest debat, de com ha evolucionat fins ara, del contingut de les intervencions i sobretot del contingut de les propostes de resolució.

Quan el nostre Grup Parlamentari va plantejar aquest debat pretenia un doble objectiu: un primer objectiu, donar en l'àmbit del Parlament de Catalunya notorietat als problemes globals, amplis dels municipis catalans i trencar una —si no actitud— tendència del Govern a ignorar, no esmentar o simplement, per inèrcia, oblidar el fet municipal en l'àmbit del Parlament de Catalunya. Quasi mai en els debats de política general s'ha parlat d'ajuntaments. Era convenient en el punt actual de la situació dels ajuntaments que es pogués parlar

àmpliament, distesament, de la situació, fer un diagnòstic, plantejar alguna solució i fer que es creés un clima de major consciència i de major diàleg respecte als problemes dels ajuntaments de Catalunya.

El segon objectiu que preteníem era un objectiu més pragmàtic, i com a conseqüència més difícil: aconseguir més recursos des d'aquest àmbit per als ajuntaments catalans. És possible que en acabar aquest debat algú pugui dir: «Hem avançat molt, però ni cinc de calaix», és possible. Nosaltres preferirem –i per això hi ha una proposta de resolució en aquesta línia– fer un balanç global d'aquest debat, molt positiu, i referir al balanç de les propostes de resolució que avui es votaran a d'aquí a un any. Ja ens tornarem a trobar, en tornarem a parlar i tots plegats sabrem sospesar quina és la distància que separa les paraules, les voluntats polítiques, dels fets. Però en parlarem d'aquí a un any, no ara.

Dit això, deixin-me, abans d'entrar en les nostres propostes de resolució, dir d'una manera molt àmplia i molt global que el nostre Grup Parlamentari ha trobat una gran coincidència..., no puc dir unanimitat perquè hi haurà alguna abstenció, algun vot en contra, molt matisat, molt puntual, però el nostre Grup Parlamentari ha trobat una gran coincidència –per no dir unanimitat, hi insisteixo– en els propostes de resolució de tots els grups de l'oposició; des de les propostes de resolució del Grup Parlamentari Popular a les propostes de resolució d'Iniciativa per Catalunya i a les propostes de resolució d'Esquerra Republicana de Catalunya. Fet i fet, el nostre Grup votarà en un 90% afirmativament a totes les propostes de resolució dels altres grups i matisarà alguna posició que em sembla que no caldrà ni que jo mateix ho expliqui en una futura explicació de vot.

Fins i tot hem trobat punts de coincidència i hem pogut transaccionar –i ja s'anunciarà en el seu moment– alguna proposta de resolució amb el Grup Parlamentari de la majoria. I això ens satisfà, perquè significa un acostament de posicions potser insòlit en aquest Parlament, o en la dinàmica parlamentària, que indica un avenç positiu en la direcció de comprendre els problemes dels ajuntaments.

Dit això, deixin-me enumerar molt ràpidament les nostres propostes de resolució per després fer-ne una defensa de caràcter global. La proposta número 1 parla de la necessitat de crear un marc estable per a la negociació, la cooperació i el diàleg entre els ajuntaments catalans i el Govern de la Generalitat, un consell municipal de Catalunya, una taula, el que sigui –no hi hem posat cap nom–, un marc estable de cooperació i de coordinació institucional entre els ajuntaments i el Govern de la Generalitat.

Proposta número 2. La necessitat..., allò que he dit abans: d'aquí a un any ens tornarem a trobar i en tornarem a parlar; o trobem un mecanisme estable per fer un debat anual i, en la Comissió Primera, per parlar sempre de la situació dels ajuntaments, o any rere any, el nostre Grup Parlamentari demanarà un debat de característiques similars a aquest.

Proposta número 3. Nosaltres creiem que la Comissió de Govern Local de Catalunya hauria de tenir un pes més fort i

una incidència més clara en el dictamen de les iniciatives legislatives i del Govern pel que fa, no únicament a allò que tracta del Govern local, sinó a tot allò que afecta els governs locals i, en aquest sentit, el dictamen de la Comissió de Govern Local hauria de ser tingut en compte més seriosament que fins ara per part dels diferents departaments de la Generalitat.

Punt número 4. Proposem que el Parlament estimuli, recolzi, digui que està a favor de la celebració d'un congrés municipalista a Catalunya.

Punt número 5. Estem d'acord –ho hem dit des de fa molt temps– en una taula tripartida amb el Govern de l'Estat, el Govern de la Generalitat i els ajuntaments per tractar les qüestions competencials i financeres.

Punt número 6. Parlem de diners, i en parlem amb un ampli ventall de propostes que inclouen propostes que afecten la legislació estatal i el marc i àmbit estatal al qual es va referir amb tanta insistència la consellera i alguna altra intervenció; però, naturalment, nosaltres traslladem, també, a l'àmbit de Catalunya i del Govern de Catalunya alguna de les solucions per resoldre els problemes que ara tenen els ajuntaments catalans.

Proposta número 7. Indiquem una voluntat de continuar avançant en el finançament, en la participació dels ajuntaments en el conjunt de la despesa pública, avançant cap al 25%.

I punt número 8. Em sembla que es desprèn també del contingut, almenys, de les intervencions d'una bona part de les persones que van intervenir ahir, la necessitat de constatar la insuficiència, la imperfecció de les lleis d'ordenació territorial de Catalunya i, per tant, la necessitat de revisar-les.

Tot aquest conjunt de propostes de resolució ens fan pensar, aquestes més totes les altres que han presentat els altres grups, que aquest era un debat necessari, que era un debat oportú i que, malgrat alguns riscos i malgrat la conjuntura electoral, si hem de fer cas de com han anat les coses fins ara, no ha pas arribat en mal moment, no s'ha fet un ús exageradament electoral d'aquesta tribuna i podem dir en termes generals –en termes generals– que el risc que anunciava la consellera quan deia: «Jo no vaig triar aquesta data; ve triada pels qui van proposar el debat i per la Mesa del Parlament», el risc ha estat en bona part eludit.

Però jo no em puc estar de comentar la intervenció que va fer el diputat que va intervenir ahir en representació de la coalició majoritària. Jo entenc que la intervenció estava escrita, que era una intervenció molt cenyida a la posició del Govern, però en algun punt va tenir connotacions d'un cert allegat pamfletari. Una mica, només, eh?, simplement... És a dir, jo vaig constatar que, dit molt simplificadament –dit molt simplificadament–, la intervenció del diputat i alcalde de Manresa, el bon amic Juli Sanclimens, tenia dues parts. Punt 1: tot és culpa de Madrid; 1982-1992, dècada ominosa –no és una paraula exacta, però deixi'm ser una mica abusiu en la interpretació de les seves paraules i del seu discurs que m'ha deixat tornar a llegir avui la consellera de Governació.

Punt número 2: a Catalunya tot són flors i violes; tot va bé; res no passa; la dècada ominosa del Govern de Madrid ha estat la dècada prodigiosa, els dotze anys prodigiosos del Govern de Catalunya.

Home, a partir d'aquí –a partir d'aquí– jo tenia la sensació que alguna distància i que una mica paradoxal resultava i estava resultant aquest debat, i que una certa distància devia haver-hi entre la forma de veure la situació de Catalunya, la situació política i de relació institucional entre els ajuntaments catalans i el Govern de Catalunya, tal com la veia el diputat senyor Juli Sanclimens i tal com l'havien estat explicant el senyor Curto, el senyor Morera i, molt especialment, el senyor Antoni Farrés. Que és que vivim en dos països diferents? Vivim en dos països diferents? Estem tots plegats en dues realitats tan diametralment oposades que el senyor Sanclimens ens pot explicar que res no passa? Tot allò que va dir el senyor Maragall respecte al clima de diàleg és una invenció de tots els grups de l'oposició?

Jo crec que no. Jo crec que hi ha elements i arguments per insistir, per insistir en aquest fet: a Catalunya tenim un problema –i em ceneixo a les nostres propostes de resolució–, tenim un problema de clima de diàleg entre els ajuntaments i el Govern de la Generalitat, tenim un problema de confiança –tenim un problema de confiança– i tenim un problema de sensibilitat. Hi ha entre els ajuntaments de Catalunya i el Govern de la Generalitat la relació fluida i estable que hi hauria d'haver? No hi és.

El Sr. PRESIDENT: Entenc, senyor Nadal, que està fent un torn en contra de les propostes del...

El Sr. JOAQUIM NADAL: No, no, no. Estic parlant...

El Sr. PRESIDENT: Ha de defensar les seves esmenes, eh?

El Sr. JOAQUIM NADAL: Ho faig, ho faig.

El Sr. PRESIDENT: Pot fer alguna referència –eh?–, perquè la presidència és molt tolerant, però...

El Sr. JOAQUIM NADAL: D'acord.

El Sr. PRESIDENT: En tot cas, el moment seria fer un torn en contra quan arribés la intervenció del Grup majoritari.

El Sr. JOAQUIM NADAL: No, estic intentant argumentar amb contraarguments les nostres posicions. I li prego que m'ho consenti, senyor president, donada la seva proverbial generositat i amabilitat, quasi sempre. (Rialles.)

El Sr. PRESIDENT: Jo crec que sempre, però entenc que renuncia en aquest moment a fer un torn en contra...

El Sr. JOAQUIM NADAL: Hi renunciaré, hi renunciaré... Me'l deixa acumular i així tots quedarem més tranquils. (Pausa.)

És que, vejam, en els passadissos el conseller Alavedra o la consellera Cuenca ens diuen –em diuen a mi o li diuen a l'alcalde de Sabadell, Antoni Farrés–: «Però, com és possible que vosaltres, que sou dels més ben tractats pel Govern de la Generalitat, sigueu els que més radicalment us queixeu?» És que no ens estem entenent. És que estem parlant d'altres coses –estem parlant d'altres coses–; estem parlant d'un problema de sensibilitat, de sensibilitat municipalista

en la relació institucional. No hi ha, de veritat, no hi ha el clima de confiança i el clima de diàleg que hi hauria d'haver.

Deixin-me posar un exemple: és possible que el Govern de la Generalitat hagi fet a Girona o a Sabadell allò que ha de fer. Allò que ha de fer, no cap propina especial. Però, tot i havent fet allò que ha de fer –tot hi havent fet allò que ha de fer–, se senten veus *sotto voce*, alguna vegada molt explícitament i altres vegades més implícitament, allò de dir: «Home, pareu de gastar diners a Girona, o pareu de gastar diners a Sabadell, o pareu de gastar diners a Barcelona, perquè si no aquests no ens els treurem mai de sobre.» I aquesta és una mala manera d'interpretar la política municipal del Govern de Catalunya; és, em sembla a mi, un mal plantejament.

Deixin-me posar un altre exemple: un conseller de la Generalitat –un ex-conseller, per ser més precisos–, el de Política Territorial i Obres Públiques, ens crida al senyor Sanclimens i a mi i ens diu: «Hauríem de pactar una actitud comuna pel que fa al rebut de l'aigua, hauríem de col·laborar. Siguem seriosos, siguem responsables, contribuïm tots plegats a la governabilitat d'aquest país.» I ens hi avenim, diem: «Va, som-hi, parlem-ne. Fem un estudi, sapiguem com van les coses; fem diàleg, de veritat, fem diàleg.» I el fem. Però al mateix temps un altre conseller –surt la notícia als diaris–, el conseller de Benestar Social –i joestic a favor que ho hagi fet, estic a favor que ho hagi fet; però estem parlant de la coherència respecte al diàleg i a altres coses– subvenciona aquells moviments veïnals que promouen actituds contra el rebut de l'aigua amb més diners dels diners que la Conselleria de Governació destina a finançar l'Associació Catalana de Municipis o la Federació de Municipis de Catalunya. I per no fer-nos un embolic necessitem tots plegats saber de quina manera parlem amb les institucions, amb els ajuntaments; de quina manera parlem amb els agents socials i com tots plegats fem servir o no fem servir, o pretenem, potser, una certa manipulació de la societat civil.

I parlant..., passant a un altre terreny, parlant de la confiança; vostès han tret determinades competències urbanístiques als ajuntaments de Catalunya; les han tret, i amb això expressen desconfiança. La consellera de Governació deia ahir al senyor Maragall: «Qui és que té desconfiança?» Per crear un clima de confiança es necessita la bona disposició per les dues parts. En l'àmbit de l'urbanisme qui és que ha tret confiança? Aquell qui ha tret competències. S'expressa desconfiança; desconfiança que, per altra banda, ha estat retreta també *sotto voce* per uns quants alcaldes convergents que no els ha agradat que el director general d'Urbanisme privés de competències urbanístiques els ajuntaments de Catalunya. Però hi ha un clima de desconfiança en aquest punt.

Si no hi ha confiança en una direcció, com n'hi pot haver en l'altra? Parlem del problema del Fons nacional de cooperació municipal, Fons de Madrid, per exemple. Estem d'acord que la Llei d'hisendes locals té mancances, estem

d'acord que el fons hauria de tenir més diners. Ara, algun alcalde dels que estan aquí està d'acord que els criteris de distribució —que no siguin els de Convergència i Unió—, que els criteris de distribució els marqui el Govern de la Generalitat? Jo diria que no, almenys fins ara, perquè si per cobrar subvencions incondicionades, que el diner ha arribat a Barcelona fa un mes i mig, necessitem un mes i mig, per cobrar de la manera adequada el Fons nacional de cooperació local, canviant el criteri i introduint els consells comarcals, encara podem perdre diners. Tots els ajuntaments que estem aquí podem retrocedir. I aquest ens sembla a nosaltres, també, que és un mal procediment.

I la consellera de Governació diu «Home, no tenim capacitat legislativa, no podem ni dotar el Fons de cooperació local, ni modificar les lleis». Hi torno a insistir: vostès estan interpretant que m'estic excedint en el contingut de la intervenció... No saben seguir un fil argumental una mica... (*Remor de veus i rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. JOAQUIM NADAL: Senyora consellera, una de les nostres propostes de resolució diu...

El Sr. PRESIDENT: Ara.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Tenim unes Lot: les va aprovar aquest Parlament, les podem canviar. No digui que no podem fer segons què. Les podem canviar. Diguin que no les volen canviar, que a vostès ja els van bé, però això empitjora, en alguns aspectes, les relacions institucionals entre els ajuntaments i el Govern de la Generalitat. I vostè diu: «no podem dotar el Fons de cooperació local, no tenim diners». Sí que tenen diners! El que passa és que els volen gastar en altres coses, però sí que tenen diners. Podrien destinar al Fons de cooperació local totes aquelles partides de subvencions condicionades i finalistes i convertir-ho en un sac comú per dotar el Fons de cooperació local de Catalunya. Sí que ho poden fer; diguin que no ho volen fer.

Però nosaltres insistim que valdria la pena que ho fessin. I, ja per acabar, deixin-me parlar un moment d'aquest congrés de municipalisme català del qual tantes vegades s'ha parlat. Nosaltres pensem que és absolutament necessari que, per salvar la paradoxa i la distància que separa les paraules i les voluntats en aquest Parlament de la realitat concreta en què ens estem movent, hem de fer aquest congrés, i hem de fer més debats.

I deixin-me tornar a fer servir els arguments del meu bon amic Juli Sanclimens canviant-ne el sentit. En Juli Sanclimens deia ahir —en una hàbil operació—, deia: «nosaltres hem convençut el nostre Govern que, si el Govern de Madrid hi posa tres o quatre o cinc punts en el finançament del deute, si aquests ho fan, el nostre Govern també ho farà». Hi estem d'acord, eh?, hi estem d'acord, fins i tot, amb aquest condicional que posa un grau de prelació entre les decisions —primer que es mullin els altres, després ja ens mullarem nosaltres; anunciem que, si aquells es mullen, nosaltres també ens mullem.

Doncs, deixi'm traslladar l'argument a aquest altre terreny, el del congrés del municipalisme català. Un problema

que té el municipalisme català és la manca d'unitat del municipalisme català, és la manca d'unitat del municipalisme català. I, probablement, la manca de voluntat per arribar a una actitud més unificada. Jo crec que el discurs d'ahir del portaveu de la majoria no donava arguments per sentir-nos favorables a aquesta unitat del món municipalista, perquè ens semblava que interpretava una realitat diferent de la que veiem nosaltres.

Doncs, deixi-m'ho dir amb aquest seu argument...

El Sr. PRESIDENT: I acabi, senyor...

El Sr. JOAQUIM NADAL: I acabo. Gràcies, senyor president.

Si haguéssim d'anar cap a la unitat del municipalisme català; si tots plegats penséssim que és convenient; si tots plegats veiéssim en això un avenç, fins i tot, d'afirmació patriòtica i nacional; si tots plegats fóssim capaços de ser crítics amb uns i crítics amb altres, i amb nosaltres mateixos, i veiem que algun de nosaltres és un obstacle per arribar a aquesta unificació en aquesta direcció, fixin-s'hi bé, en tenim tantes ganes, de la unificació del municipalisme català, que si fos veritat que en tenim ganes, i si fos veritat que alguns dels que participen en la direcció de les organitzacions del municipalisme català som un obstacle per a això —poso per testimoni aquest Parlament—, si és veritat això, si el senyor Sanclimens dimiteix, jo també dimitiré i així farem la unificació del municipalisme català.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Me les pot donar, senyor... Bé.

(*El Sr. Escudé demana per parlar.*)

Sí, senyor Escudé, per què demana la paraula?

El Sr. ESCUDÉ: A l'empara de l'article 66. Qüestió d'ordre, només per clarificar aquest discurs que suposo que, per problemes de protagonisme intern, el senyor Nadal no va poder fer ahir el debat que corresponia. Aleshores, només precisar, senyor president, perquè quan vostè li ha demanat un xic al senyor Dalmau quin era el contingut, el caràcter de la seva intervenció, al nostre Grup no li ha quedat clar si era... (*remor de veus*), perdó, el senyor Nadal, si això es tractava —com primer deia—, que renunciava a fer el torn en contra, que podia fer, que vostè li ha ofert, o bé, com després ell mateix ha dit, que l'acumulava. Perquè, és clar, el mal ja està fet, però el que nosaltres no voldríem és que, com que hi ha un torn en contra de cada proposta, que després no quedés clar que l'ha utilitzat el senyor Nadal, i que després algun altre grup també volgués utilitzar el mateix, entenem, abús reglamentari de dir que està fent un torn en contra de la nostra proposta. Per tant, deixar clar —si és que així ho hem interpretat bé— que ja està fet el torn en contra de les nostres propostes de resolució.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Ho ha interpretat fidelment.

(*El Sr. Clotas demana per parlar.*)

El senyor Clotas també demana la paraula?

El Sr. CLOTAS: Sí, senyor president, únicament per aclarir, efectivament, que de les paraules del portaveu del nostre Grup, el senyor Nadal, ja es deduïa que renunciava a

fer torn en contra sobre qualsevol altra proposta de resolució. Crec que ja ha quedat ben clar. Una altra qüestió és que el senyor Escudé sembla que s'ha vist obligat, una vegada més, a intentar dirigir els debats d'aquesta cambra, i això és quelcom que correspon al president del Parlament i crec que ho ha fet molt bé. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ara sí que intentarem explicar les propostes de resolució del nostre Grup Parlamentari, que s'han fet amb un ànim conseqüent amb les intervencions que ahir el senyor Juli Sanclimens –en representació del nostre Grup– va fer, i també conseqüents amb la intervenció de l'honorable consellera de Governació; unes resolucions que intenten, certament, a base d'un sentit positiu, trobar línies de coincidència, i intenten també resoldre a base de propostes concretes problemes que té avui dia el nostre món local.

Si una cosa és certa de les que ha dit el senyor Joaquim Molins... (*rialles*), Joaquim Nadal –avui, el senyor Nadal no té sort, perquè entre el senyor Escudé i jo l'hem rebatejat dues vegades, ja–; però, bé, si una cosa és certa és el que deia el senyor Nadal, que hi ha hagut un esperit realment positiu en tot aquest debat, i aquest esperit positiu jo crec que va molt més enllà de les paraules i fins i tot del mateix text de les resolucions. És un esperit que, des del Govern, però també des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, intenta iniciar, o continuar –per nosaltres, continuar– una etapa de relacions amb els ajuntaments de Catalunya, perquè no volem fer, diguéssim, judicis apriorístics ni partir de la nostra visió com d'una visió absoluta del món local de Catalunya. El món local de Catalunya, per sort del món local i per sort de Catalunya, és un món plural i, com a tal món plural té diversitat d'interpretacions. I l'objectivitat, segurament, és difícil de trobar en aquest marc de pluralitat i, en conseqüència, les paraules que deia el senyor Nadal estaven plenes de subjectivitat, eh?, en la línia d'identificar un moviment municipalista, molt, amb la seva persona i en aquest cas no era el cas, i dic això perquè ho ha volgut contraposar amb el portaveu del nostre Grup del dia d'ahir i, certament, no crec que aquesta sigui la línia de diàleg que, precisament, el senyor Nadal volia posar de manifest en les seves primeres paraules. No crec que hagi estat gens encertat de la manera com ho ha plantejat.

Però, a banda d'aquestes circumstàncies merament conjunturals, el que sí que és cert és que aquí, durant aquests dos dies i mig, s'ha posat de manifest que els problemes del municipalisme a Catalunya, dels ens locals de Catalunya, són uns problemes realment amplis i que ni tan sols en el tema del finançament local es pot acotar la seva visió, però que sí que el tema del finançament local és un dels problemes més seriosos que tenen els nostres ajuntaments, els nostres ens locals, per desenvolupar les funcions que tenen encomanades.

I també, si una cosa ha quedat clara, és que –per qui ho ha volgut tenir clar, és clar– no tan sols és el Govern de la Generalitat, el qui té responsabilitats en aquest tema. El Govern de la Generalitat intenta col·laborar, intenta ajudar en una línia positiva els ens locals de Catalunya, però –siguem objectius i siguem també sincers– el problema del finançament dels ens locals rau també en altres administracions. I això no es pot passar per sobre, com dir «miri, ja culpen, en aquest cas els de Madrid», és una solució massa fàcil per a una veritat evident –és una solució massa fàcil per a una veritat evident. I no es pot dir «escolti, miri, la dècada aquesta, doncs, no té més conseqüències que una frase». No, la «dècada prodigiosa» a què feia referència abans el senyor Joaquim Nadal té una conseqüència molt clara, que és baixar d'un 8% de participació dels ens locals en els tributs de l'Estat a un 4,3%. I, és clar, aquesta és una dada molt important! És molt important perquè el Govern de la Generalitat tingui les responsabilitats que tingui en les seves àrees de competència, però l'Administració central, que té en aquest cas la capacitat recaptatòria i, per tant, té les transferències més importants a la seva disposició, és qui té un dels mecanismes més importants per resoldre el tema del finançament local.

I és evident que el nostre Grup ha volgut iniciar les seves propostes de resolució –que vostès tenen en aquests moments– amb aquesta Proposta de resolució que el Parlament constati que aquest fet que els ens locals no hagin incrementat els seus ingressos en una proporció similar a l'increment que han tingut els tributs de l'Estat és una de les causes –és una de les causes– importants de la situació financera difícil que avui tenen els ajuntaments. No parlem aquí, ja, del retard en les liquidacions que s'han de fer a través d'aquestes transferències, perquè això ja saben vostès el que ocasiona quant a tensions de tresoreria i quant a despeses suplementàries amb caràcter financer.

El desajust entre competències i recursos ha estat també un dels temes que ha quedat clar que era una problemàtica evident del món local; competències, amb una gran amplitud de serveis que van darrere de la competència, i una gran rigidesa en el tema dels ingressos. Aquest tema és un dels que tots els grups hi hem coincidit, i que ha portat també a resolucions similars a les que marca la Proposta número 2 del Grup de Convergència i Unió en el sentit de la necessària reforma del marc legislatiu avui imperant: Llei de bases de règim local i Llei reguladora de les hisendes locals.

Aquesta modificació és realment important si algun dia, senyor Nadal i senyores i senyors portaveus, i senyores i senyors diputats, volem des d'aquesta cambra incidir amb tota contundència en les hisendes locals i també en la regulació a fons del món local. Avui per avui vostès saben que el nostre marge d'intervenció és un marge realment escàs. I això, perquè? Perquè hi ha una llei de bases que és producte d'una interpretació de les disposicions constitucionals, ja sigui de la Constitució com de l'Estatut, que ens limita moltíssim. Ja voldria, en aquests moments, tenir aquella interpretació, que alguns de vostès recorden, de la sentència del Tribunal

Constitucional de l'any 81, en la Llei de diputacions, en la qual es reconeixia –es preveia, vaja– un àmbit d'intervenció en el terreny de la hisenda local molt més ampli del que tenim en aquests moments.

I també aquesta sentència ens va limitar moltíssim el concepte exclusiu de règim local, i avui dia aquest concepte exclusiu de règim local ja no són tan sols sentències, sinó que són disposicions normatives a través de la Llei de bases, que limiten moltíssim, i que fan que les nostres disposicions, aquí –com deia abans– quedin molt limitades quant a la seva incidència efectiva.

Per tant, una reforma del marc normatiu és indispensable per poder entrar a actuar en profunditat en el terreny de l'organització local de Catalunya. Per això la disposició nostra, la Proposta número 2, també parla de la necessitat de tornar l'article 48 de l'Estatut al seu sentit primitiu. L'article 48 de l'Estatut... I fa un moment, em sap greu tornar a fer una referència personal, però fa un moment el senyor Nadal feia referència indirecta a l'article 48, quan deia, «escolti, als alcaldes que hi ha aquí no els agradaria gens que la distribució del Fons de cooperació estatal es distribuís a través d'aquest Parlament», doncs, em sap greu, realment, que hagi dit això; em sap molt de greu, perquè això, vostè sap –i ho sap perfectament– que, al darrere, hi ha una concepció d'estructura nacional de país, molt important. I aquest Parlament, se l'ha d'entendre com a un Parlament solidari i un Parlament responsable amb els ens públics que actuen a Catalunya, i que quan aquest Parlament pren decisions, les pren amb tota legitimitat, més aquest Parlament que altres parlaments.

I per tant –i per tant– l'article 48, a què dona peu? L'article 48 dona peu a poder redistribuir els recursos que vénen als ens locals a través del Parlament, redistribuïts als ens locals que actuen a Catalunya. Si som capaços d'organitzar el territori de Catalunya en diversos ens locals i, per tant, ho puc dir, donar competències, i en canvi no som capaços d'atribuir recursos a aquests ens locals, el que està passant a la pràctica és que se'ns està qüestionant i anul·lant la capacitat d'organització territorial de Catalunya.

Aquest és el sentit de la nostra proposta de recuperar l'esperit de l'article 48 de la Llei d'hisendes locals a base d'una modificació de la Llei d'hisendes locals, perquè el Tribunal Constitucional, en aquest tema, ha sentenciat en un sentit negatiu als nostres interessos.

I la proposta de resolució número 3 és una proposta que emmarcaria, en línies generals, la voluntat de diàleg que s'ha manifestat aquí per part del Govern de la Generalitat i, també, per part del Grup parlamentari de Convergència i Unió. La proposta número 3 planteja la necessitat de crear..., d'impulsar, més ben dit, la ponència tècnica dins de la Comissió de Govern Local de Catalunya, per tal d'avançar amb propostes coincidents. Planteja, també, l'impuls de la mesa tripartida, i en aquest sentit l'impuls de la mesa tripartida és important, perquè aquí diversos grups parlamentaris coincideixen a trobar, en aquest mecanisme, un punt de coincidència que permeti la negociació efectiva. Per això el

Grup Popular planteja anar en aquesta línia, el Grup d'Iniciativa per Catalunya va en aquesta línia, el Grup Socialista va en aquesta línia, i si el Grup d'Esquerra Republicana no n'ha fet una menció concreta, però, també consta que aquest mecanisme de la mesa tripartida pot tenir la confiança que pugui aportar solucions efectives a base de la participació del Govern de la Generalitat, de l'Administració central i dels ens locals o entitats representatives dels ens locals de Catalunya.

El punt tercer, aquest, implica tota una sèrie d'elements nous per aportar a aquesta mesa tripartida. Un d'ells realment important, que és el del refinançament del deute dels municipis i el finançament d'inversions públiques locals. Aquest és un punt també important, coincident amb altres grups parlamentaris, que hem presentat una esmena transaccional que després, doncs, serà donada a llegir o, en tot cas, serà posada a votació –això segur–, que permet trobar en aquest sistema del refinançament –en aquest sistema del refinançament– una línia efectiva de solucions. És cert que a vegades ens hem fixat molt en un mecanisme, el Fons de cooperació local de Catalunya, com un mecanisme bastant únic, però es tracta de trobar solucions als problemes que en aquests moments tenen els ens locals de Catalunya.

Nosaltres proposem, sense deixar de banda el fet que algun dia en el debat corresponent, que és el debat parlamentari pressupostari, es pugui parlar dels Fons de cooperació local, algun dia ens permeti que ara, concretament, ens permeti entrar en aquesta fórmula del refinançament de l'endeutament municipal d'una forma efectiva, sempre que hi hagi una participació conjunta de l'Administració de l'Estat i del mateix Govern de la Generalitat.

Altres punts de la nostra proposta de resolució han estat també transaccionats. Per exemple el punt número 4, referent al tema dels petits municipis. El punt número 5 fa referència a tot el tema de la carta municipal de Barcelona. El punt número 6 va ser tractat per la senyora consellera a bastament: del banc públic català. El punt número 7 és un punt molt important per a nosaltres: és la derogació de l'article 136 de la Llei d'hisendes locals, que priva les comarques de poder tenir ingressos directes dels pressupostos generals de l'Estat i intervenir tributs. Algun dia algú ens haurà d'explicar per què de sobte va aparèixer aquesta disposició en la Llei d'hisendes locals. És un d'aquests secrets guardats, potser, sota set claus, però algun dia serà interessant conèixer l'interès d'algú o d'alguns perquè aquesta disposició, terriblement injusta amb un ens local de Catalunya, aparegués a la Llei de finances d'hisendes locals. Serà interessant, en tot cas, poder-la modificar ben aviat. I el punt número 8 també fa referència a assegurar que les entitats metropolitanes puguin tenir un finançament, atès que –potser vostès ja ho saben– enguany s'acaba en el previst en la Llei d'hisendes locals.

Els altres punts de les propostes de resolució de Convergència i Unió són coneguts. Un fa referència al tema de secretaris. Van ser explicats pel senyor Juli Sancliments... Avanço perquè el temps se m'ha acabat i, a més a més,

doncs, voldria dir algunes coses des del punt de vista de facilitar..., i pregaria, senyor president, que m'ho permetés, perquè les propostes que jo ara faria van en la línia de poder facilitar votacions conjuntes amb altres grups parlamentaris que facin que aquest esperit de diàleg que abans dèiem es pugui materialitzar en resolucions concretes.

Concretament el Grup Socialista té en la proposta número 1 un redactat que nosaltres proposaríem, per tal de poder-li donar l'amplitud necessària i poder recollir també el fet del treball ja existent, que poguéssim introduir la paraula «nacional» quan es parla de construcció de l'autogovern de Catalunya, «la construcció nacional de Catalunya». Quant al paper dels ajuntaments, creiem que és molt més ampli. I quan parla de «la necessitat d'un marc estable de cooperació», creiem que no es tracta tant de crear, sinó de potenciar un marc estable de col·laboració. Tenim alguns instruments ja en marxa. Si s'ha de completar es completa, però aquesta modificació realment ens seria interessant per poder votar-ho a favor.

En el punt número 3, del Grup Socialista, també succeeix el mateix. Amb una voluntat positiva de vot favorable, es planteja que la Comissió de Govern Local de Catalunya tingui un paper de seguiment permanent d'iniciatives legislatives i també governamentals. Nosaltres creiem que la proposta que fa el Grup Socialista és perfectament vàlida si suprimíssim la paraula «control», perquè el control de l'Executiu es fa a través d'aquest Parlament, i no a través de la Comissió del Govern Local de Catalunya. I en canvi, també introduir abans de les propostes governamentals «si s'escau», perquè n'hi ha algunes que, lògicament, per la seva matèria no s'escau que siguin tractades.

Hi ha un punt important –i n'ha fet referència el senyor Nadal–, que és el punt número 4, que és la convocatòria del segon Congrés municipalista de Catalunya. Nosaltres creiem que és realment..., que el Parlament avui es pronunciï en aquesta línia és molt positiu, i també ens sembla que una mica, ja que marquem que sigui la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis les que convoquin el Congrés, ens semblaria excessiu que el Parlament es pronunciés ja, fins i tot, sobre el lloc que s'ha de fer el Congrés. La Moció socialista parla de la ciutat de Barcelona. Lògicament, el nostre Grup, cap inconvenient. En aquest sentit, tampoc ens correspon a nosaltres dir si a Barcelona o en un altre lloc, sinó als convocants. Per tant, poder treure aquesta referència concreta, geogràfica, facilitaria aquest tema, fins i tot, de poder parlar de congrés municipalista, en la línia del que parlava també el Grup d'Esquerra Republicana.

En el punt número 5 hi ha una transacció que ja abans n'hem fet referència, però és una transacció important, la del número 5 del Grup Socialista, perquè planteja..., en parlar de la tripartida parla concretament del següent: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a promoure una taula tripartida entre l'Administració de l'Estat, el Govern de la Generalitat i els ajuntaments de Catalunya per tal d'estudiar el sistema competencial dels ens

locals i definir el marc de cooperació i dels recursos econòmics entre les diferents administracions.» És un redactat ampli i que dóna entrades a diverses propostes presentades, com dèiem abans, tant pel Grup Socialista, com pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, com el Grup del Partit Popular, i que poden permetre perfectament aquest esperit de donar consistència, aquest esperit de diàleg i d'acord a què abans fèiem referència. Fins i tot, jo diria que en l'esperit del nostre Grup –en l'esperit del nostre Grup– no nega –com abans hi he fet referència– que dins d'aquests mecanismes de què es parla aquí, de recursos econòmics, se'n tinguin els més amplis possibles. Una mica la taula tripartida arribarà a conclusions. I aquesta taula tripartida ens definirà si el Fons de cooperació local és o no és possible quant a les situacions econòmiques o si el camí ha de ser un altre. És a dir, nosaltres en aquest sentit veiem que realment es pot incloure aquí molta operativitat quant a solucions concretes.

Una esmena, també, que demanaríem que es pogués introduir, una modificació que demanaríem que es pogués introduir en el punt tercer de la proposta número 6 del Grup Socialista en el tema del refinançament. La proposta socialista parla de refinançament a parts iguals entre les administracions central i autonòmica. Nosaltres creiem que seria millor utilitzar la paraula «compartides», que també dóna –si no encotilla– més possibilitats d'acció. I aquestes serien, quant al Grup Socialista, les propostes d'esmena, que si consideressin convenient poder-les acceptar, farien que el nostre vot fos coincident amb el seu.

Hi han altres propostes en el cas d'Iniciativa per Catalunya que ja anunciem que podrem votar a favor, totalment o parcialment: és la proposta número 2, i una transaccional a la número 11. Fins i tot la desena és una proposta totalment coincident; en la de refinançament hi ha unes matisacions percentuals, però encaixa perfectament en el tema del refinançament que abans parlàvem. És a dir, en l'esperit hi ha realment diverses propostes que les podríem votar perfectament, però que en aquests moments no puc entrar, per temps, a analitzar-les una per una.

En el Grup d'Esquerra Republicana, també anunciar ja diverses votacions favorables. Algunes de les propostes que votarem contràriament poden perfectament quedar incloses en les converses que la mesa tripartida haurà de fer. També una de les resolucions del Grup nostre planteja la necessitat d'impulsar un diàleg entre totes les forces polítiques d'aquí el Parlament per anar completant mesures concretes en temes de règim local.

I també, en el cas del Grup Popular, anunciar diverses votacions favorables que concretarem en el moment de la votació. Si bé hi ha algunes d'elles –ho repeteixo– que són coincidents també amb propostes nostres, com el tema del refinançament, algunes d'elles, com el cas de l'IVA, doncs també amb matisos, també. És a dir, realment –com dèiem abans– tots els grups parlamentaris han fet un esforç important d'ajustar les seves propostes a uns textos possibles en la línia del que la senyora consellera demanava en el debat d'ahir, que perquè dues persones –o dos grups– s'entenguin

hi ha d'haver sempre un esperit favorable en les propostes, per tal que aquestes siguin possibles.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camp. Senyor Nadal, el Grup Socialista accepta les esmenes que *in voce* s'han presentat en les seves propostes de resolució?

El Sr. JOAQUIM NADAL: Les accepta totes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. De manera que, quan se sotmetin a votació aquestes propostes, s'entendrà que es voten amb les modificacions introduïdes ara.

Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, al principi d'aquest debat, en la intervenció de la senyora consellera, demanava que aquest debat del municipalisme català i finançament de les hisendes municipals vingués a representar una profunda reflexió sobre la situació econòmica, política, competencial, dels ajuntaments i dels ens locals a Catalunya.

Nosaltres entenem que aquest debat ha estat un debat dens i intens. Entenem que ha estat un bon debat, que ha donat la possibilitat, si més no, que es recollissin tots els grans problemes que tenen els nostres ajuntaments, o almenys els més significatius, i que potser, independentment que les conclusions o les resolucions a què arribem no acabin de satisfer totes aquestes deficiències, almenys aquest debat haurà servit, si més no, per marcar postures i per assenyalar els grans problemes existents.

Sigui, en tot cas i en relació amb la intervenció d'altres diputats que m'han precedit en la paraula, dir que el nostre Grup també ha fet un esforç important d'assenyalar, en aquest cas amb dotze propostes de resolució diferents, doncs, de marcar una línia que, si bé podríem dir que no és la vertaderament autèntica o total i absoluta d'Esquerra Republicana en el tema aquest que estem tractant, sí que almenys tenia una voluntat, ja innata, d'intentar arribar a acords a partir d'uns textos que així ho permetien.

Sigui com sigui, per tant, passaré a detallar les propostes que presenta Esquerra Republicana. La primera proposta fa referència al mateix comentari que vaig fer jo al respecte, en el moment de la meua intervenció d'ahir, que és que a Catalunya fa falta –com a la resta de l'Estat espanyol, però a Catalunya també– aprofundir bastant més en l'aplicació dels principis d'autonomia local i en el de subsidiarietat en les competències. Ja vaig dir que, tant els preceptes constitucionals com el mateix precepte que representa el Tractat de Maastricht, a hores d'ara s'estan incomplint, jo diria, de dalt a baix; per tant, demanem que aquest Parlament reconegui que cal aprofundir a Catalunya en la necessitat d'intensificar molt més les transferències de les grans administracions territorials respecte als ajuntaments.

La segona proposta que presenta Esquerra Republicana, la presentem perquè toquem de peus a terra, i és per això que recordem una vegada més –i em sembla que en l'exposició meua d'ahir ja ho vaig deixar-ho prou clar– que el finançament autonòmic i el finançament municipal van

absolutament agafats de la mà, són indestriables. Un bon finançament autonòmic hauria i ha de representar un millor finançament de les hisendes locals. Vaig donar ahir diferents exemples del que està passant al País Basc; són dades que per elles mateixes ja són prou clarificadores, i, en tot cas, no fan res més que demostrar –en aquest cas, a la pràctica– que un bon finançament de les autonomies –en aquest cas, un bon finançament de la Generalitat– hauria de comportar una millora substancial i substanciosa de les finances municipals dels ajuntaments de casa nostra.

El tercer apartat, el dediquem als petits municipis de Catalunya, perquè entenem –també vaig comentar-ho ahir– que no estan suficientment dotats a nivell econòmic, però que, a més a més, pateixen d'una manera molt concreta les deficiències estructurals d'aquest finançament. Els ajuntaments petits –ja vaig dir-ho ahir, i també en casos concrets, més o menys– tenen problemes en el sentit, fins i tot, de no poder realitzar obres perquè ells no disposen dels ingressos suficients per fer-se càrrec de la part que els pertocaria, i això és un problema que està passant i està passant amb obres del Pla únic d'obres i serveis, o amb obres de les diputacions, etcètera. Per tant, entenem que indistintament d'aquesta problemàtica concreta econòmica, i a part també del tema competencial, els municipis petits de Catalunya necessitarien una regulació específica, un pla especial.

En qualsevol cas, dir que, com que ha estat intenció d'Esquerra Republicana, i també –m'ha semblat entendre-ho– dels altres grups, d'intentar rebaixar força les nostres pretensions, anunciar, com ja ha dit el portaveu de la majoria, que, aquesta proposta, la transaccionem amb una que quedaria amb un text unificat.

El quart punt fa referència al Fons de cooperació local de Catalunya, que és un tema que ha estat, jo crec, l'eix principal d'aquest debat. Esquerra Republicana també el defensa, i el defensa amb el finançament actual de la Generalitat. Nosaltres entenem que, malgrat tot, s'hauria de dotar aquest Fons de Catalunya, però també volem deixar clar que la suficiència, en tot cas, l'import d'aquest futur –potser mai tan ben dit–, futur Fons de cooperació local de Catalunya no podria estar potser suficientment dotat, com els ajuntaments catalans es mereixen, bàsicament pel mateix finançament de la Generalitat.

La cinquena proposta que presenta Esquerra Republicana fa referència al refinançament del deute creditici. Diferents han estat les notícies que han aparegut als mitjans de comunicació, que semblava que s'havia arribat a acords, en aquest sentit, en aquest refinançament, que hi haurien de participar diferents administracions: l'Administració de l'Estat, l'Administració de la Generalitat –però potser també fóra bo recordar que alguna cosa podrien fer les diputacions provincials–, doncs, entenem que també és una bona idea, malgrat que comporta greuges comparatius amb ajuntaments que no tenen precisament un deute massa generalitzat o massa important, però que a hores d'ara la generalització –si més no quantitativa– d'aquests dèficits financers a la majoria d'ajuntaments així hi obliga.

Una altra proposta també referida al finançament del deute és la que fa referència a l'article, em sembla recordar, 168, de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, que obliga la Generalitat a mantenir o fer aquelles gestions amb les institucions financeres perquè els ajuntaments catalans tinguin un crèdit que podríem dir –ho diu la mateixa Llei– preferencial. Això fins ara no s'ha produït, no s'ha produït ni de bon tros. Jo ara recordo un cas molt concret, fa un any o un any i mig que va sortir, que és o va ser el tema d'una potencialització de la millora de les urbanitzacions de Catalunya, que la portava a cap el Departament de Governació, en aquell moment, i això es va sintetitzar, al final, amb una millora, semblava, del crèdit a què podien optar els ajuntaments o els promotors particulars per sanejar aquestes urbanitzacions. Resulta que al final de tot aquest conveni o els interessos que s'havien de pagar per aquests crèdits eren exactament els mateixos que aquella entitat, en concret, el Banc de Crèdit Local, feia servir en general. Per tant, l'aportació de la Generalitat pel que fa a la dotació d'uns bons crèdits per als ajuntaments fins ara no s'ha produït, i demanem que a partir d'ara es rectifiqui.

També fem referència a l'impost d'activitats econòmiques i en demanem la reforma. Recordaran que aquest impost a Catalunya ha tingut una especial incidència en negatiu. Recordar, per exemple, que s'ha arribat a situacions com la de l'Ajuntament de l'Hospitalet, i d'altres, però a l'Hospitalet fins i tot es va arribar a tirar la porta a baix pels mateixos comerciants de l'Hospitalet, i que aquesta no és una situació només de l'Hospitalet, sinó d'altres llocs, que ha provocat una greu i gran crispació social a Catalunya. Per tant, en demanem la reforma.

També parlem de les retencions que es fan dels pocs interessos bancaris que són capaços de generar els ajuntaments catalans; resulta que les entitats bancàries retenen un 25% d'aquests interessos i que ja no es retornen, i entenem que això s'hauria de reformar d'una vegada per totes i que aquestes retencions no es produeixin.

També parlem de les tasques de suplència que els ajuntaments catalans han de fer, perquè altres administracions, bàsicament l'Administració de la Generalitat, no la fan, i entenem que, com marcava –i en tot cas és bo recordar-ho– una de les bases que es va aprovar en el Congrés Municipalista de l'any 33, que era necessari i d'obligat compliment que, abans que es produís una transferència o que un ens local gestionés un servei, aquest havia de tenir el finançament adequat per part de la Generalitat..., i això a Catalunya l'any 93 no es produeix. (*Remor de veus.*)

La desena Moció que presenta Esquerra Republicana fa referència als serveis mínims que vénen obligats a complir els ajuntaments catalans, a partir de l'article 64 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, i que resulta que a la pràctica molts d'aquests serveis mínims i obligatoris no es poden complir, bàsicament per un problema de finançament. El que demanem, en tot cas, no és un finançament d'això, sinó que demanem, en principi, només que es faci un inventari de totes les mancances d'aquests ser-

veis mínims que es produeixen o que no tenen lloc a Catalunya.

L'onzena proposta que fa Esquerra Republicana va adreçada o va en relació amb la primera proposta que es feia, en el sentit que es traspassessin les competències de l'Administració de la Generalitat cada vegada més als ens locals, i en concret, en aquest cas, ho fem pels consells comarcals de Catalunya. Els consells comarcals de Catalunya tenen el funcionament que tenen, al seu moment ja es debatrà, i jo mateix, en nom del meu Grup, ja he presentat una interpellació per debatre la situació dels consells comarcals de Catalunya en el seu cinquè aniversari, però hem de dir, en qualsevol cas, i aprofitant l'avinentsa que representa aquest debat, que les competències dels consells comarcals i els recursos són absolutament insuficients, entre altres coses perquè no s'han acabat de produir les transferències previstes per part de la mateixa Generalitat, que és el seu Parlament qui les va crear, però tampoc, i curiosament, tampoc s'han acabat de produir aquelles transferències provinents de les mateixes diputacions. Per tant, demanem que s'accelerín aquestes transferències i que els consells comarcals puguin complir la missió que tenen encomanada.

I, en darrer lloc, fem referència també a la celebració del Segon Congrés Municipalista Català, i demanem que aquest Parlament s'hi manifesti favorablement.

Aquestes, en resum, són les dotze propostes que fa Esquerra Republicana, que, com ja els he dit al principi, estan motivades bàsicament per un esperit constructiu, i recordar, en últim lloc, en l'últim moment, que tal com va dir –i ahir ho vaig recordar– el president Macià l'any 33, que els ajuntaments catalans d'aleshores –i ara també, al cap de seixanta anys– mereixien tenir millors materials i morals, dir exactament, en tot cas, el que va dir el president Macià i el que vaig recordar jo ahir, que hem de començar a entregar als nostres ajuntaments aquestes millors materials i morals que es mereixen, no només per ells sinó pel mateix país, per a la mateixa evolució progressiva del país, que així també ho requereix.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Senyor president, senyores i senyors diputats, Iniciativa per Catalunya, que va arribar a aquest debat després de tot un treball intern, que va voler recollir les opinions de tots els seus càrrecs electes en el nivell local i, per tant, que les paraules que es poguessin dir aquí no fossin reflex de l'opinió no ja del Grup Parlamentari, sinó d'algun diputat en concret, sinó que reflectissin realment el sentiment del nostre Grup polític, arriba avui aquí, en aquest moment de les resolucions, constatant dues situacions. Primera, que hem arribat a un molt alt grau de coincidència en les resolucions que han presentat el Partit dels Socialistes de Catalunya, Esquerra Republicana i el Partit Popular. I per què? Nosaltres creiem que per dues raons: perquè, tal com deiem

ahir, aquí no es venia com un pidolaire, sinó que el que es venia a demanar era en molts casos el compliment de qüestions constitucionals, estatutàries o de desenvolupament reglamentari d'aquestes, i, per tant, vol dir que partíem d'un patrimoni comú; l'altra, perquè les quatre organitzacions, les quatre organitzacions que vénen representades pels seus respectius grups polítics, de paràmetres i posicionaments ideològics molt dispars, han sigut capaços de desenvolupar en el si de la Federació de Municipis de Catalunya una cultura comuna al voltant dels problemes, no de les ideologies, no dels models polítics, no de no sé quantes altres qüestions, sinó tocant de veritat de peus a terra, una cultura comuna, que —ja que ha sortit el tema de la divisió del municipalisme— lamento una vegada més que la nostra comunitat autònoma, que Catalunya sigui la comunitat autònoma que té el moviment municipalista més dividit de tot l'Estat espanyol, més dividit de tot l'Estat espanyol. I aquest no ha estat un problema dels ajuntaments ni dels càrrecs públics electes —deixin-m'ho dir aquí—, perquè jo, juntament amb alguns altres companys, vaig ser dels que estava a Torremolinos en la fundació de la Federació Espanyola de Municipis i de Províncies, i encara molts que creiem en el municipalisme recordem una trucada telefònica que va desencadenar la divisió del moviment municipalista i que, en definitiva, ens ha dut avui aquí a reclamar coses òbvies, coses evidents. I això d'avui són també els fruits d'aquelles trucades. I respon a què? Respon a aquell concepte que ahir denunciàvem, que aquí s'ha entès que només és possible un govern fort de Catalunya a costa de sacrificar els municipis. (*Remor de veus.*) I com que la resta dels grups de la cambra no compartim aquesta visió, fàcilment ens hem pogut posar d'acord, fàcilment ens hem pogut posar d'acord.

I, per tant, jo anuncio que votarem a favor de totes les propostes, excepte una en concret, del Grup Parlamentari Socialista, que fa referència a un tema de província única —que és conegut i obvi que hi ha visions diferents—, i una molt concreta, també, del Partit Popular, que fa referència a l'IAE, i que, en tot cas, nosaltres coincidim i preferim més la formulació que n'ha fet Esquerra Republicana, més que la desaparició, la reformulació d'aquest impost, relacionant-lo amb l'activitat econòmica i, per tant, relacionant-lo amb el procediment o amb el procés de creació de riquesa.

Nosaltres ahir vàrem intentar plantejar un esquema, un esquema, que hem intentat reflectir en les nostres resolucions, que deia què? Doncs, mirin, molt senzillament: paper fonamental, administració bàsica dels municipis; increment d'autonomia i competències municipals i del paper polític i avançar cap al 25%; modificació de la Llei de règim local, a fi i efecte que el sector públic local tingui un pes més important dintre del conjunt de les administracions públiques; solucionar o encarrilar el tema territorial; abordar el complicat trencacolls del nostre mapa municipal; parlar les competències..., la laminació, l'absorció de les competències dels municipis per part dels departaments de la Generalitat; diners, a través de la creació del Fons i a través de finançar la despesa supletòria, a fi i efecte de dissenyar aquest nou mo-

del, que nosaltres, en tot cas, juntament amb molts altres, segurament compartim, i que creiem que en aquests moments no s'està donant.

Nosaltres votarem..., hem acceptat —deixin-m'ho dir d'entrada— l'esmena transaccional, i la votarem, lògicament, a favor. I, a continuació, deixin-me'ls dir que votarem en contra de totes les propostes de resolució que presenta el Grup de Convergència i Unió. (*Remor de veus.*)

I ho fem amb la doble condició... Primer: votarem a favor de la Proposta transaccional perquè avui nosaltres encara volem donar un marge de confiança i de fe a creure que hi ha alguna petita possibilitat de redreçar aquesta situació. I, per tant, els diem amb tota franquesa que, no estant massa d'acord amb els termes que es planteja, nosaltres fem uns, si de veritat es vol treballar per modificar aquesta situació. I sàpiga, senyora consellera, que ens tindrà al costat per a tot el que signifiqui avançar. Però és que, en la resta de resolucions, vostès dissenyen un model, el seu; que, a més a més, és majoritari —és majoritari, sí, senyor—, però que de cap manera coincideix; no, no..., i evidentment que els ho respectem; per això molts hem arribat aquí després de moltes garrotades, i, per tant, vull dir, tots en sabem molt, d'aquestes coses..., no solament els el respectem, però que no coincideix amb el nostre; no hi coincideix.

Perquè, d'incrementar el paper polític dels ajuntaments, què en diuen? Res! D'incrementar el pes del sector local, què en diuen? Res! De posar ordre en el caos territorial, què en diuen? Res! D'intentar abordar la qüestió del mapa municipal, què en diuen? Tampoc res. De les competències: ja van bé, ja van bé com estan. I del Fons? Parlarem amb moltes taules, parlarem amb Madrid, però del fons català, què? I de diners? —vostè em preguntava ahir. No hi ha problema: si vol, a la sortida li donaré la relació dels capítols dels diferents departaments, dels pressupostos dels diferents departaments que, amb despesa que nosaltres considerem sumptuària, més les línies de subvenció finalistes, que nosaltres creiem que han d'anar o poden engruixir la quantitat de diners en la línia, precisament, que vostès també diuen, de la Carta europea d'autonomia local..., que pugui complir els 17.000 milions de pessetes que la Federació de Municipis va demanar a tots els grups parlamentaris en el moment en què es discutien els pressupostos de la Generalitat. Per tant, és possible habilitar-ho.

Però és que en el tema del refinançament, jo, ahir a la tarda, després de veure aquella discussió i aquells canvis d'opinions..., he arribat molt esperançat, però és que, quan he vist les propostes de resolució que vostès presentaven, he constatat que no érem capaços ni de posar-nos a l'alçada del que ha fet o que està intentant fer la Comunitat Autònoma de les Illes Canàries.

I, per tant, vol dir que si hem de fer una taula tripartida —que hi vindrem— per discutir a veure com s'han d'abordar els temes dels finançaments, de les competències municipals o totes aquestes qüestions, podem tranquil·lament arribar no a les properes eleccions municipals, sinó a les altres —si és que queden ajuntaments; si és que queden ajunta-

ments-, parlant-ne, havent fet estudis, diagnòstics, però no havent avançat d'una manera significativa.

Mirin, vostès tots saben que jo visc relativament a prop i això, per tant, m'ha possibilitat, aquest matí, passar abans per l'Ajuntament –i perdonin una referència tan personal. Home, m'ha anat bé, perquè, d'allò que aquí s'havia parlat durant tot el dia d'ahir i d'aquell esperit –que nosaltres li agraïm i li reconeixem, senyora consellera– a la dura i pura realitat, res de res. Aquest matí, quan he anat a l'Ajuntament, m'he trobat que, d'una conselleria, d'un equipament que està acabat des de fa sis mesos, tancat i que ara correm-hi tots –es té d'inaugurar la setmana entrant–, que nosaltres hi havíem cedit el terreny, se'ns notificava que tal dia, a tal hora, que si volíem que hi anéssim, que allà hi havia la inauguració. Mirin, no ens han preguntat, eh?, sinó que ens han dit: «la inauguració d'això serà tal dia a tal hora». I això no és el tema protocol·lari; si és igual. Si ho poden inaugurar, si volen, vostès sols. Però no és aquest..., allò que parlàvem ahir, de climes, a l'hora de la veritat es concreta en coses com aquesta.

I per tant, vol dir que aquí hem de canviar, hem de canviar el tarannà; en coses –hi insistim– que financem. Vostè ahir ens insistia moltíssim en el clima, i jo hi estic d'acord, i estic convençut que vostè n'està convençuda, que és necessari anar a aquest clima. El problema està en la resta de departaments, que són amb els que tenim la relació quotidiana i concreta, participen més enllà de les paraules d'aquest esperit. I jo avui, aquí, vull agrair la presència continuada no solament de vostè, lògicament, sinó de l'honorable conseller Alavedra..., perquè, en un tema tan important com era veure el comportament, la situació, els problemes i els anhels i els afanys i les aspiracions i les utopies d'una part tan important de l'Administració de Catalunya, no hi hagués una presència més majoritària del conjunt del Govern de Catalunya, d'aquelles conselleries, precisament, d'aquells departaments que són els que en financem una part a través de la despesa supletòria.

I tots aquests temes no es toquen en les seves resolucions. I, per tant, nosaltres creiem que, quan acabem aquest debat, més enllà de l'acte de fe, d'esperança i de voluntat per al futur, tots els alcades i regidors que també ho són d'aquest Parlament i els altres que ens han seguit des de fora, demà continuaran tenint els mateixos problemes, els mateixos incidents, els mateixos fregadissos, els mateixos desànim i una perspectiva supeditada a un futur que li donem, li reconeixem una possibilitat..., però també nosaltres –també nosaltres– volem passar comptes d'aquí a un temps.

I és per això que Iniciativa per Catalunya vol marcar un posicionament clar respecte a quin és el paper i el concepte que en té del món municipal i del municipalisme a Catalunya i constatar legítimament per part de vostès, però també per part nostra, que el seu i el nostre model, en aquest tema, no tenen res a veure, i que també això comporta altres concepcions de país, de manera de fer-lo, de manera de construir-lo, i de cap allà on tots plegats –o cada un de nosaltres– creiem que s'ha de dirigir.

Continuarem lluitant perquè hi hagi un municipalisme en la línia dels principis de la Carta europea d'administració local; continuarem treballant –si és que hi ha voluntat de desbloquejar això– i llegirem els *Diaris de Sessions* per fer constància que hem opinat i que hem intervingut, perquè, si tinguéssim de fer cas dels mitjans de comunicació, inclosos els públics, de la importància de l'opinió dels grups o dels diferents grups de l'oposició d'aquest debat, realment podríem pensar que ha sigut, no un monòleg, però sí un diàleg bastant més pobre del que realment ha sigut.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés.

S'han presentat, tal com han mencionat alguns portaveus, dues esmenes transaccionals. Prego... (*Pausa.*) Estan publicades... D'acord. Bé, doncs, es donen per llegides perquè tots, les senyores diputades i els senyors diputats, les tenguin.

Votarem en primer lloc aquestes esmenes transaccionals. Els sembla bé? (*Pausa.*) I així, quan es votin les de cada Grup, ja s'entendran votades i que han decaigut les que han estat transaccionades.

Passem a votar les esmenes del Grup Popular. Se sol·licita alguna votació separada? (*Pausa.*) Com? (*Remor de veus.*) Ah, en primer lloc les transaccionals; exacte.

Vots a favor?

El Sr. CLOTAS: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí...

El Sr. CLOTAS: Senyor president, potser convindria no donar lectura a les esmenes transaccionals, però sí donar lectura sobre quines propostes es transaccionen.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

(*Pausa.*)

La número 3, lletra c, punt cinquè, de Convergència i Unió, amb la Proposta de resolució del Grup Socialista número 5, amb la Proposta de resolució del Grup d'Iniciativa per Catalunya número 11 i amb la Proposta de resolució del Grup Popular número 17. Aquesta, una.

I l'altra transaccional proposada pel Grup Socialista, que és la número 6.5 del Grup Socialista, amb la del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana número 3 i la Proposta de resolució del Grup Parlamentari de Convergència i Unió número 4.

Doncs, se sotmeten a votació aquestes transaccionals.

Vots a favor?

Aquestes transaccionals han quedat aprovades per unanimitat.

Passem a la votació de les propostes de resolució del Grup Parlamentari Popular. Ha estat retirada la número 1, i no es votarà la número 17 perquè està transaccionada. El senyor Carod-Rovira demana votació separada de...

El Sr. CAROD-ROVIRA: De la resolució número 5, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Número 5.

El Sr. CAROD-ROVIRA: La mateixa, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. I el senyor Camp?

El Sr. CAMP I BATALLA: Sí, senyor president, per demanar votació separada de totes les resolucions.

El Sr. PRESIDENT: De totes? Així no hi ha problema.

Votem la Resolució número 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

(Abstencions?)

Aquesta Proposta ha quedat rebutjada per 17 vots a favor, 65 en contra i 32 abstencions.

Proposta número 3. (*El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.*) Sí, el senyor...

El Sr. CAMP I BATALLA: Senyor president, per demanar votació separada de les tres ratlles entre els guions.

(Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; doncs, en primer lloc, es vota la inclusió d'aquesta expressió: «tant pel que fa a recursos propis com...»

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta expressió ha quedat rebutjada per 18 vots a favor, 65 en contra i 32 abstencions.

A continuació se sotmet a votació la resta de la Proposta número 3 del Grup Popular.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

La resta d'aquesta Proposta de resolució número 3, del Grup Popular, ha quedat aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Proposta de resolució número 4. (*El Sr. Camp i Batalla s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CAMP I BATALLA: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. CAMP I BATALLA: El nostre Grup no tindria inconvenient a agrupar de la 4 a la 13. (*Remor de veus.*) Menys la 5, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

(*El Sr. Clotas s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CLOTAS: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. CLOTAS: El nostre Grup, dins d'aquesta Proposta, sollicitaria..., la 5, ja està sol·licitat que es voti separatament; nosaltres, la 6 i la 7, i es podrien votar conjuntament la 4 i de la 8 fins al final.

El Sr. PRESIDENT: Separadament, la 4? (*Pausa i remor de veus.*)

Bé, es vota la Proposició número 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 49 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Proposta número 5, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 6 vots a favor, 65 en contra i 43 abstencions.

A continuació es voten conjuntament la 6 i 7.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 18 vots a favor, 65 en contra i 31 abstencions.

A continuació es voten la resta de les propostes del Grup Popular, fins a la 13, fins a la 13.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes propostes han quedat rebutjades per 50 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota la número 14.

Vots a favor?

La Proposta número 14 ha quedat aprovada per unanimitat.

La número 15.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 50 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució número 16.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta de resolució ha quedat rebutjada per 50 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Passem, a continuació, a la votació de les propostes del Grup Parlamentari Socialista...

(*El Sr. Farrés demana per parlar.*)

Sí, el senyor...

El Sr. FARRÉS: Per demanar votació separada, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: ... Farrés.

El Sr. FARRÉS: ...número 8.

El Sr. PRESIDENT: La número 8, separada.

El Sr. CAROD-ROVIRA: I la número 7 també, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: 7, separada, conjuntament amb la 8 o no?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, pot anar conjuntament amb la 8.

El Sr. PRESIDENT: Poden anar conjuntament. (*Remor de veus. Veus de «No!»*) No?, doncs, no; separada. (*Pausa.*)

Abans d'entrar... (*El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.*) Perdó, el senyor Camp demana la paraula?

El Sr. CAMP I BATALLA: Simplement, per demanar votació separada una per una.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Abans de començar aquesta tanda de votacions, haig de demanar al portaveu del Grup Parlamentari Socialista l'aclariment de la proposta número

2, que ha estat admesa d'una forma condicional per la Mesa, ja que la redacció parla de crear en el si de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local una «comissió permanent d'estudi». Això no seria reglamentari. (*Remor de veus.*) Entén, ha entès la Mesa que això es refereix a un grup de treball o a una ponència tècnica, i en aquest sentit se sotmetrà a votació, si és així la voluntat del Grup Socialista.

El Sr. CLOTAS: Sí, senyor president: un grup de treball o un grup d'estudi.

El Sr. PRESIDENT: Conforme. Doncs, se sotmetrà a votació d'aquesta manera.

Es passa a votar la Proposta número 1, del Grup Socialista.

Vots a favor?

La Proposta número 1 ha quedat aprovada per unanimitat.

Proposta número 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposta ha quedat rebutjada per 50 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Proposta número 3.

Vots a favor?

(*Remor de veus.*)

Aquesta Proposta ha quedat aprovada per unanimitat. (*Remor de veus.*)

Silenci!

Proposta número 4.

Vots a favor?

(*Remor de veus.*)

La Proposta número 4 també ha quedat aprovada per unanimitat.

Proposta número 5... (*Remor de veus.*) Ha quedat..., ha decaigut perquè ha estat transaccionada de manera que aquesta...

La número 6... (*El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.*) Sí, senyor Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor president. Per demanar la votació separada dels punts 2 i 3, que ja hem anunciat el vot favorable, si s'acceptaven una sèrie d'esmenes que el portaveu del Grup Socialista ja ha dit que sí; igual que també eren les mateixes esmenes que als punts 3 i 4, que hem votat també favorablement...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CAMP I BATALLA: ...i ens consta que estan incorporades.

El Sr. PRESIDENT: Ja ha quedat expressat que es votarien en el sentit amb què s'havien acceptat les esmenes *in voce* que s'havien formulat. (*Pausa.*)

Primer votem el 2 i 3 d'aquesta proposició número 6.

Vots a favor?

Aquests punts de la número 6 han quedat aprovats per unanimitat.

A continuació es vota la resta... La 5 ja ha quedat clar que... La resta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta de la número 6 ha quedat rebutjada per 50 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

La número 7.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La número 7 ha quedat rebutjada per 44 vots a favor, 65 en contra i 6 abstencions.

Es vota a continuació la Proposta número 8.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposta ha quedat rebutjada per 38 vots a favor, 65 en contra i 12 abstencions.

Passem ara a la votació de les propostes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president!

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Curto?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Lo Grup Popular, senyor president, demana tres votacions separades: per una part, la Proposta de resolució número 6; per una altra part, la segona Proposta de resolució, punts 2 i 3, junt amb la setena Proposta de resolució, i la resta, una tercera part.

(*El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. El senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor president. Lo Grup d'Esquerra Republicana demana votació separada de la número 1, la 5 i la totalitat de la 7, en tot cas, amb totes les variants que vulgui lo Grup Popular. (*Rialles i remor de veus. Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: La 7 conjuntament amb les altres, ha dit, les següents...

El Sr. CAROD-ROVIRA: Per a nosaltres la 1, la 5 i la 7 han d'anar diferenciades de la resta de resolucions.

(*El Sr. Clotas demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Ah, molt bé. El senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS: Sí, senyor president, per afegir tan sols una cosa, perquè si introdueixo altres elements de contradicció, no ajudo a resoldre res. La 2 i la 3 podrien anar, per part nostra, conjuntament. Per tant... Però, tret d'això, crec, senyor president, que per a la resta serà millor una per una.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, les votarem una per una.

La primera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La proposta número 1 del Grup de Convergència i Unió ha quedat aprovada per 71 vots a favor, 36 en contra i 6 abstencions.

A continuació es vota la proposta número 2.

Vots a favor?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president? (*Remor de veus.*) Senyor president...?

El Sr. PRESIDENT: Digui, digui.

El Sr. CURTO I CASADÓ: *El Grup Popular ha demanat votació separada d'esta proposta, dels dos paràgrafs, del segon i del tercer, separadament.*

El Sr. PRESIDENT: No ho havia anotat. S'anulla la votació que s'havia iniciat...

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, si em permet; la primera part de la proposta...

El Sr. PRESIDENT: Vostè m'havia dit: 6, 7...

El Sr. CURTO I CASADÓ: No, no; potser... (*Remor de veus.*) Efectivament l'havia inclòs en la 7 esta votació interior de la mateixa proposta, senyor president. Probablement m'hagi expressat malament.

Lo que pretén lo Grup Popular és votar, per una part, la primera part de la proposta, la més àmplia, i dels dos punts últims, una votació, i el segon i el tercer punt, una altra votació. És a dir, «que les participacions dels ens locals i que sigui el Parlament de Catalunya», una sola votació; ests dos paràgrafs.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, es voten separadament la Proposta de resolució fins a «Administració local catalana». (*Veus de «No!» Forta remor de veus.*)

Digui-ho, digui-ho, senyor...

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president..., «que les participacions dels ens locals», aquí comença la votació i s'acaba en «Administració local catalana:»...

(*Pausa.*)

Bé, votem aquests dos punts que vénen després dels dos punts i a part. Després dels dos punts i a part. De manera que aquests dos punts es voten sense que se sàpiga d'on surten. (*Rialles.*) És clar. Buscava jo certa coherència, però...

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Digui'm.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Probablement, i en ordre a animar esta coherència, valdria la pena que la presidència, que és qui ha formulat esta aportació..., des de la Mesa es donés lectura a com quedaria la Proposta, d'acord amb les pretensions del Grup Popular. Perquè, implícitament es deixa a la cambra una certa incoherència en demanar votació separada, que em sembla que és poc encertada esta afirmació que s'ha formulat.

El Sr. PRESIDENT: El que vostè vol dir és que votaran favorablement els altres dos punts?

Molt bé. Doncs ara votem aquests dos punts que no votarà a favor el Grup Popular. (*Rialles.*)

Vots a favor?

(*Remor de veus.*)

Ha quedat aprovat per unanimitat... (*Remor de veus.*)

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests dos punts han quedat aprovats per 71 vots a favor, 42 en contra i cap abstenció.

Ara es vota la resta de la resolució número 2.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

La resta de la Proposta de resolució número 2 ha quedat aprovada per 71 vots a favor, 36 en contra i 6 abstencions.

Proposta de resolució número 3. Tenint en compte que el punt c) ja ha estat transaccionat, per tant, no entra en la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposta ha quedat aprovada per 77 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció.

La Proposta número 4 ja ha quedat transaccionada.

La número 5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposta ha quedat aprovada per 101 vots a favor, 6 en contra i 6 abstencions.

Proposta de resolució número 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposta de resolució ha quedat aprovada per 71 vots a favor, 12 en contra i 30 abstencions.

Proposta de resolució número 7.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposta ha quedat aprovada per 65 vots a favor, 36 en contra i 12 abstencions.

Proposta de resolució número 8. (*El Sr. Clotas demana per parlar.*) Sí, el senyor...

El Sr. CLOTAS: Senyor president, únicament és que no recordo haver sentit res en sentit contrari; en tot cas, per part del nostre Grup no hi hauria inconvenient que les propostes 8, 9 i 10 es votessin conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: D'acord?

El Sr. CURTO I CASADÓ: La 10, votació separada.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs es voten: 8 i 9 conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues propostes de resolució han quedat aprovades per 109 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció.

Finalment, se sotmet a votació la Proposta de resolució número 10.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposta de resolució número 10 ha quedat aprovada per 101 vots a favor, 6 en contra i 6 abstencions.

Passem a la votació de les propostes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La número 3 ja ha estat transaccionada, de manera que no se sotmetrà a votació. Silenci! (*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*) El senyor Curto?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, votació separada de la setena i l'onzena. 7 i 11.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, separades: 7 i 11.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Conjuntament, separades de les altres.

El Sr. PRESIDENT: Ah, conjuntament. Molt bé. *(El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.)* El senyor Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor president. Com ja he anunciat, el nostre Grup pretén votar favorablement algunes d'aquestes propostes de resolució i, per tant, demanaríem la votació separada una per una, i en la primera, concretament, votació separada des de la paraula «subsidiarietat» fins al final.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, «i de subsidiarietat».

El Sr. CAMP I BATALLA: Punt.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs es vota fins a «autonomia local».

El Sr. CAMP I BATALLA: «i de subsidiarietat».

El Sr. PRESIDENT: Ah! «i de subsidiarietat». Molt bé, doncs, fins aquí.

Vots a favor?

Aquesta part de la Proposta primera ha quedat aprovada per unanimitat.

Es vota la resta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta part de la Proposta de resolució primera ha quedat rebutjada per 52 a favor, 65 en contra i cap abstenció.

La segona Proposta de resolució.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta segona Proposta ha quedat rebutjada per 52 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Se sotmet a votació la número 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposta ha quedat rebutjada per 52 a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Es vota la cinquena.

Vots a favor?

La cinquena Proposta de resolució del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya ha quedat aprovada per unanimitat.

La sisena. *(El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.)* Sí, el senyor Ramon Camp?

El Sr. CAMP I BATALLA: Sí, senyor president. El nostre Grup no tindria inconvenient a agrupar la sisena, vuitena, novena, desena.

El Sr. PRESIDENT: ...novena i desena. Conjuntament? O sigui, excepte la setena, onzena i dotzena.

Molt bé. Votem la 6, la 8, la 9 i la 10.

Vots a favor?

(Rialles.)

En contra?

(Remor de veus i rialles.)

Abstencions?

Aquestes propostes han quedat rebutjades per 51 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

La resta es pot votar conjuntament? No?

El Sr. CAMP I BATALLA: Senyor president!

El Sr. PRESIDENT: Digui, digui, senyor Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor president. En la setena, demanaríem votació separada de la darrera ratlla, des de la coma, és a dir: «impost d'activitats econòmiques», aquí posaríem...

El Sr. PRESIDENT: Fins aquí.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Però la coma també o no, senyor president?

El Sr. CAMP I BATALLA: No, ho variaria per un punt, senyor president.

El Sr. CAROD-ROVIRA: D'acord.

El Sr. CAMP I BATALLA: I la votació posterior, per a l'ordre de la presidència, el nostre interès seria poder votar conjuntament les propostes onzena i dotzena.

El Sr. PRESIDENT: Conjuntament?

El Sr. CAMP I BATALLA: Sí, senyor president.

(Veus de «No!» Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: No? Doncs votem la setena fins a «activitats econòmiques».

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta part de la setena ha quedat aprovada per 78 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions.

A continuació es vota la resta d'aquesta Proposta.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

La resta d'aquesta Proposta ha quedat rebutjada per 13 vots a favor, 65 en contra i 36 abstencions.

Es vota la Proposta onzena.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta Proposta ha quedat aprovada per 77 vots a favor, 6 en contra i 31 abstencions.

Es vota la dotzena.

Vots a favor?

Aquesta Proposta ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem ara a les votacions de les propostes de resolució del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. No se sotmeten a votació ni la número 11 ni la 17, perquè estan transaccionades. És això?

El Sr. FARRÉS: La 17 no existeix, eh?

(Remor de veus. Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: 11? És que he llegit...

El Sr. FARRÉS: L'11 està transaccionada, sí, efectivament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Demanaríem únicament votació separada –les altres per nosaltres poden anar juntes– de la Resolució número 5.

El Sr. PRESIDENT: 5, separadament.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí, digui, senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: El Grup Popular demana votació separada de la número 4; les altres, conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. I el senyor Camp..., quina travessa...?

El Sr. CAMP I BATALLA: El nostre Grup demana votació separada, tan sols, del número..., segona, del número segon. (Pausa.)

Senyor president, per a l'ordre de la votació, en aquesta Resolució segona demanaríem votació separada des del començament fins a «hisendes locals», és a dir, les primeres quatre ratlles.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Votem la primera, la tercera, la sisena, la setena, la vuitena, la novena i la desena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest conjunt ha quedat rebutjat per 50 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

A continuació, de la segona, fins a «hisendes locals».

Sr. CLOTAS: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí, digui, senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Per fer una consulta al Grup d'Iniciativa per Catalunya. En aquesta quarta línia de la segona, a pesar que el propòsit del Grup Socialista ja ha anticipat abans el senyor Nadal que és votar íntegrament tota la proposta número 2, però en la quarta línia hi ha una «i» que no sabem si és un error de transcripció... –una «i» llatina, senyor Sobrequés. «Una nova legislació estatal reguladora del règim de les hisendes locals», deu ser, oi?

El Sr. FARRÉS: Sí, sí, és un error, sí.

El Sr. PRESIDENT: Queda esmenat aquest error tipogràfic.

Doncs, fins a «hisendes locals».

Vots a favor?

Ha quedat aprovada per unanimitat aquesta part de la Proposta segona.

La resta d'aquesta Proposta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta part de la segona ha quedat rebutjada per 50 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Ara es vota la número 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposta ha quedat rebutjada per 13 vots a favor, 101 en contra i cap abstenció.

Finalment es vota la cinquena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposta ha quedat rebutjada per 44 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions.

Encara que s'havia anunciat que les preguntes començarien a les quatre de la tarda, atesa l'hora que és, començarem a dos quarts de cinc.

Fins llavors, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de tres de la tarda i sis minuts).

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Alfonso.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és preguntes a respondre oralment en el Ple, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament.

Les preguntes 1 a 5 han quedat posposades a petició del Govern.

Pregunta al Consell Executiu sobre la participació financera del Govern en les empreses catalanes instal·lades al Marroc

Passem a la pregunta 6: pregunta al Consell Executiu sobre la participació financera del Govern en les empreses catalanes instal·lades al Marroc, que formularà el diputat senyor Josep Ignasi Llorens, del Grup Popular: té la paraula.

El Sr. LLORENS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, la pregunta es refereix a la possible participació financera del Govern en les empreses catalanes. Val a dir que aquest és un rumor que em va arribar a mi des de diferents organitzacions agràries, des dels agricultors, i que el sentit de la pregunta, tal com jo l'entenc, o s'entén des del meu Grup, moltes vegades amb aquest tràmit parlamentari no es tracta, tan sols, o no es tracta d'obrir una polèmica, sinó moltes vegades, i sobretot, de tenir informació.

Llavors, sobre aquest assumpte jo li agraeixo avui especialment la seva presència aquí, perquè, a més, segons les meves informacions, les al·lusions eren directes cap a la seva persona i una visita, que aquesta sí que he pogut contrastar que va fer vostè en un moment que nosaltres considerem inoportú... I la pregunta més aviat és: què hi ha sobre la pos-

sible participació o suport del Consell Executiu en les empreses catalanes que estan comercialitzant al Marroc.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Llorens. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Sí, senyor president. Desgraciadament el Consell Executiu de la Generalitat no té cap línia, ni cap possibilitat d'ajudar les inversions d'empreses catalanes a l'exterior, financerament.

Dic «desgraciadament» perquè, en canvi, em sembla que seria una política enormement positiva d'internacionalització de les empreses del nostre país. Naturalment aquesta afirmació la faig en relació amb les empreses industrials; amb les empreses agràries no és un tema de la meua competència i, per tant, l'únic que li puc afirmar és que, igualment, no hi ha cap línia de suport financer per a les inversions agràries a l'exterior i, per tant, no s'ha fet.

Ara bé, si vostè es refereix específicament –i s'hi ha referit, vaja; vull dir, no és un condicional; vostè s'hi ha referit– a la meua recent visita al Marroc, a mi em sembla que és absolutament oportuna –per això la vaig fer– i, a més a més, vaig visitar l'explotació d'una empresa catalana, estrictament catalana, que té una petita explotació agrària al Marroc i que en el seu conjunt aquesta empresa exporta al voltant del 65% de la seva xifra de negocis i, per tant, fa una contribució enormement positiva a l'economia del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Subirà. Pot preguntar el senyor Llorens.

El Sr. LLORENS: Sí, senyor president. Senyor conseller, doncs, miri, ara em sembla que ha sigut molt oportuna, la pregunta, perquè, per descomptat, jo no hi estic d'acord. Vostè diu que no té possibilitats de participar financerament amb l'ajuda de les empreses catalanes en el sector industrial. Suposo que parla en nom del Consell Executiu i suposo que aquesta pregunta em serveix per aclarir que no hi haurà cap tipus de suport financer a les empreses agràries catalanes que estan instal·lades al Marroc perquè seria gravíssim, seria gravíssim.

La seva visita, en definitiva, va suposar un suport per a una empresa catalana que segurament representarà bons dividends per als empresaris que estan allí, però que ens fa la competència greument per als productes horto-fructícoles aquí, sí, senyor conseller. Perquè tingui en compte que la Comunitat..., o sigui, aquestes empreses s'estan instal·lant allí amb subvencions importants de la Comunitat Econòmica Europea i tenen una sèrie de bonificacions fiscals per a dos anys, tenen un cost de producció molt més barat –allí es paga a 300 pessetes el jornal al dia; no hi ha Seguretat Social–; en una paraula: els costos de producció d'un producte agrari al Marroc són molt més barats que els costos d'aquí; com a mitjana, allí 15 pessetes/quilo; aquí 60 pessetes/quilo.

Naturalment, això ens perjudica greument les exportacions a la CE dels nostres productes agraris catalans. I tenint

en compte que hi ha un acord, ara, en què el Marroc pot exportar com a tercer país no comunitari productes hortofructícoles, que competeixen greument amb les nostres produccions, a mi em sembla que la seva lamentació de dir «quina llàstima que no puguem donar-li suport a aquestes empreses agràries catalanes» em sembla d'una gravetat inusitada. I m'agradaria que vostè en aquests moments es pogués comprometre per tranquil·litzar aquests pagesos que ara, pel que veig, sí que tinc raó de..., bé, plantejar aquesta inquietud.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, sí. Gràcies, senyor Llorens. Té la paraula el conseller Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Sí, senyor president. He dit i repeteixo que lamento molt que no puguem donar més suport a les empreses catalanes per invertir a l'exterior. I respecte a les empreses agràries, ja li he dit que no se'n fa, però, en canvi, no puc parlar en el mateix sentit que en les empreses industrials. No sé si el conseller ho lamenta o no.

Però, en qualsevol cas, deixi'm-li dir una cosa. Aquesta empresa és una empresa situada a Ripollet –que és aquí, a pocs quilòmetres de distància–, que factura al voltant de 14.000 milions de pessetes –més del 60% a l'exportació, quasi el 65%–, i les operacions del Marroc són petites, però l'ajuden a ser competitiva a Europa, amb una facturació procedent del Marroc d'aproximadament uns 400 milions de pessetes. Si aquells 400 milions de pessetes de facturació en el Marroc –sense cap ajut del Govern de la Generalitat– li permeten ser competitiu per col·locar produccions industrials –no agràries, industrials– per valor de 14.000 milions de pessetes, el 65%, en els mercats europeus, benvinguda sigui l'actuació d'aquesta empresa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La pregunta número 7 també ha estat posposada a petició del Govern.

Preguntes al Consell Executiu sobre les sol·licituds d'horaris especials presentades després de la publicació del Decret que regula els horaris comercials, sobre la responsabilitat de les inspeccions fetes a diversos comerços de Barcelona, sobre les localitats en les quals s'han inspeccionat els comerços, sobre els criteris emprats en la inspecció de diversos comerços de Barcelona i sobre la possibilitat que es facin inspeccions en els comerços de tots els municipis de Catalunya

Passem a la número 8, pregunta sobre les sol·licituds d'horaris especials presentades després de la publicació del Decret que regula els horaris comercials, que formularà el diputat senyor Clofent, del Grup Socialista. Té la paraula.

El Sr. CLOFENT: Moltes gràcies, senyor president. Si m'ho permet, acumularia la 8, la 9, la 10, l'11 i la 12.

El Sr. PRESIDENT: Li ho permeto.

El Sr. CLOFENT: Moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, segurament el temps transcorregut des de la presentació de les preguntes de què parlarem ara, en el moment de la seva substanciació, aclareix bastant; ha aclarit bastant el temps, el motiu de les preguntes, però no en el sentit de clarificar al diputat que li parla les raons que motivaven a preguntar-li-ho, sinó a confondre'l encara una mica més.

Senyor conseller, des de l'entrada en vigor del Decret d'horaris comercials, a la premsa, la seva Conselleria hi surt dia sí i dia també, amb un conjunt de conflictes que curiosament abans de la publicació del Decret —malgrat que podien existir— no sortien a la premsa.

Primera conclusió: l'aparició del Decret sembla que hagi incentivat el conflicte, lluny d'haver-lo resolt, com era previsible pensar, o com aquest diputat pensava que podia haver succeït.

La meva sorpresa va ser quan vaig començar a llegir que s'havien produït inspeccions que després, en posteriors declaracions, també a la premsa, el mateix director general deia que no eren inspeccions com les entenem, per veure si les coses estaven en ordre, sinó que es tractava d'inspeccions de caràcter informatiu. La meva sorpresa és doble, perquè no he vist enlloc, al llarg del desenvolupament del Decret que regula els horaris excepcionals, que expliqui que entrarà en vigor després de campanyes d'explicació. Li preguntava fa uns mesos, a vostè, sobre quan estaria en marxa aquest Decret i vostè em va respondre i em va convèncer que havia estat un llarg procés perquè s'havia negociat amb tothom. Doncs, si s'ha negociat amb tothom, quin sentit té que ara s'hagi d'anar a fer campanyes d'explicació? Entre altres raons perquè els que ara estan portant conflictes, en bona part, són parts durant tot el procés de la negociació d'aquest mateix Decret. La informació es disposa; per tant, no entenc, sincerament, el motiu d'aquestes inspeccions i li pregaria que vostè m'ho aclarís.

De tota manera, tampoc sé si s'han produït només en l'àmbit de Barcelona —seria molta casualitat que només s'haguessin produït en l'àmbit de Barcelona—, i els motius, i qui les ha ordenades. Per tant, si fos tan amable, senyor conseller, jo li preguntaria —li ho pregunto— quantes formulacions, quantes peticions d'horaris excepcionals ha rebut la Conselleria, i si les pensen contestar, i quan les pensen contestar. Després, sobre qui les ha ordenat, aquestes inspeccions. A continuació, si aquests comerços que s'han inspeccionat només són a Barcelona i fora de Barcelona, i també si pensa continuar fent inspeccions als pobles que no són de Barcelona, fora de Barcelona ciutat i Barcelona província.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clofent.

Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller de Comerç, Consum i Turisme, senyor Alegre.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre): Moltes gràcies. Molt honorable president, il·lustre senyor diputat, senyores i senyors diputats,

en resposta a les preguntes que vostè em planteja i que —com vostè també manifesta— vénen precedides d'una sèrie d'interpellacions, i fins i tot de preguntes aquí ja qüestionades, en primer lloc, molt concretament: quant a les sol·licituds que en aquest moment —en la data en què se m'ha lliurat l'informe— estan vives, s'ha presentat un conjunt de cent seixanta-cinc peticions d'excepcionalitat. Li manifesto que trenta-quatre corresponen a peticions d'associacions; per tant, podem dir que són collectives i cent trenta-una són de caire individual.

La segona qüestió és: quant a la responsabilitat d'aquestes inspeccions que s'han fet —i que es continuaran fent—, depenen i han estat impulsades per la Direcció General de Comerç Interior i per la Direcció General de Disciplina de Mercat, que són les dues àrees en les quals hi ha incidència.

És preocupació meua —i em sembla que també, en part, pot ser compartida per vostè— que la inspecció, evidentment, el que ha de cercar, més que cercar la via sancionadora, és buscar l'aplicació de les normes. I, per tant, tot el que sigui una tasca informativa és important. Pensi que nosaltres, al cap de l'any, fem aproximadament de l'ordre de 29.700 accions inspectores; no totes van amb la finalitat sancionadora, sinó que moltes d'elles són amb la voluntat, precisament, de fer complir per la via de l'explicació de les normes i, en aquest resultat, poc o molt, a mi em sembla que hi anem avançant, i positivament.

Quant a l'àmbit en el qual aquestes inspeccions s'han desenvolupat, ha sigut en aquells llocs que nosaltres hem cregut estratègic fer-ho; i per a la seva informació li diré que va des de Badalona, Barberà del Vallès, Barcelona, l'Hospitalet de Llobregat, Mollet, Pal·lejà, Ripollet, Sabadell, Sant Adrià del Besòs, Terrassa i altres municipis. Per tant, no s'ha circumscrit a un municipi, sinó que s'han adreçat cap a aquelles àrees en les quals s'entenia que era més important fer-ho.

Bé, només, per acabar, manifestar que jo penso que la voluntat que els inspectors donin una major informació és important, i per altra banda, les excepcionalitats i el Decret que vostè diu que reconeix i li accepto que les explicacions que li vaig donar, de com s'havia estudiat i aprovat, doncs, en aquest moment sap que hi ha un termini per respondre —i naturalment que respondrem, previs els informes que ja s'han demanat als municipis, als sindicats, a les associacions professionals, consumidors i també cambres de comerç—, i li recordo que, en la hipòtesi que no contestéssim, el silenci és positiu. Però, bé, la voluntat és de respondre dintre del termini marcat.

Moltes gràcies, molt honorable president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Clofent pot repreguntar.

El Sr. CLOFENT: Sí, moltes gràcies, senyor president.

Senyor conseller, no m'ha convençut. Jo estic d'acord que hi ha d'haver actuacions que, més que anar a buscar actuacions punitives, per la via del convenciment, de l'explicació són més positives, però, escolti'm, en el món del comerç, a Catalunya, o dels consumidors, a Catalunya, els

conflictes sobre els horaris comercials han obligat a fer una llei. Fa anys que hi ha conflicte a l'entorn dels horaris. Vostè em pot dir el que vulgui respecte a les inspeccions, però el que no em pot dir és que el sector no està informat respecte ni del Decret ni de la Llei, perquè la demanda que existeix a Catalunya és molt forta, sobre..., uns que es reguli i altres que no es reguli el sector comercial en matèria d'horaris. Per tant, la resposta no em satisfà gens perquè no veig les raons.

Jo diria, senyor conseller, que aquestes inspeccions tenen més el caràcter intimidatori que no informatiu. Fa tota aquesta impressió. Perquè, és clar, els inspectors, normalment, els diumenges no surten. Per tant, deuen haver fet un decret d'horaris especials, també, perquè els inspectors puguin sortir a Catalunya. És sorprenent: al llarg de la discussió de la Llei en què vostès regulaven –jo recordo que es van quedar sols en aquesta cambra– els horaris, nosaltres manifestàvem els desacords, i manifestàvem els desacords no per una qüestió estrictament partidista, sinó perquè enteníem que és un terreny on no s'hi hauria d'entrar.

Entenc que les demandes legítimes dels comerciants –d'uns que volen fer més hores que altres, i uns que volen treballar uns dies i els altres, no–, com no es pot resoldre és fent una llei que acaba essent un roc que uns llancen al cap dels altres en funció dels seus interessos. Però, miri, jo li hauria respectat si vostè fa una llei que diu, «escolti, miri, seixanta hores i els festius no es treballa», però és que l'endemà vostè em fa un decret que deroga la Llei.

Si ho vol, li llegiré els articles del Decret, no perquè vostè no els conegui –que els coneix àmpliament–, sinó perquè, és clar, un cop vistos aquests articles del Decret, de la Llei no en queda res. I aleshores diuen, per exemple, al Decret, entre moltes de les causes que poden ser motiu d'excepcionalitat –que pràcticament és tot; jo no he sabut trobar què no és motiu d'excepcionalitat en matèria d'horaris comercials: absolutament tot–, entre d'altres, és la demanda dels consumidors, els hàbits de compra. Ara hi ha un conflicte bàsicament amb forners, a Barcelona. Home, podíem dubtar sobre si tenien raó o no, els forners, però, és clar, és que vostè els ha acabat de donar la raó, perquè resulta que els forners no poden treballar els diumenges perquè es veu que no n'hi ha necessitat, però en canvi sí que els pastissers han de fer pa, que el fan petit i més car. Escolti'm, amb el Decret a la mà, si hi ha demanda, per tant, vol dir que les pastisseries poden fer pa. I a aquest pas, les sabateries vendran ous; en funció de les excepcions, i no sé com s'haurà de veure, en aquest pas en què, per exemple, els forners de Girona poden treballar tots i els de Barcelona –no sé per què–, uns no poden treballar, quan la realitat... I vostè l'avalua amb el que han anant dient fins a aquest moment a través de la premsa, que hi ha realment demanda i necessitat dels consumidors, perquè, és clar, hi ha molts articles d'alimentació que els dies festius estan oberts. És lògic que un es pugui comprar plats precuinats. Però un no pot comprar pa? Ah, no, el pa l'ha d'anar a comprar en una pastisseria, més petit i més car. Això no s'entén, senyor conseller.

Ni la Llei ni el Decret no obliguen a treballar el qui no vol treballar, però no és normal, volent respectar les mínimes normes del mercat, que vostè s'aventuri amb una colla de reglamentacions que el que fa és no deixar treballar el qui vol treballar.

És més: vostè ha fet un decret que des de la perspectiva municipal –i avui, i ahir i abans-d'ahir ha estat motiu de debat monogràfic en aquesta cambra–, home, és bastant complicat, senyor conseller; que vostè faci un decret dient que els ajuntaments només poden..., la seva opinió respecte als horaris excepcionals, només serà vinculant si és negativa. Home, això és molt fort, senyor conseller, és molt fort. Un ajuntament pot tenir l'encert de reunir-se i patir tots els conflictes que significa entrar en la dinàmica d'uns respecte als altres, als conflictes dels qui volen obrir, que no poden obrir, i diem «ah, molt bé, que s'obri». Però no, no n'hi ha prou; quan un ajuntament fa aquest acte de voluntat polític, tal vegada complicat, vostè potser farà cas d'un gremi que dirà «doncs, no, que no s'obri», perquè l'ajuntament, la seva decisió, no té caràcter vinculant si és, efectivament, que s'obri.

Miri, senyor conseller, aquest Decret d'aquesta Llei crearà molts conflictes. Suposo que, com tots, com jo, la majoria de diputats, aquesta Setmana Santa han pogut voltar per Catalunya, o el dia 1 de maig, que era festiu; era estrany el poble de Catalunya que normalment obria els festius que no continués obert. I per la relació que vaig rebre l'altre dia de la seva Conselleria, sobre qui havia demanat excepcions, aquests pobles no les han demanat. Vostès no faran que els diumenges tanquin a molts pobles de Catalunya, demanin o no demanin excepcions. Vostès no faran que es tanquin comerços, malgrat les seixanta hores, perquè en pobles de Catalunya hi ha un únic comerç que obren quan es lleven i tanquen quan se'n van a dormir. I fa una funció social en aquell poble que no hi ha decret que ho reguli; ara, allà no els diran res perquè no tenen competència que els denunciï.

Aquesta és una mala Llei i és un pitjor Decret, senyor conseller. Vostè ha tingut la valentia de dir «tinc compromisos electorals, només es treballen seixanta hores i diumenge no es treballa», però vostè tenia l'obligació de mantenir-ho i vostè, enreda el sector, quan a continuació fa un decret d'excepcions on tot, tot..., però, és clar «tot», qui? Qui a vostè li sembli. Perquè per què poden treballar els forners de Girona i no, els de Barcelona? Per què, si no hi ha necessitat de pa, diu que les pastisseries sí que en poden fer? I diuen que acabaran comprant-lo a França, perquè, és clar, aquí anem molt bé d'atur, aquí, no hi ha..., ens sobra feina... El compraran mig elaborat a França, aquí l'acabaran de coure i el vendran. Els diumenges, les pastisseries no venien tampoc el pa de cent grams; venien les barres normals. Per tant, els diumenges, amb aquest Decret, no poden treballar els forners de Catalunya. I darrere d'això en sortiran molts d'altres, senyor conseller; en sortiran molts d'altres.

Home, jo, el que li voldria demanar, senyor conseller, és que si vostè el que necessita en aquests moments és ajut per sortir d'aquest conflicte, nosaltres estem disposats a ajudar-lo a sortir-ne. Miri, el comerç, amb les normes de mercat

que ens hem donat tots plegats, necessita la més àmplia llibertat. Quins han de ser els límits d'aquesta llibertat? Els d'un decret, els d'una llei? Doncs, els d'una altra cosa molt més real: el comerç és una activitat que es desenvolupa en un ambient urbà, i els pobles i ciutats han d'estar parats; hi ha d'haver transport, hi ha d'haver policia, hi ha d'haver il·luminació, hi ha d'haver de tot perquè l'activitat del comerç es pugui desenvolupar amb normalitat. Amb la Llei i amb el Decret a la mà passa que hi han comerços que poden fer les seixanta hores de raig, sense haver de demanar absolutament res, i ens podem trobar, a Catalunya, amb comerços oberts i discoteques tancades. Això és el que fa la Llei i el que fa aquest Decret. Llavors dius, «home, pot donar-se aquest cas, però en canvi, els forners, que normalment treballen, no poden treballar». Senyor conseller, és incompreensible —és incompreensible.

Jo, el que li demano, senyor conseller, és que realment accepti que el Decret deroga la Llei; per tant, no enredem la gent dient que els diumenges no es treballa i només es treballaran seixanta hores, i anem al procés que seria molt més coherent, i és que el sector s'autoreguli, pactin entre ells en quines condicions poden treballar, perquè és l'única solució raonable. Si vostè parla amb els gremis de forners, li diran, alguns, amb posicions molt raonables, que això segurament es resoldria muntant forns de guàrdia i que treballi diumenge qui vulgui, o que treballin tots, perquè aquells que creuen que tenen una prima de negoci pel fet de treballar en solitari, si els altres treballen deixaran de ser negoci i no voldran obrir els diumenges. El que no es pot fer, senyor conseller, és tenir criteris diferents en funció del territori i en funció del gremi que demana les coses.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clofent. El conseller Alegre té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Moltes gràcies, molt honorable president. Miri, és preocupant que determinats mitjans d'informació informin, possiblement, apressadament, però que un il·lustre senyor diputat manifesti afirmacions que ell sap que no són certes, jo penso que és preocupant. En primer lloc, el Decret no deroga la Llei. El Decret l'únic que fa —l'únic que fa— i, si no, el convido a llegir-lo amb atenció, és unes excepcions que la Llei preveu, marcar el termini i la manera com es poden portar a terme, i, per tant, no canvia en absolut la Llei, per tant, si us plau, això no ho afirmi. *(Remor de veus.)*

Remetent-me a tots els temes que han sigut objecte de la pregunta, el que sí que li vull dir és que em sembla que han quedat a bastament contestats i que vostè no ha replicat. Home, també m'agradaria dir-li que el tema..., que és una qüestió en la qual hi hem d'anar treballant, en el qual li he de manifestar que hi ha un consens molt ampli, del qual jo me'n sento molt satisfet i que, evidentment, comporta que en alguns indrets hi hagi d'haver aquest ajust, que, en aquests moments, hi som.

Home, el tema de l'acord a què hagin pogut arribar dos gremis, sobre complir una normativa, la higiènica i la sani-

tària, i tota la que preveuen, en aquest moment, les disposicions vigents sobre pa i pastisseria, arribin a l'acord de fer alguns productes, intercanviar-se alguns productes, quant a la seva producció, això em sembla que no és preocupant. Precisament, el que deia: ells ho han volgut fer, ells s'han posat d'acord.

Ara, no digui que és més car. Vostè sap que no és més car. Que el preu és lliure, que el preu no l'estableix l'Administració, que el preu, l'estableix el mercat. Per tant, que el diumenge hi ha pa més car, això no és cert. Ho ha dit; em sembla que davant d'aquest argument em sembla que queda suficientment contestat. En absolut, ni un cèntim més car.

Estem amb el que hem parlat fins ara.

Jo el que no em sembla és que ara sigui el moment, però si vol..., en fi, crec que no és el moment reobrir ara un debat que va quedar ben clar quina era la postura de vostè, en representació del Grup Socialista, quina era la postura del Govern i la línia que varem prendre, línia que ens en sentim satisfets. I que, per altra banda, veiem que en altres indrets, en aquest moment, també estan anant cap aquí. Dintre del mateix estat, dintre del mateix estat i, també, dintre del si de la Comunitat Econòmica Europea. Per tant, aquesta política és una política que, evidentment, té dificultats —no ens espanta, per això estem, per governar—, el que sí que crec és que no hauríem de confondre, i, evidentment, agrair tota la disponibilitat seva a poder col·laborar en aquesta línia. Però entengui, i també jo l'entenc i espero que vostè m'entengui, que la línia que hem marcat és la que som partidaris de la llibertat, però que en determinats moments cal que hi hagin uns elements que permetin que hi pugui haver aquesta convivència entre l'oferta dels grans i la dels petits, tot beneficiant una pluralitat de serveis que, sens dubte, és el que ha de donar una major qualitat de vida, per tant, al servei dels consumidors.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, honorable president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Preguntes al Consell Executiu sobre el capteniment del secretari general de la Joventut en relació amb el Consell Nacional de la Joventut i sobre el Consell Nacional de la Joventut

Les preguntes 13 i 14 han estat retirades. 15 i 16, posposades.

Preguntes al Consell Executiu sobre el compliment d'una resolució de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme en relació amb la recol·locació dels treballadors de Paperera Riera, SA, sobre els acords del procés de negociacions amb el grup EPPIC, en relació amb la recol·locació dels treballadors de Paperera Riera, SA, i sobre l'existència d'un calendari per al procés de recol·locació dels treballadors de Paperera Riera, SA

La pregunta 17, sobre el compliment d'una resolució de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme en rela-

ció amb la recol·locació dels treballadors de Paperera Riera, SA, que formularà el diputat senyor Pere Jordi Piella, del Grup Socialista. Té la paraula.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Amb el seu permís, acumularia les preguntes que, amb el document que se'ns va lliurar, eren la 19, la 20 i la 27.

El Sr. PRESIDENT: Són 17 i 18.

El Sr. PIELLA: Doncs, 17 i 18, i, després, l'altra, la que abans era la 27. Totes tres són sobre el mateix tema.

Senyor conseller, concretament, el mes d'octubre, el 15 d'octubre, es va presentar una Proposició no de llei per tal que s'iniciessin converses amb l'empresa Paperera Riera, que és del grup Smurfit, també d'Inpaca, per intentar recol·locar, dintre del possible, els treballadors o la majoria de treballadors que havien estat afectats pel tancament de l'empresa Paperera Riera.

Concretament, en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* de l'1 de març es contesta que, concretament, s'han fet aquestes gestions i que, evidentment, pel que es diu aquí, no s'ha arribat a un acord satisfactori. Bé, des d'un punt de vista formal, si vostè em diu que s'ha complert el mandat del Parlament, que és veritat, s'ha de dir així, però jo crec que valdria la pena anar més enllà i mirar l'esperit del que es va demanar amb la intervenció o amb aquesta Proposició no de llei, del 15 d'octubre, i que en definitiva el que s'intentava és mirar de buscar un mitjà de recol·locar aquests treballadors. I, concretament, hi havia hagut unes converses amb alguns executius o amb algunes persones amb responsabilitat a l'empresa, per tal de mirar de tirar endavant un estudi, que feia una empresa especialitzada, que d'una manera similar com s'havien fet en altres regions i en altres comarques, intentaria buscar, amb un pressupost que crec que era d'uns tres milions de pessetes, recol·locació a una part d'aquests treballadors que havien quedat afectats.

Més que res, jo voldria, encara que des del punt de vista formal s'ha acomplert el mandat, sí que volia tornar a l'esperit d'aquesta, de la Proposició no de llei, per intentar buscar un sistema de recol·locació d'una part, la més important possible, d'aquest empresa, Paperera Riera.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Piella. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Sí, senyor president, moltes gràcies.

(Remor de veus.)

Continuaré acumulant... Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Ja va bé, ja...

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: ...l'acumulació d'aquestes tres preguntes..., perquè no es tracta d'acumular tres preguntes diferents, però relacionades, sinó d'acumular...

El Sr. PRESIDENT: Són quatre, són quatre preguntes.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: No, senyor president. Si no em falla a mi el *Butlletí Oficial del Parlament*, últim, darrer, són la 17, la 18 i la 25, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Ah!, sí. D'acord.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: És que són la mateixa pregunta. És clar, ja la conec aquesta manera d'actuar, però a mi, amb tots els respectes, senyor president, em sembla que la Mesa també hauria de mirar-se-les les preguntes, quant al seu contingut, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Se les mira.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Molt bé, senyor president. Moltes gràcies.

És la mateixa pregunta i, per tant, s'acumula, però té tres vegades més temps, que penso utilitzar, si convé.

Senyor Piella, la pregunta diu: «S'ha iniciat el procés de negociacions amb el grup EPPIC?»

Sí, senyor Piella, es va iniciar i, a més a més, les vam contestar per escrit.

Es va iniciar i es va acabar sense èxit. I si, d'això, vostè en diu compliment formal, digui'n compliment formal. Però jo en dic compliment substantiu. És a dir, vam complir exactament el mandat que s'havia donat per part de la Comissió d'Indústria d'aquest Parlament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Piella, pot repreguntar.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Evidentment, ja he dit en principi que no dubtava, perquè això consta en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, que s'ha fet concretament aquesta gestió, que no sé si va ser amb carta o personalment. Jo l'única cosa que voldria dir és que, si pot ser i, evidentment, crec que això, si hi hagués bona voluntat —que crec que hi és—, es podria aconseguir, seria mirar que el Departament d'Indústria junt amb l'empresa i, si és necessari també, amb l'ajuda de l'Ajuntament de Ripoll, mirassin de mirar de reconduir l'estudi que es va fer, concretament, per intentar recol·locar aquests treballadors, que en definitiva té un cost bastant reduït. Concretament, de 3 milions de pessetes.

En definitiva, és això el que està en el fons de la Proposició no de llei que es va fer al seu dia.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Sí, senyor president. Moltes gràcies. A mi em fa l'efecte que el senyor Piella sabrà, entenc, que la recol·locació de gent en una comarca com el Ripollès, que ha tingut moltes baixes empresarials, no es pot contemplar empresa per empresa. És a dir, diguem-ne, encasquetar-se a voler salvar els llocs de treballs dels treballadors d'una empresa com la que ell cita en les seves preguntes, o en la seva pregunta tripartida, que té dificultats enormes conegudes per tothom degudes al sector en què es mou i que, a més a més, ha tingut reflex en una altra fàbrica del mateix grup, que després suposo que tindrem ocasió de parlar-ne, és, realment, una mica desesperat. I, en canvi, el que sí que s'ha de fer —i és el que hem estat fent— és intentar canalitzar inversions cap al Ripollès amb les ajudes a la inversió, en aquest cas sí —veig que el diputat que abans em preguntava del Grup Popular ara no hi és—, sí

que hi ha la possibilitat d'ajudes, i s'apliquen, per promoure les inversions en determinades comarques de Catalunya.

Miri, concretament, des que tinc l'honor d'estar al front de la Conselleria d'Indústria, a la comarca del Ripollès s'hi han canalitzat ajuts a la inversió per valor de 362 milions de pessetes, que han generat una inversió de 2.400 milions de pessetes, en aquesta comarca. I en aquests moments tenim en estudi la possibilitat d'inversions addicionals per valor de 524 milions més.

El senyor Piella i jo, d'aquest tema, n'hem parlat moltes vegades, aquí al Parlament, en el meu despatx, en el seu despatx i en altres despatxos, tots dos i més persones, i fins i tot en un moment determinat el senyor Piella, un dia, em va dir, diu: «Hi ha bastants d'empreses que s'han posat en contacte amb mi». Li vaig dir: «Home, envia-me-les, si us plau, que mirarem, doncs, d'incorporar-les en el sistema d'ajuts. Que a vegades hi ha empreses que no ho coneixen i a veure si podem motivar-les que efectivament inverteixin al Ripollès». Ell em va enviar, al cap de pocs dies, una llista. L'hem treballat, aquesta llista. El que passa és que, és clar, és una llista que, quan la vaig veure, doncs, jo vaig veure que no podia donar massa de si, perquè —va tenir mala sort, senyor Piella— una de les empreses de la llista és precisament del meu poble i vol desinvertir del meu poble, que no passa res —és a Premià de Mar—, i vol anar a invertir en un altre lloc.

I amb aquesta empresa estem parlant d'aquesta nova ubicació des de fa molt de temps, i sembla que finalment sí que es decanta per una de les comarques que també està en una situació similar a la del Ripollès. Però, en cap cas, en cap moment —i els contactes que hem tingut han estat molts i sovintejats— m'ha parlat del Ripollès. (*Remor de veus.*)

És clar, veient això ja em va semblar que no podia donar molt de si aquesta llista. De totes maneres la vaig passar a la gent que s'ocupa d'aquestes coses, al Cidem, i em consta que l'han treballat, l'han treballat a fons. I segurament, potser, amb algunes d'aquestes empreses encara aconseguirem, efectivament, produir l'efecte que vostè i jo busquem, que és que hi hagi més inversions en el Ripollès.

De tota manera, aquella empresa del meu poble que no invertirà en el Ripollès, ara que els veig enfilats, invertiran al Berguedà. De manera que, si no farà la felicitat de vostè, almenys farà la felicitat del seu company de grup, el senyor Roma. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Les següents preguntes, fins a la 40, inclosa, han quedat posposades.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a evitar el tancament de l'empresa Inpacsa, de Balaguer (Noguera)

La 41: pregunta sobre les mesures previstes per evitar el tancament de l'empresa Inpacsa, de Balaguer, que formularà el diputat senyor Fuentes. Té la paraula.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, doblement, perquè una de les coses amb les que no comptava jo avui és que m'entrés precisament aquesta pregunta, la número 41, però ho celebri. Ho celebri, perquè certament jo crec que aquest és un problema que ens preocupa a tots. Que ahir mateix vam rebre en el Parlament els treballadors d'aquesta empresa i el comitè d'aquesta empresa. Jo sé les dificultats que pot haver-hi perquè el Consell Executiu pugui intervenir realment en un problema en el qual es barregen, fins i tot, interessos d'una empresa multinacional, els objectius d'aquesta empresa i, per tant, pot no ser fàcil, però sí que voldria cridar l'atenció sobre un aspecte que per a nosaltres és molt important.

Ahir mateix ens ho explicaven a tots nosaltres els treballadors de l'empresa, i posaven l'accent en una qüestió que crec que és molt important. Realment, tots parlem sovint de la necessitat d'arbitrar mesures per mantenir les nostres indústries, però sobretot en aquells indrets de la Catalunya, diguem-ne, interior, perquè no es produeixi aquesta desindustrialització, perquè no anem encara a accentuar més els desequilibris territorials i econòmics i, en definitiva, perquè intentem canviar aquesta tendència.

Per tant, si volem tots canviar aquesta tendència, volem anar a un reequilibri territorial, econòmic, social i humà de Catalunya, és cert que hem de fer esforços especials en situacions com aquesta.

Per tant, tot i reconeixent —que la reconeixem— les dificultats que poden haver-hi per incidir des del Consell Executiu, sí que pensem que caldria posar tots els mitjans possibles per intentar trobar una solució favorable, que no depèn únicament, ni potser substancialment, dels poders públics, però sí que entenem que poden actuar i que han d'actuar.

Per això demanem al Consell Executiu quines són les mesures que pensa emprendre o està emprenent o està portant a terme per intentar resoldre el problema d'aquesta empresa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Sí, senyor president, moltes gràcies. Senyor Fuentes, en els problemes d'aquest tipus, si l'empresa és multinacional, sempre s'hi barregen els interessos de l'empresa multinacional, perquè d'això es tracta, i si l'empresa és del país, als problemes d'aquest tipus sempre s'hi barregen els interessos de l'empresa del país.

Nosaltres fa temps que ens estem ocupant d'aquesta qüestió, d'Inpacsa, fins i tot abans que sortís a la llum pública. Jo he tingut amb el comitè d'empresa, que ahir va ser aquí davant i aquí dins, he tingut reunions i en penso tenir més. Tinc previst tenir una reunió amb els màxims dirigents de l'empresa en qüestió abans que es celebri la junta general d'accionistes, que està prevista per d'aquí a uns quants dies i, de fet, la situació és francament difícil.

La situació és francament difícil perquè, és clar, estem parlant d'un sector amb molts problemes i d'una empresa

amb factories amb molts problemes. La que parlàvem abans amb el senyor Piella és del mateix grup. De manera que la situació és francament complicada, però estem fent tot el que podem, i tot el que podem vol dir intentar, si no salvar l'activitat en qüestió concreta, almenys —almenys— trobar solucions com les que es van trobar en el cas del tancament aquell necessari de la mineria de Berga, per exemple, en què es van trobar solucions positives per un altre cantó.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Pot representar el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. No, simplement jo el que volia és insistir a demanar a la Conselleria que continuï, efectivament, aquestes gestions que s'estan portant a terme; aclarir que quan jo parlava abans dels interessos de l'empresa multinacional vull dir que això fa doblement encara difícil abordar aquest problema, perquè a vegades això forma part d'una estratègia que va més enllà de les nostres fronteres. I en una empresa del país, normalment, són qüestions que queden inscrites a dintre del nostre país.

En tot cas —en tot cas—, nosaltres pensem que potser caldria veure les possibilitats —hi insisteixo— que la Generalitat proposi o la Generalitat intenti la participació d'altres empreses del país, de capital d'aquí —hi insisteixo—; ja sé que això no ho pot fer directament la Generalitat, però intentar buscar el màxim de sortides possibles perquè, en qualsevol cas, la pèrdua de llocs de treball, la pèrdua del nostre teixit industrial és lamentable quan es tracta encara d'empreses com aquestes que són capdavanteres en una comarca com és la Noguera, em sembla que encara és molt més important.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. El conseller Subirà té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor Fuentes, només es pot recomanar que agafi posicions a la indústria paperera, i una indústria paperera d'aquelles característiques, a una empresa especialista en el món del paper, i del nostre país, en aquell tipus de paper, que és un paper molt genèric, és una *commodity*, pràcticament, no n'hi ha. I per tant, jo no recomanaria, donada la situació actual de la indústria paperera..., vaja, em sentiria molt culpable si recomanés a cap inversor no expert en paper del nostre país que agafés posicions en aquesta indústria, perquè al cap de quatre dies me'ls trobaria en el despatx preguntant-me per què els ho vaig recomanar. M'entén?

El que es pot fer en situacions d'aquest tipus és el que havíem intentat i continuarem intentant, que és canalitzar inversions alternatives cap a aquella població. Però en teníem una de pràcticament lligada, i sap per què finalment va decidir no venir a Espanya? Va decidir invertir a Lorena, va decidir invertir a Lorena en lloc d'invertir a Balaguer; sap per què? Aquesta és una empresa que té altres centres de treball en el nostre país i, davant una situació de regulació d'ocupació que ells creien que necessitaven, com que no havia entrat en pèrdues l'empresa, el que volia és no entrar-hi. Doncs, d'acord amb la legislació vigent, no se li va poder

autoritzar la regulació de plantilla. I llavors el consell d'administració va decidir que valia més anar a invertir a un país on se li pogués autoritzar una reducció de plantilla si la creien necessària. I per aquest motiu vam perdre la inversió que ens hauria anat molt bé a Balaguer per pal·liar l'efecte del tancament d'Inpacs.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. No hi ha més preguntes.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla de salut de Catalunya

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla de salut de Catalunya, presentada per la diputada senyora Maite Utgés, del Grup Socialista, que té la paraula.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el passat ple vam substanciar una interpellació sobre el Pla de salut de Catalunya. Aquest Pla de salut, tal com vam dir, pretén adaptar l'estratègia de l'Organització Mundial de la Salut a Catalunya, i aquesta filosofia ha estat seguida per nombrosos països concretant-se en cada un d'ells en el que en diem aquí el Pla de salut.

Nosaltres vam dir en aquella ocasió que donàvem suport a les resolucions aprovades per aquest comitè regional de l'Organització Mundial de la Salut i que donàvem suport als objectius indicadors i als plans d'acció regional per arribar a la salut per a tothom l'any 2000. I en tant que el Pla de salut intenta fixar aquests objectius per a Catalunya, nosaltres, per tant, també li donem suport. Però discrepem a l'hora de definir i d'identificar les polítiques necessàries per donar suport al seu desenvolupament. Vàrem dir ja aleshores que en el terreny de la teoria tot encaixava perfectament i que el problema és la pràctica.

Entre aquestes discrepàncies, i per tant en la necessitat de poder portar aquest Pla de salut a la pràctica, cal remarcar que és imprescindible la incorporació de pressupostos que associïn les activitats i els costos com a principal instrument de gestió. Vàrem insistir que cal realitzar un tercer llibre d'aquest Pla de salut afegint-hi els costos, concretant els objectius a nivell territorial i establint les prioritats.

El senyor conseller ens va dir en aquella interpellació que li agradaria tenir uns pressupostos bons, i tenir uns pressupostos de sanitat molt millors dels que tenim. A nosaltres també ens agradaria, però això no té res a veure amb aquests objectius, que aquests objectius es planifiquin en funció dels pressupostos que tenim. El senyor conseller també ens va dir que, quan es parla de mercat dins la sanitat, no es refereix a un mercat lliure, sinó a un mercat planificat, i planificat per la Generalitat de Catalunya, i és evident que per realitzar aquesta planificació és absolutament necessari quantificar quant costa portar a la pràctica aquests objectius. Aquest és el sentit del primer punt de la Moció que hem presentat i que insta el Consell Executiu a realitzar un pla econòmic financer per assolir els objectius contemplats en el Pla de salut de Catalunya.

Creiem que cal fer un esforç de concreció que exigeixi una aportació més política de prioritització en la presa de decisions. Aquesta quantificació es fa més necessària que mai. Precisament ara, que hi han dificultats econòmiques, és més important establir aquesta planificació, perquè els pocs diners que hi han es gastin en aquells objectius que hem fixat.

El Pla de salut conté tot el que es pot fer i és imprescindible destriar-ne el que és absolutament fonamental per tal de concentrar-hi els esforços que permetin convertir el Pla en un veritable pla d'acció i no tan sols en una relació de desitjos. I aquesta prioritització ha d'anar acompanyada de les assignacions pressupostàries anuals per a cadascuna de les accions i els àmbits territorials.

El segon punt de la Moció insta a constituir una comissió mixta entre les administracions locals i el Departament de Sanitat per tal d'estudiar l'aplicació dels objectius del Pla de salut. Donat que les activitats de salut pública necessàries per tal de protegir i promoure la salut afecten no solament els serveis de l'Institut Català de la Salut i de la Direcció General de Salut Pública, sinó que també afecten les administracions locals, convindria desplegar en aquest document del Pla de salut la contribució d'aquests altres agents, i especialment dels municipis. Pensem que cal consensuar aquestes polítiques i per això es fa necessària la constitució d'aquesta comissió per tal de discutir exactament l'aplicació d'aquests objectius.

Tenim constància de la creació d'una comissió mixta per discutir les competències de salut pública, però no dins d'aquest Pla de salut. Aquestes funcions de salut pública, contemplades en el Pla de salut, mostren un alt grau de concurrència entre les administracions local i autonòmica. Pensem, per exemple, en el control sanitari de l'aigua potable, en el control dels aliments, dels articles de consum, etcètera. Convindria, per tant, articular fórmules de gestió que permetin l'exercici ordenat d'aquestes funcions concurrencials. I que quedi ben clar que aquesta necessària tutela política, pel que fa als ajuntaments, ha de ser independent de les formes de gestió que prestin.

I, finalment, el tercer i darrer punt insta a continuar el procés de discussió del Pla de salut amb els organismes de direcció i participació del Servei Català de la Salut per tal de prioritzar els objectius de l'esmentat Pla. Diversos professionals, tal com ens va dir el senyor conseller, han col·laborat en la seva realització –en la realització d'aquest Pla de salut–, i han contribuït amb la seva participació a realitzar el diagnòstic de salut, però s'han recollit poques –o cap– aportacions realitzades per altres agents implicats en el desplegament del Pla salut, i és per això que demanem la continuació d'aquesta discussió. Aquesta participació no arriba a aquests altres nivells que, en molts casos, és on es produeix un nombre important de contactes amb els ciutadans, i aquesta mancança es veu agreujada pel fet que encara no han estat funcionals, no han estat funcionals les estructures del sector sanitari previstes, i més quan aquests sectors han patit una important reducció en el seu nombre.

És per tot això que demanem a la resta de grups parlamentaris el seu suport a aquesta Moció.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Ha presentat esmena el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; per defensar-la, té la paraula el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és una esmena absolutament menor, que, purament, vol ser un afegit, una addició al punt primer de la Moció del Grup Socialista, que ja avancem que, tant si l'admeten com no, la recolzem perquè ens sembla absolutament necessària. Diem que és una esmena menor, però que d'alguna manera ens pot aportar una reflexió que l'hem fet tantes vegades, diguem-ne, però que ens sembla que mai és sobrer. I diu així l'esmena: «Iniciar l'avaluació previsible dels recursos disponibles per part del Govern de la Generalitat en matèria sanitària per al bienni 93-95 a fi de...», i aquí ja ve tot l'altre aspecte.

Vol dir una cosa: que ens sembla bé, que cal..., és absolutament necessari per al Pla de salut tenir uns recursos, diguem-ne –no?–, perquè si no el Pla de salut pot quedar, senyor conseller, com una bona declaració d'intencions; que no és una carta als reis, com vostè ens va dir; que realment és una molt bona tesi doctoral, però que si no hi han recursos per poder-la portar a terme la cosa quedarà més en intencions que no en realitats. És per això que ens semblaria que seria bo intentar fer una previsió d'aquells recursos per fer la prioritització d'aquestes inversions i que realment aquest Pla de salut no quedés en paper mullat.

Res més, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Barceló.

El Sr. BARCELÓ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, realment, una de les finalitats principals –gairebé jo diria una possible definició de caire finalista– d'un pla de salut és realment aconseguir la màxima concordança entre les possibilitats pressupostàries, la determinació de les quals –tot sigui dit– a Catalunya és conseqüència d'un acte polític del Ministeri de Sanitat referendat per les Corts Generals a la Llei de pressupostos generals de l'Estat, i les necessitats actuals i futures de consum dels béns i serveis sanitaris per part de la població catalana. Parlem, doncs, de la integració financera, de quines són les possibles despeses davant de la demanda de salut dels catalans a mitjà i llarg termini. Aquest, jo diria, és el fonament material d'un pla de salut. Després podríem estar d'acord o no amb un determinat aspecte o un altre del pla, però l'essència, sense la qual no hi ha pla de salut possible, és la viabilitat financera. I hem de dir que aquesta qüestió, que de fet és la veritable qüestió, només és parcialment competència tant d'aquest Parlament com del Consell Executiu.

Per tant, el primer punt de la Moció planteja la determinació futura de les variables pressupostàries implicades en

l'execució del Pla de salut de Catalunya. El Grup Parlamentari Popular considera que aquest és un problema, donada la naturalesa tancada del finançament sanitari públic a càrrec dels pressupostos generals de l'Estat, que correspon més aviat al Ministeri de Sanitat i indirectament, també, als ministeris d'Economia i Hisenda i de Treball i Seguretat Social.

Per tant, respecte a aquest primer punt, per al Grup Popular potser el primer punt d'aquesta Moció hauria de dir: «obrir les negociacions amb el Ministeri de Sanitat per realitzar un pla econòmic-financer que permeti assolir els objectius contemplats en el Pla de salut de Catalunya. Entenem, doncs, que en el redactat del punt primer de la Moció es reflecteix una voluntat política, potser, d'amagar responsabilitats bàsicament principals del Govern central en la dotació dels recursos econòmic-sanitaris a l'abast del Consell Executiu.

Preguntar quants diners es destinaran en el futur a l'aplicació del Pla de salut de Catalunya, com si aquesta qüestió es pogués resoldre solament al Consell Executiu o al Parlament de Catalunya, jo diria que és un exercici d'amnèsia política voluntària, ja que el Govern central –aquí ho hem de dir– és el responsable principal de les disfuncionalitats del sistema de finançament dels serveis sanitaris dins de les comunitats autònomes amb competències en la gestió dels serveis territorials de l'Insalud.

Aquest és, doncs, l'origen de l'ofegament financer de la sanitat pública catalana, i en aquest sentit volem recordar que una de les prioritats de la proposta de govern del Partit Popular en matèria sanitària és reduir els terminis de liquidació dels compromisos pressupostaris, la qual cosa permetria, o permetrà, una reducció dels costos financers i una millor implementació econòmica de les propostes de renovació dels models de gestió formulades en el Pla de salut de Catalunya.

En relació amb el segon punt de la Moció, reconeixem que l'assistència primària, i això és una dada ben certa, que suposa dues terceres parts de la despesa supletòria local en matèria sanitària –parlem de prevenció i educació sanitàries; programes de planificació familiar; sanitat escolar i vacunacions; programes de salut mental...–, representa unes despeses molt significatives, que graven –i ja se n'ha parlat aquest matí– els minsos recursos de les administracions locals. I, per tant, com es va afirmar ahir en aquesta cambra i s'ha repetit avui, cal que existeixi una efectiva coordinació entre el Departament de Sanitat i les administracions locals catalanes. Per això recolzarem el segon punt d'aquesta Moció.

I, finalment, donarem el nostre suport també al tercer punt de la Moció, ja que el Pla de salut, tal com va informar el conseller de Sanitat en la Comissió de Política Social, és un pla obert; tal com va dir ell, és un pla d'intencions –esperem, de bones intencions– i no és una carta als reis –cosa que li agrada dir al conseller–; és un pla obert, per tant, i, per tant, en el procés de discussió que esmenta el punt tercer d'aquesta Moció, cal fer aportacions amb la finalitat que la

priorització que es faci dels objectius de l'esmentat Pla en permetin una millora, una efectiva i una més ràpida aplicació.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Barceló. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, tal com deïem nosaltres el dia que el senyor conseller va presentar el Pla de salut al Parlament de Catalunya, aquest Pla de salut –que és ben arribat, diguem-ne, perquè des que es va aprovar la Llei nosaltres l'esperàvem i l'hem esperat amb ganes, perquè és un instrument essencial per desenvolupar la política sanitària a Catalunya– té molts aspectes positius, però té quatre grans interrogants que jo voldria situar, també, avui, sobre la taula a l'hora de parlar del tema.

El primer interrogant és la preocupació, és un interrogant i és alhora una preocupació i una crítica, que s'obvien *de facto*: els temes mediambientals en la definició dels objectius, en aquest Pla de salut. I, com vostès bé saben, el concepte de salut integral ha d'integrar necessàriament els hàbits de vida de l'individu i també les condicions de vida de l'entorn, el que podem anomenar els aspectes mediambientals. Aquests aspectes són fonamentals, i jo deïa també aquell dia –i ho torno a posar sobre la taula perquè em sembla bàsic– que això contrasta amb el fet que des de regions sanitàries com la de Tarragona s'ha evidenciat, per exemple, que en un 16% d'aquesta regió l'aigua de consum no compleix els criteris de potabilitat i que a seixanta-un municipis sobre cent cinquanta-cinc –és a dir, un 39%– l'aigua de consum no està clorada. Entendran que aquest és un tema fonamental en el que és un pla de salut i que s'hauria de contemplar com s'hi pensa fer front, a tot això.

El segon interrogant que nosaltres plantejàvem en aquell moment era: com té previst la Conselleria de Sanitat esmenar el fet que en el Pla de salut una majoria significativa dels objectius operacionals estan condicionats –nosaltres pensem que estan condicionats clarament– que les àrees bàsiques, que els centres d'atenció primària portin en funcionament com a mínim un o dos anys, segons els casos. Cal tenir en compte que a hores d'ara només un 40% de la població de Catalunya ja està tractant-se, diguem-ne, està essent atesa a partir de la reforma. Per tant, com es pot garantir...? En definitiva, la pregunta que resta és: com es pot garantir la igualtat en l'accés de tota la població a la salut integral?

Un tercer interrogant i crítica era que hi havien dos aspectes fonamentals –per exemple, del que és la salut de la població– que el redactat del Pla de salut és absolutament insuficient, per dir-ho amb paraules molt i molt suaus: el programa d'atenció a la dona i el programa d'atenció en salut mental. Aquest és el tercer punt negatiu.

I el quart i últim era el cost econòmic d'aquest Pla. La resposta del senyor conseller llavors era: «Amb els diners que tinguem farem això.» Però nosaltres diem: «Això, se-

nyor conseller, és una resposta fàcil; nosaltres demanem una miqueta més de rigor. Aquest Pla de Salut què costa, què vol dir, com es durà a terme?»

Per aquests motius pensem que és encertada la proposta del Grup Socialista que formula en la seva Moció, on demana que es realitzi un pla econòmic-financer per assolir els objectius. Pensem que és de rigor que qualsevol pla contempli, al costat, una planificació econòmica de com s'invertiran els diners i en què es gastaran prioritàriament.

Per aquestes raons que he explicat, el nostre Grup donarà suport a la Moció del Grup Socialista, tot esperant que serveixi per millorar, que en gran part ho necessita, el Pla de salut de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Mayol. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb l'aprovació encara no fa tres anys de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya es va concretar per al nostre país el marc d'ordenació del sistema sanitari de Catalunya, així com la regulació general de totes les accions que haurien de permetre fer efectiu el dret constitucional a la protecció de la salut. El Pla de Salut de Catalunya és l'instrument principal de la planificació sanitària, el que ha de facilitar l'articulació de les actuacions del Servei Català de la Salut i també de totes les institucions i agents implicats en la salut de la població.

En la discussió de la Llei, ara fa gairebé tres anys, aquest fou un dels punts que va gaudir de més consens i aprovació per part de tots els grups polítics representats a la cambra, i, de fet, la mateixa elaboració i confecció del Pla de salut, seguint aquesta mateixa línia, ja va merèixer els elogis no solament dels agents implicats, no solament del nostre Grup Parlamentari, sinó fins i tot m'atreveixo a dir de tots els grups representats en aquesta cambra, de les autoritats sanitàries de l'Estat i d'instàncies comunitàries internacionals, com la mateixa Organització Mundial de la Salut.

No em detindré a parlar-ne aquí, ja ho va fer el conseller en l'anterior..., quan es va substanciar la interpellació i, després, fa quinze dies, quan es..., fa —perdó— tres setmanes, quan va fer la compareixença a la Comissió de Política Social presentant, precisament, les línies i els programes concrets del Pla de salut, i, per tant, no m'hi detindré.

Però aquest ambiciós Pla de salut, que mira de ser la traducció aplicada a Catalunya dels objectius marcats per l'OMS, ha anat més lluny, molt més lluny dels marcs que ha fet referència abans la senyora Utgés, quan parlava que altres països també havien fet plans de salut. Jo volia simplement matisar que aquests altres països que feia menció la senyora Utgés no havien fet plans de salut, sinó que el que havien fet són marcs d'operativitat en el camp de la salut, però no havien arribat tan lluny com, en aquest cas, el Departament de Sanitat havia fet, en la línia d'aprofundir en el coneixement de l'estat de salut dels catalans, de l'estat de salut del nostre país. I el que ha estat realment innovador ha

estat que aquest diagnòstic i aquest reguitzell d'objectius s'ha fet a partir de la participació dels professionals implicats; és a dir, s'ha volgut donar una base científica i operativa, i, d'altra banda, s'ha comptat amb la població i les institucions i organitzacions més representatives.

Seguint amb aquesta mateixa coherència, la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya establia que tant en el consell de direcció del Servei Català de la Salut com en el Consell Català de la Salut i en els consells de direcció i consells de salut de les regions sanitàries estarien o, millor dit, estan representats els consells comarcals i els ajuntaments.

Tenint en compte quines són les funcions dels òrgans de direcció i participació que mencionava anteriorment —s'adrecen a la consecució dels objectius assenyalats a la Llei— i atès que s'estableix en la Llei que el Pla de salut de Catalunya és l'instrument principal de la planificació sanitària, nosaltres considerem que no té sentit el punt segon de la Moció, és a dir, constituir una comissió amb la composició i funció que es proposa en aquest punt.

Respecte al primer punt, els voldria dir que el mateix Pla de salut, alhora que fixa un seguit d'objectius operacionals a assolir amb els recursos que anualment es disposen per via pressupostària, contempla els mecanismes d'avaluació d'aquests, d'acord amb els criteris i els períodes fixats en la formulació de cada objectiu.

Voldria dir, també, en aquest punt —i ho deia abans i en feia referència el senyor Barceló—, que respecte al que podria ser el problema del finançament, i atesa la limitada disponibilitat de recursos, el Pla de salut és l'objecte que ha de servir per prioritzar tant les intervencions que s'han de dur a terme com la manera de fer-ho.

I, en aquest sentit, voldria citar-ne un exemple. Fa escassament pocs dies, el conseller de Sanitat va inaugurar a Reus un dels centres d'atenció a la dona, en el qual ja s'estan fent els primers garbellaments per a la detecció del càncer de mama. És a dir que, malgrat les insuficiències de finançament o malgrat la poca disponibilitat pressupostària, no essent una carta als reis, com es deia, s'està intervenint o s'està executant el que poden ser els objectius, el que poden ser, doncs, els punts concrets que el Pla de salut contempla.

Finalment, vull dir-li, senyora Utgés, respecte al tercer punt, que el Govern de la Generalitat té el compromís de complir i fer complir el que s'estableix en la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, i en aquest sentit cal assenyalar que, entre les funcions que la Llei recomana o encomana als òrgans de participació i de direcció del Servei Català de la Salut, hi ha la de fer el seguiment i avaluació continuada de l'aplicació del Pla de salut de Catalunya. Si no fos perquè ens coneixem, senyora Utgés —i estic convençut que vostè s'ha llegit el Pla—, nosaltres considerem que, aquesta Moció i la interpellació que la va originar, la considerem inoportuna i sense justificació, perquè el que es vol instar en els tres punts, en definitiva, ja és manat per la mateixa Llei d'ordenació sanitària i és manat pel mateix Pla de salut.

La discussió, la tindrem, de fet, segur, quan debatem els pressupostos, que són els que de fet determinen quin és l'or-

dre de prioritats i què és el que vostès demanen en cada cas concret. Vostè exigia que aquests pressupostos havien de ser bons; jo els dic que seran els que es derivin de les prioritats del Pla de salut i que, més que uns pressupostos bons, seran uns pressupostos reals, uns pressupostos que facin realitat el nostre objectiu d'assolir la salut per a tothom l'any 2000.

Amb aquesta convicció poden suposar, les senyores i senyors diputats, que el nostre Grup Parlamentari votarà en contra dels tres punts de la Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Ara, per pronunciar-se sobre l'esmena presentada, té la paraula la senyora Utgés.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president; de forma breu. Nosaltres pensàvem que calia realitzar aquest Pla econòmico-financer d'una forma directa, però tampoc no tenim cap inconvenient a realitzar més una avaluació dels recursos disponibles, que és al que fa referència l'esmena que ens ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana. Creiem que la intencionalitat de l'esmena és la d'enriquir el contingut de la Moció i per això acceptem la seva incorporació. Creiem, també, que l'esmena reforça l'argumentació que Catalunya té competències exclusives en sanitat amb pressupostos inclosos i, per tant, que es reconeix la necessitat d'aquesta prioritització amb els pressupostos previstos per tal d'assolir aquests objectius que estan contemplats dins del Pla de salut.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés.

Passem a la votació. Es votarà separatament el primer punt dels altres dos, segons ha indicat el portaveu popular.

El primer punt: vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El primer punt ha quedat rebutjat per 26 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten els altres punts, el segon i el tercer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt segon i tercer han quedat rebutjats per 30 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de protecció del paisatge

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política general de protecció del paisatge, presentada pel diputat senyor Rafael Madueño, que té la paraula.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, manifestar que les

correccions que fa el servei lingüístic estem totament d'acord a acceptar-les.

L'altre dia parlàvem del paisatge de Catalunya i possiblement alguns pensaran que és només parlar de la imatge de Catalunya. Jo crec que a part de parlar de la imatge de Catalunya hem de parlar del contingut del paisatge i del contingut de la situació que tenim a Catalunya; és parlar de quin país tenim i, sobretot, de quin país volem. El conseller ens deia una cosa que jo li reconec que estava molt encertat en el diagnòstic quan deia que moltes vegades el nostre país fa la impressió de desordenat.

Però, és clar, el problema és a veure si som capaços de posar ordre en aquesta reconeguda impressió que existeix un cert desordre; desordre possiblement imposat per la llei del mercat i no simplement per la voluntat individual i subjectiva de les persones i dels ciutadans de Catalunya. Ara tenim una oportunitat possiblement molt interessant per posar ordre, que seria la discussió amb profunditat del Pla territorial general de Catalunya. La primera lectura –he de dir que encara no aprofundida– no ens fa aquesta impressió que el Pla territorial intenti posar ordre en aquesta impressió de desordre que deia el senyor conseller.

La nostra Moció és conseqüent a una interpellació en què nosaltres vam tractar de fer conscients a tots que Catalunya disposa d'un paisatge important, variat, divers, ric, però que, possiblement, entre tots, possiblement abans, però ara no hi posem possiblement fre, estem contribuint que això no freni la seva degradació i possiblement estem perdent un dels signes d'identitat més importants que tenim com a país, que és la conservació d'aquesta diversitat, d'aquest paisatge del nostre país. I per això, nosaltres, en la nostra Moció, avui, volem instar el Govern, volem instar-lo d'una forma intensa, però a la vegada reflexiva, de dir-li que és important que es faci un pla d'actuacions per a la protecció del paisatge de Catalunya. És un patrimoni massa important com perquè el despatxem simplement a la llei del mercat, a la imposició que posa sempre la llei del mercat.

I el nostre pla d'actuacions no és simplement un pla nou, un simple pla, sinó un pla d'actuacions; un pla d'actuacions que contempli en principi una estratègia general per a la protecció del paisatge i això significa que hem de canviar la cultura dels valors que a vegades col·loquem a l'hora d'actuar sobre el territori. Possiblement hem de col·locar i possiblement a alguns això els soni molt «rimbombant» o important; hem de col·locar en l'escala de valors el paisatge com un valor d'identitat nacional; és a dir que no pot ser simplement que el paisatge, a l'hora d'actuar sobre el territori, es col·loqui, es deixi a la predominança que avui dia té normalment, que és a les lleis i als valors del desenrotllisme i l'especulació que imposa la llei del mercat.

És massa important –crec jo i penso– el paisatge del nostre país com per deixar-lo en aquests valors i no col·locar-lo en aquests valors d'identitat nacional. Hem d'optar –crec jo, com deia l'altre dia– entre si volem un país desordenat, brut, trinxat, com deia també i hi feia referència el poeta Espriu quan ens parlava del sentiment que tenia del seu país, i un

sentiment que jo crec que el tenim, quasi tots els que estem aquí, quan ens desplacem, quan a vegades ens veiem obligats a actuar sobre el territori. Però, possiblement, a l'hora d'optar no tenim a vegades ni l'estratègia ni, possiblement, les coordenades per actuar en una altra direcció, que és la direcció d'un país ordenat, un país net i un país respectuós amb el nostre patrimoni natural, arquitectònic i cultural.

És per això que proposem, també, un programa d'actuacions concretes, no simplement propostes d'idees, sinó propostes molt concretes que van en la línia de protegir el nostre domini públic, hidràulic, que passaria per la neteja amb profunditat de les nostres lleres, per la protecció de la ribera, per eradicar els abocaments incontrolats, per fer amb profunditat els estudis d'impacte ambiental necessaris. I, en segon lloc, per planificar en profunditat les infraestructures necessàries; infraestructures necessàries com poden ser, per exemple, les carreteres, que haurien de convertir-les –i ho poden ser, evidentment, perquè són infraestructures necessàries, ho repeteixo– en autèntics corredors verds i no com són actualment trinxeres degradadores i agressives, i això és possible simplement amb una política diferent a l'hora d'actuar sobre les infraestructures. No són situacions irreversibles, sinó, ans al contrari, situacions que es poden integrar amb una política diferent.

O com pot ser..., l'altre dia es parlava del tema de l'urbanisme, un urbanisme integrador i respectuós tant a les zones urbanitzables com no urbanitzables. I jo crec que des d'aquí és evident que no només actua el Govern, sinó que hauríem de fer una crida important tant al que en podríem dir als col·legis i a les facultats d'arquitectura i d'enginyeria a l'hora que facin els seus projectes integrats a l'hora de fer aquest tipus d'urbanisme i també a l'hora de fer les infraestructures. Però és evident que hauríem d'exigir –exigir– una política del Govern que vagi en aquesta direcció i no toleri, precisament, un urbanisme desnaturalitzador, un urbanisme que, en definitiva, desfigura el nostre país. Per tant, aquí crec que és molt important fer aquesta política d'infraestructures diferenciada.

En el segon punt, creiem nosaltres –i ho diem perquè ja ho hem dit moltes vegades des d'aquesta tribuna– que és necessari canviar la cultura sobre els estudis d'impacte ambiental, avui dia un pur tràmit per anar passant el temps en el tema de les infraestructures, i, possiblement, hem hagut d'exigir massa vegades que s'apliqui des d'aquesta tribuna i des d'altres instàncies. Però el que creiem nosaltres que ja s'haurien de donar passos endavant en la línia, fins i tot, que deia el mateix conseller, que deia l'altre dia, que estan disposats a incrementar la llista necessària per fer més estudis d'impacte ambiental, no el mínim exigible que hi ha en aquests moments, sinó ampliar a la llista segona que hi ha de la directiva del 85 –no una directiva recent, sinó una directiva molt antiga–, que ens indica que hauríem d'anar en la línia de fer una política preventiva a l'hora d'actuar sobre el paisatge, sobre el territori. I això són estudis d'impacte ambiental sobre grans obres que en aquests moments no tenen..., com poden ser obres d'actuacions agrícoles, d'indús-

tria energètica, de transports o d'instal·lacions industrials, d'infraestructures urbanístiques entre d'altres, com per exemple els camps de golf i, molt concretament, les pedreres.

El tema de les pedreres en aquest Parlament l'hem tractat ja diverses vegades i crec jo que seria el moment de donar-hi compliment, primer, a la directiva; en segon lloc, a la llei bàsica i, en tercer lloc, a la Moció d'aquest Parlament aprovada el 27 del VI de 1990. Vam aprovar en aquest Parlament –i ho vull llegir de nou simplement perquè veiem que a vegades aprovem coses en aquest Parlament que jo crec que són propostes realment molt sensates i que després el Govern en passa olímpicament, i jo penso que això ens hauria de fer reflexionar a tots– que «el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a modificar el Decret vigent sobre valoració de l'impacte ambiental de tal manera que inclogui expressament en el seu annex les activitats extractives». Més concret jo crec que és impossible que una moció aprovada per unanimitat en aquest Parlament instava el Govern, simplement, que compleixi una cosa que ja deia la directiva del 85 i que deia el decret legislatiu bàsic i que, curiosament, s'havia oblidat en traspasar el Decret de la Generalitat.

I el Parlament simplement li recordava i l'instava que complís una qüestió que jo crec que és simplement una qüestió bàsica, no és una qüestió de dir que hem incrementat molt el tema de la prevenció i la protecció del medi natural; simplement complir una normativa i una directiva. Espero que avui no tornem a instar el Govern que compleixi, simplement que doni compliment al que ja diu la llei, al que va instar ja aquest Parlament fa tres anys.

I, per últim –i acabo, senyor president–, un tema que jo crec que és realment molt important, crec que és un tema nou, no és un tema simplement de Catalunya, no és un problema que hagi d'abordar el Govern de Catalunya, sinó que crec que és un problema general que és l'efecte de les línies d'alta tensió i les línies de transport elèctric, tant pel que fa al tema de l'impacte ambiental, fruit d'una desordenada implantació en el territori, fruit de les nombroses companyies que existien i existeixen en aquests moments que han posat les seves línies segons més els ha convingut i no en funció de l'impacte que feien sobre el territori. I d'aquí que demanem, no simplement que això s'arregli, sinó que es presenti un programa, que es presenti un projecte per veure com podem arreglar una cosa que realment és un problema important, sobretot, pel que fa a la seva implantació en espais protegits.

Però, últimament, encara més preocupant, és el tema que les línies d'alta tensió poden provocar efectes sobre la salut i creiem que no pot, aquest Parlament i el Govern, passar d'aquest problema. És un problema que possiblement s'ha detectat en altres països, que ja hi ha conclusions importants, que es tracta simplement que això s'estudiï amb profunditat i es busquin solucions que creiem nosaltres que no podem simplement defugir perquè és un tema molt important que repercuteix sobre la salut dels ciutadans de Catalu-

nya. En definitiva, actuar per frenar la degradació, actuar per restaurar i actuar per protegir el nostre paisatge com a signe d'identitat del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. No s'han presentat esmenes; per consegüent, passem directament a la intervenció dels grups.

Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Madueño, vaig escoltar la seva intervenció l'altre dia quan va presentar la interpellació, i evidentment vostè donava, feia una volta en el paisatge de Catalunya, i constatava uns fets que crec que tots els diputats hem de coincidir amb vostè. A la resposta l'honorable conseller li deia que el paisatge a Catalunya és un paisatge humanitzat i la veritat és que també deia que era un paisatge divers i molt desordenat.

Evidentment, crec que hauríem d'agafar per aquí el conseller perquè tenim un paisatge molt desordenat. Sí que la Generalitat de Catalunya, a través de tots els seus decrets, les lleis que tenim, ha anat fent molta cosa, però n'hi ha molta, molta per fer i no les ha posades totes en pràctica. És cert que els consells comarcals –uns potser més que els altres– estan portant una bona tasca, doncs, en el tema mediambiental, en el tema dels abocadors incontrolats, però el que sí que és cert i crec que tots nosaltres ho anem veient és que hi ha moltes voreres brutes, els rius com els tenim, tenim un paisatge en alguns indrets molt pudents, d'altres molt meravellosos, paisatges nets, però també hem de dir que, doncs, tenim moltes carreteres que estan molt brutes degut a cotxes abandonats, autocars cremats, molts matalassos i molta brutícia, i molta brossa escampada pertot arreu. I crec que s'hi ha de fer quelcom. Però a la vegada també dir-li que de la mateixa manera que deia de la diversificació, que era molt divers, és cert, perquè si tots nosaltres anem passejant i veiem com tenim, fins i tot, les carreteres en l'aspecte dels ponts, que les baranes estan pràcticament rovellades, però que també els ponts que travessen els trens de la Renfe estan molt rovellats..., veurem que no ajuda a tenir un paisatge adequat.

Jo coincideixo plenament tant el dia que vostè va fer la seva intervenció de la interpellació com l'exposició de motius que ha fet avui vostè en la seva Moció. I és cert que hi va haver una moció l'any 90 presentada pel seu Grup, que va estar aprovada per unanimitat, i la veritat sigui dita que no s'ha portat a terme. I també vostè té molta raó quan ha parlat del tema extractiu, que he recordat la quantitat d'iniciatives que en aquest Parlament havia portat l'illustre diputat i company de vostè, el senyor Esteve Tomàs.

Per tant, coincidim plenament amb els dos plantejaments, tant la interpellació com la Moció, i he de dir-li que tindrà el suport en tots tres punts de la Moció del dia d'avui i el vot favorable del Grup Popular.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Iniciativa votarem també afirmativament aquesta Moció que se'ns presenta per part del Grup Socialista, tot i que hi votarem sense massa apassionament. I dic sense massa apassionament perquè, com bé ha comentat el senyor Madueño en el seu inici d'exposició, pot donar la impressió i realment dona la impressió que preocupar-nos del paisatge vol dir fer una certa neteja de façana, és a dir, de rentat de cara, però no anar realment al que és el fons del tema. I el fons del tema també l'ha tractat en la seva exposició i és la necessitat de canviar els valors culturals a l'ús.

Per tant, està clar que no ens satisfà el tema aquest de neteja o protecció del paisatge, perquè el paisatge, vulguem que no, s'entén com allò que es veu, com allò que –i la diputada Montserrat ens ho comentava–..., és a dir, quan passem per les carreteres, els ponts, el que es veu, és a dir, el que l'home veu, i una solució per netejar el paisatge és simplement amagar tot allò que no ens agrada. I aquesta és una solució que la mateixa Llei de residus, la mateixa llei, aquest projecte de llei que tenim a punt de discutir ho planteja. És a dir, tot el que no es veu s'elimina, el mateix concepte d'eliminació de residus que ens fa en concordança amb les directives europees parla d'això, eliminar, i quan mirem el llistat d'eliminació el que fem és amagar tot allò que no ens agrada i que no sabem on col·locar-ho.

Per tant, la Moció aquesta de protecció al paisatge pensem que és massa tèbia en aquest sentit que no va al fons de la qüestió, que és el treball per un canvi dels valors culturals, dels valors d'una societat que mira el progrés, des del punt de vista d'índex de producció de residus o d'índex de producció de productes contaminants, i no des del punt de vista de sensibilitat per l'entorn. Ens hagués agradat més que s'hagués dit, això, millorar la protecció de l'entorn, millorar la protecció del medi. Però el que sí que és obvi és que alguna cosa s'ha de fer, com és també cert el que ens ha dit: les poques coses que s'aproven a la cambra la majoria de vegades o moltes vegades no es porten a terme. L'exemple de les activitats extractives és un dels tants exemples que podríem posar, que aprovem, diem una cosa i després tampoc no la fem.

Per tant, des del punt de vista que creiem que més val fer alguna cosa i que aquesta Moció podria ser aprovada perfectament, ja que no presenta cap canvi de valors culturals per al Grup de la majoria, pensem que li hem de donar suport i esperàriem que el Grup de Convergència i Unió li donés també el seu suport, si més no perquè també no fa molt ens van enviar un excel·lent llibre, per part del Departament de Medi Ambient, que –amb tapes i material de paper ecològic– ens diu: *Cuidem la Terra* –un resum–. *Una estratègia per viure de manera sostenible*. I allí els plantejaments que s'hauria d'entendre que fa el Govern de la Generalitat són molt més profunds, molt més radicals que aquesta Moció.

Per tant, si més no, perquè depassaria per l'esquerra en el plantejament de sensibilització mediambiental, Convergència i Unió crec que hi donaran suport i no voldríem ser menys i quedar-nos a l'oposició, si diem que no Iniciativa. És a dir, li donem el suport i desitgem que sigui un primer pas per a aquesta política efectiva de protecció de l'entorn.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana el concepte de paisatge, en el seu sentit ampli, realment inclou gairebé tot, i això implica moltes més coses de les que hi ha en aquesta Moció, en la mateixa línia, doncs que s'acaba d'expressar.

De tota manera, trobem molt justificable i molt lloable els punts que hi ha i, per tant, nosaltres votarem a favor d'aquesta Moció, si més no pels punts que hi ha. Però també voldríem esmentar els punts que no hi ha, que d'alguna manera ja han sortit en aquesta cambra. Nosaltres pensem que fer operacions de maquillatge, que és una cosa que no és aliena a la política del Govern, dona mals resultats i dona mals resultats perquè el que es va fent és acumulant gruix de maquillatge sense tocar realment la base. Tot el que sigui fer operacions paisatgístiques, sense tenir en compte, doncs, el que podria ser l'educació ambiental i el veritable canvi d'hàbits ens força a anar invertint contínuament diners en aquesta situació.

Sense aquest canvi d'hàbits, ens podem trobar amb els problemes que ja s'esmenten de l'aigua, ens podem trobar, per exemple, amb els problemes de residus, de residus que —cal recordar-ho una vegada més— són físicament impossibles d'eliminar, i l'únic que és possible és que siguin transformats en altres estats, és a dir, ja sigui gasós, ja sigui líquid, i, per tant, el que fan és desviar d'una manera diferent el tipus de contaminació.

En aquest sentit, nosaltres donarem suport a aquesta Moció, quedant clar que falten alguns dels paràmetres que nosaltres creiem que són fonamentals i que esperem que serveixi per assentar la base per ampliar aquesta llista d'afectacions, que és reduïda actualment i que, a sobre, com tampoc és excepcional, no s'aplica.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Portabella. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor president. De l'escó mateix. Jo fixaré la posició del meu Grup, que serà una posició contrària al text de la Moció i explicaré per quins motius. Primer, explicaré els motius polítics i la visió general que nosaltres tenim d'aquest tema que vostè ha tractat aquí. Jo, en aquest sentit, també coincideixo amb alguna de les apreciacions que s'han estat fent per part d'altres grups.

Jo crec que vostè ens parla del medi i dels problemes del medi, des de l'òptica del paisatge, i això té diferents lectures possibles. La lectura feta des de la visió estètica, aquí hi po-

dríem arribar a estar d'acord totalment, hauríem de tenir el paisatge al més bonic possible, hem de fer els possibles per fer que el paisatge sigui al més bonic possible. Això no és el problema fonamental, tal com s'ha dit o s'ha apuntat aquí, hi ha substàncies gasoses, les més contaminants de vegades no es veuen, o fins i tot ni s'oloren, i una aigua pot semblar neta, però pot estar contaminada.

Per tant, aquest no és el problema fonamental. El problema fonamental per nosaltres té una sèrie de prioritats que passa per la salut pública, que passa per la protecció dels espais naturals, de la fauna, de la flora, etcètera, etcètera. És a dir, anar al fons dels problemes.

I parlar d'estètica és interessant i hi estaríem d'acord, però és molt relliscós, és molt delicat. Aquí s'ha parlat —jo també estic d'acord amb això—: depèn molt, molt fonamentalment de la cultura i dels hàbits de les persones, no? Vostè en la interpellació ens parlava, per exemple, de com d'horribles són els cables de telèfons —ho recordo, no?—, què hem de fer amb els cables de telèfons? Podem fer dues coses: no ficar-ne, o podem fer una altra cosa: soterrar-los, amb nova tecnologia, mirar que no es vegin, que no..., en fi, molt bé. Però en política hi ha d'haver prioritats, hi ha d'haver prioritats. I jo, de debò, jo no em plantejo seriosament que s'hagi de fer una partida pressupostària, que hauria de ser molt i molt important, per poder dissimular els cables de telèfons.

De la mateixa manera, hi ha fàbriques, hi ha edificis, hi ha cases, els cotxes —si molt m'apura, i vostè mateix ho deia— que no són paisatgísticament estètics. Vostè deia: «hem de fer una crida als col·legis d'arquitectes i d'aparelladors», bé, potser sí. Però, en aquest moment la política del país jo crec que ens reclama altre tipus de prioritats.

I ara parlaré en un segon aspecte d'un altre motiu pel qual votarem en contra, que és el fons, el text de la Moció, les mesures que vostè ens proposa, que aquí sí que no fa una lectura estètica del paisatge a l'hora que ha fet la interpellació, la Moció, tal com vostè ho ha explicat, sinó que sí que proposa una sèrie de mesures polítiques.

Jo li diré, senyor Rafael Madueño, amb la màxima modestia possible, que jo no em sento capaç d'entrar en tots els punts, i li explicaré el perquè. Perquè vostè, després de fer-nos aquella lectura de la visió del medi que vostè ens planteja en aquesta Moció, ens parla des de la política hidràulica, de rius, ens parla de residus, ens parla d'urbanisme, ens parla de planificació, és a dir que amb una sola moció ens planteja set o vuit dels principals temes i polítiques que ens afecten el medi, que de debò, jo no em sento capaç, amb el temps que tinc, de despatxar-me amb vostè amb una certa elegància i parlar de tots aquests temes. I més quan cada un d'aquests temes —hi insisteixo— requeriria un debat molt profund i se'n fa i n'anem fem, veurem la llei de residus, veurem la llei de carreteres, que toquen molts d'aquests aspectes, etcètera, etcètera.

Però, tal com li deia, més i quan, a més a més, que això requeriria i requereix debats molt profunds que anem tenint sectorialitzadament, a més a més, hi ha tota una sèrie d'aspectes amb els quals tampoc no hi estem ben bé d'acord,

no? Vostè, per exemple, en el punt 1.c parla de planificació i ha esmentat vostè mateix que el Pla territorial general entra en aquesta qüestió, segons el seu punt de vista, d'una manera insatisfactòria, però en tot cas hi entra. Després hi ha tota una sèrie d'aspectes pel que fa al domini públic hidràulic, a l'extracció d'àrids, regeneració i protecció d'ecosistemes, etcètera, etcètera, als quals fa vostè referència al punt 1.p.

Pel que fa al punt segon, aquí hi hauria tot un debat que s'ha fet i s'està fent i segurament es tornarà a fer sobre el PEIN, el Pla d'espais d'interès natural. En el punt 1.d vostè fa referència a una legislació o una regulació del sòl no urbanitzable que està contemplada en el Decret 1/1990, respecte al sòl no urbanitzable i la regulació que ha de tenir. Per tant, és una legislació que existeix, que si vostè vol es pot discutir els aspectes més insatisfactoris, o més satisfactoris, que existeix una política, que existeix. També una política d'ampliació respecte a aquelles obres que s'han d'incloure en el tema d'impacte ambiental.

Respecte a les línies d'alta tensió, també és cert que hi ha recents estudis que fan referència a l'impacte sobre la salut, però aquí li adverteixo una cosa, senyor Madueño, aquí hi pot haver una gran contradicció, vostè en alguna ocasió ens ha parlat de l'afectació sobre els espais protegits, demana que es regulin els espais protegits. Sap què passa? Si realment és cert que hi ha una gran afectació sobre la salut, podria ser que la conclusió a què s'arribés és que totes aquestes línies haguessin de passar per espais on no hi hagués gent, i, per tant, podria ser que potser alguna conclusió fos que passés per espais protegits on la incidència de la gent és molt petita. En tot cas, és un problema molt més ampli, no només de les línies d'alta tensió, sinó un problema de contaminació per ones electromagnètiques, i aquí s'inclouen telefòniques, radiofòniques, televisives, etcètera, etcètera, en què, evidentment ara tampoc no hi podem entrar.

En tot cas, sí que dir-li, ja per acabar, que moltes de les mesures que vostè demana –hi insisteixo: planificació i ordenació de les infraestructures, regulació de l'urbanisme en sòl no urbanitzable, abolició d'impactes i inclusió d'un major nombre d'obres– la Llei de carreteres mateixa, que la discutirem molt aviat, inclou tots els projectes de carreteres que se'ls obliga a fer un estudi d'impacte... Per tant, senyor Madueño, ni des de la filosofia que vostè ho planteja –insisteixo en les nostres prioritats; són aquestes–, ni des del punt de vista que en una moció puguem debatre totes aquelles polítiques que he dit, perquè les debatrem i les estem debatent –hi insisteixo: Llei de carreteres, Pla territorial, etcètera–, ni fins i tot quan vostè vol entrar en aquests aspectes..., amb molts d'ells, francament, no hi estem d'acord, hi ha unes polítiques en marxa, i el que sí que podem discutir –sobre, concretament, aquestes polítiques– són aquelles mancances..., que vostè els troba, en concret, alguna mancança; no en una moció amb set punts que demana regulació sobre el sòl no urbanitzable, per entendre'ns.

Per tant, per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, senyor president, votarem en contra d'aquesta Moció,

tot i podent arribar a molts punts d'acord si parléssim..., si anéssim a entrar en els temes concrets que tracta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gavín.

Passem seguidament a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció, es volen posar dempeus?

En contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política d'esport

Passem al punt setè de l'ordre del dia, que és la Moció sobre política d'esport, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Després de la interpellació substanciada en el darrer Ple sobre política esportiva i que vàrem centrar, especialment, en la internacionalització de l'esport català i, més concretament, en el Comitè Olímpic de Catalunya, vàrem poder comprovar un cop més l'ambigüitat amb què el Govern tracta i es mou en aquest tema.

El «vol i dol» sembla ser el lema. I mirin que, parlant d'esports, podríem trobar frases molt més suggerents i engrescadores. Des del «*citius, altius, fortius*», passant per «l'important és participar», doncs, de frases que lliguen amb tota la qüestió, n'hi ha força.

La Moció presentada i que ara defensaré té diversos objectius. Un dels nostres objectius, un dels objectius i probablement, des del nostre punt de vista, un dels més importants, seria donar resposta a unes declaracions, unes declaracions que va fer el senyor Juan Antonio Samaranch, president del Comitè Olímpic Internacional, quan deia que la consecució d'un comitè olímpic a Catalunya l'única cosa que aconseguiria seria debilitar l'esport català; declaracions, des del nostre punt de vista, del tot intolerables.

El conseller Guitart, quan em va respondre, va tenir referència directa al senyor Samaranch. Va venir a dir que gràcies al senyor Samaranch s'havien aconseguit els Jocs Olímpics a Catalunya. Indubtablement que hi va haver mèrit per part del senyor Samaranch –ningú ho dubta, ningú ho discuteix; nosaltres almenys no ho discutim–; en tot cas, el que no voldríem és que hi hagués un cert complex d'inferioritat, des del punt de vista del Govern, ja que, si es van aconseguir els Jocs Olímpics, va ser gràcies al mèrit de molta gent, de moltíssima gent. Indubtablement, el protagonisme va correspondre a uns –i ben merescut–, però el mèrit va ser de tothom. I el que és evident és que ara no se'ns pot passar, de cap de les maneres, factura, perquè a més a més se'ns està passant una factura molt alta.

És en aquest sentit que hem presentat el punt primer i que, probablement, és una obvietat, però, en tot cas, una ob-

vietat del tot necessària. Cal tornar a recordar que Catalunya ha tingut històricament una presència i un reconeixement internacionals que ningú –absolutament ningú– pot discutir.

També al llarg de la interpellació vam deixar clar que aquesta reivindicació –ho ha de tenir en compte, l'esport d'elit– no s'hauria de contemplar només des del punt de vista d'una reivindicació política, d'una reivindicació feta des d'àmbits nacionalistes, calia tenir-ho en compte especialment, també, des del punt de vista esportiu. Efectivament, és important, doncs, tancar, poder tancar, el cicle. No podem parlar d'una política esportiva integral, si no tenim tots els nivells de l'esport, des de l'esport de base fins a l'esport d'elit, passant per tots els estadis, ben coberts. I això, desgraciadament, avui, a Catalunya no ho tenim.

Dèiem en aquella interpellació, i avui ho ratifiquem, que tot seguit, passat aquest Ple, passada aquesta Moció, hi hauran un seguit d'iniciatives del nostre Grup Parlamentari, també, per tractar aquesta qüestió. Presentarem una altra interpellació per tractar en concret aquells aspectes de la política esportiva del Govern que no hem pogut tractar en aquesta interpellació: quin és el suport a nivell infraestructural, a nivell de medicina esportiva, a nivell de l'esport de base que fa el Govern?, què està fent?

Tot i que tenim un seguit de preguntes presentades, que ja vam dir-ho fa quinze dies i que encara no s'han respost i que el conseller va assegurar que s'hi interessaria, que no podia ser altra cosa que un error, el cert és que quinze dies després, que ja portem més de dos mesos, encara no s'han respost –encara no s'han respost. Doncs bé, quan tinguem ocasió de saber el parer del Govern en alguns temes, també tindrem ocasió de discutir en aquesta cambra aspectes –hi insisteixo– que no hem discutit en aquesta interpellació.

També properament suposem que tractarem en aquest Ple una proposició de llei de creació de les seleccions esportives nacionals a Catalunya.

I, en definitiva, el punt segon de la Moció que hem presentat va en aquest sentit; en el sentit que l'esport s'ha de tractar globalment i calen mesures que coordinin els diferents nivells. Calen mesures, en definitiva, per potenciar una estructuració, una vertebració de l'esport a Catalunya, des de baix fins a dalt, o des de dalt fins a baix; com prefereixin.

És evident que a Catalunya tenim un marc legal, que es la Llei de l'esport, però entenem que cal més. Cal una cosa important –que seria, en tot cas, la conclusió d'aquest segon punt–, que és fomentar la consciència nacional en el món de l'esport. Parlàvem l'altre dia de les 700.000 llicències esportives –en parlava el conseller. Jo li vaig dir que sí, que efectivament, 700.000 llicències esportives i, a més a més, molta més gent que no té llicència i que practica esports; molta més. Política esportiva de la Generalitat, dels ajuntaments i dels consells comarcals. En definitiva, l'esport és important. Però quina sortida tenen tots aquests esportistes? Quins punts de referència tenen tots aquests esportistes? El Barça, la Penya, el handbol Granollers o l'hoquei del Reus Esportiu, per dir alguna cosa, i què més? I en natació?, i en ciclisme?, i en atletisme?, etcètera.

Evidentment, quan l'altre dia parlava que les referències, en el món dels esports, aquí són en clau espanyola i no en clau catalana, algun diputat va fer mala cara, però això és una obvietat. La representació internacional de l'esport a Catalunya ve sempre a través de clubs i institucions privades; mai –mai– a nivell col·lectiu. Les seleccions catalanes són –i permetin-me una expressió, doncs, col·loquial, que almenys a casa nostra fem servir molt sovint– de pissarri.

Els punts tercer, quart, cinquè i sisè de la Moció fan referència a la necessitat, doncs, que el nostre país es doti del Comitè Olímpic de Catalunya i doni suport als esportistes que tenen possibilitat de ser olímpics. I el que pretenem amb aquests punts no és altra cosa que una declaració formal i clara al respecte, com al seu dia van fer moltíssims ajuntaments, com en el seu dia va fer aquest mateix Parlament, com han fet les federacions esportives, com han fet, en definitiva, una gran part del poble de Catalunya. Les enquestes que s'han fet en aquest sentit han estat diverses; enquestes, fins i tot, fetes per la mateixa televisió, que han donat sempre la mateixa resposta: un percentatge elevadíssim del poble de Catalunya vol el Comitè Olímpic de Catalunya, vol tenir representació internacional a nivell esportiu.

El conseller, en la interpellació de l'altre dia, ens posava com a pega que no han estat reconegudes cinc federacions a nivell internacional. I, evidentment, si no han estat reconegudes, això es fa difícil. Però nosaltres preguntem: què ha fet el Govern perquè es reconeguin aquestes federacions? Tot i no ser de la seva competència, hi han moments en què cal actuar. No es pot ser neutral en aquest tema; en absolut. Cal donar suport a aquestes federacions, cal anar-hi de braçet, cal demanar-ho des de les màximes institucions d'aquest país; cal anar tots a una.

És evident que el que estem plantejant probablement sigui una qüestió simbòlica, però és evident també que és una qüestió necessària. Com he dit abans, els models, els referents són necessaris, i en el camp de l'esport encara més.

Hem entrat en una fase, en aquests moments, en què l'ambigüitat pot significar la desaparició d'un anhel del poble de Catalunya llargament reivindicat i assumit. Entenem que el Govern hi ha d'entrar a un doble nivell. Per una banda, políticament, amb pressió on calgui i a qui calgui, i el Govern, indubtablement, per les seves relacions i pel seu pes, la pot fer, aquesta pressió. D'altra banda, amb suport directe als esportistes, a les federacions i al mateix Comitè Olímpic de Catalunya.

Aquests són els que hem plantejat..., o això és el resum del que hem plantejat en els punts tercer, quart, cinquè i sisè.

Finalment, dir que avui tenim l'oportunitat de tornar a reclamar l'atenció pública..., i no només en aquest cas l'atenció pública de Catalunya, sinó –jo diria– que hem d'aspirar a reclamar a l'atenció pública internacional atenció, una atenció especial sobre un dret que ningú ens pot negar: la nostra presència internacional en el món de l'esport. I si aquest és un dret que ningú ens pot negar, lògic és que no ens el neguem nosaltres mateixos.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach.

Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió: per defensar-les, té la paraula el diputat senyor Aymerich.

El Sr. AYMERICH: Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, pujo a la tribuna, si més no, perquè la solemnitat del tema que el senyor Benach ha intentat introduir amb aquesta Moció, que, la veritat, jo i el meu Grup esperàvem, després de la interpellació substanciada el passat Ple i contestada pel conseller Guitart..., jo diria que rellegint —i me l'he rellegit diverses vegades— la transcripció literal, doncs, consideràvem que les explicacions donades pel mateix conseller eren suficients com per no tenir de presentar cap Moció. Però, no obstant això, ja que avui el senyor Benach tampoc no és que ens hagi dit més coses de les que ens va dir l'altre dia, però d'acord amb el text que han presentat, òbviament nosaltres hem fet unes esmenes, sí més no perquè quedi clara la postura de Convergència i Unió en aquest tema.

Sí que dir-li al senyor Benach..., i suposo que el senyor president em deixarà, òbviament, al mateix presentar o defensar l'esmena, que em posicioni en la mateixa Moció, perquè, si no, no tindria cap sentit que haguéssim presentat una esmena, si no ens hi posicionéssim.

Del senyor Juan Antonio Samaranch —que va sortir també l'altre dia i que vostè avui ha tornat a remarcar—, el conseller Guitart el que va dir exactament és el que va dir, i és el que consta en el *Diari de Sessions*: que, òbviament, el treball, la feina feta pel senyor Samaranch, doncs, va motivar que els Jocs Olímpics es fessin a la ciutat de Barcelona, cosa que em sembla que tots els d'aquesta cambra i els que no estan aquí ens hem vanagloriat del seu èxit.

Vostè parla de la política esportiva del Govern, i diu que presentaran diferents iniciatives, o diverses iniciatives sobre política esportiva del Govern. Home, jo li haig de dir, senyor Benach, que en anteriors legislatures, en aquest Parlament, precisament si alguna cosa s'ha elogiat de veritat ha estat la política esportiva del Govern de la Generalitat. Dic això perquè, entre altres coses, òbviament, la política esportiva de la Generalitat ha rebut elogis de tots els grups parlamentaris; no òbviament del Grup al qual pertany..., el de la majoria, sinó de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra.

Per tant, m'estranya moltíssim que ara a Esquerra Republicana li hagi agafat de cop aquest afany..., dic de cop, sí, perquè en l'anterior legislatura, amb el senyor Pueyo, suposo que ens hi enteníem millor, en aquest aspecte esportiu, i no havia presentat pràcticament cap proposta d'aquest tema, i algunes que havia presentat fins i tot hi havíem estat d'acord i havíem aprovat allò amb consens i per unanimitat en proposicions no de llei en la mateixa Comissió de Política Cultural.

Però bé, de totes formes, si vostès tenen diferents iniciatives, el nostre Grup estarem molt contents, i aquest diputat

que els parla encara més..., perquè ara feia una temporada que estava, allò, fent vacances aquí, a l'hemicicle, i, per tant, doncs, m'anirà bé, allò, per fer pràctiques a la tribuna. Per tant, li agrairem que parlem de l'esport i, òbviament, segur que quedarem molt bé.

Permetin-me, si us plau, que ara em remeti a les esmenes que ha presentat el nostre Grup i a dir-li exactament què farem amb els altres punts que no hem presentat esmena.

Hem presentat una esmena al punt número 3 de la seva Moció, amb la qual es modifica el redactat i es modifica el redactat en dues qüestions. O sigui, vostè diu «que es prenguin mesures per al tema internacional de l'esport», i nosaltres el que diem és «que se segueixin prenent les mesures». Ja sé que vostè a això dirà: «Home, aquesta és la tònica, la dinàmica que té el Grup de la majoria, que perquè no instem el Govern que es prenguin mesures sempre diuen allò que "se segueixin prenent les mesures"».

Però és que aquesta vegada tenim moltes raons per dir-ho. Quan vostè diu això de la internacionalitat, jo no els vull cansar, ni a vostè ni els senyors i senyores diputats, però hi ha una llista molt llarga d'activitats esportives internacionals en les quals habitualment participen seleccions catalanes. I vostè això, senyor Benach, ho tindria de saber; ho tindria de saber perquè la Direcció General de l'Esport o la Secretaria General de l'Esport, si vostè s'hi passeja per allà algun dia, li poden donar tota aquesta informació que avui els estalviaré de llegir-la i que francament em sap molt de greu, perquè des d'atletisme a bàsquet, passant pel rem i per tots els esports, òbviament, hi han moltes competicions internacionals en molts països del món que com a seleccions catalanes hi hem participat.

Aquesta és quant a la primera rectificació al punt número 3, i la segona, que és precisament el tema del Comitè Olímpic. Nosaltres aquí el que hem fet és..., ja veu que és molt similar amb la de vostès, però hem modificat alguna cosa, dient que «mitjançant els canals esportius corresponents», que és precisament el que correspon, perquè nosaltres, senyor Benach, li haig de recordar que ni el Parlament ni el Consell Executiu té cap competència per crear el Comitè Olímpic Català. Això s'ha dit ja moltes vegades, jo ja m'he cansat de repetir-ho i en la Comissió de Política Cultural, precisament, es va aprovar una resolució, concretament la 67, de l'any 89, i que el seu Grup precisament hi va estar d'acord quan vam declarar l'Any Olímpic Català, l'any 92 concretament, i concretament amb una esmena del Grup d'Iniciativa vam precisament fer aquest redactat, que és exactament el que presentem avui amb la nostra esmena.

Al punt cinquè també fem unes rectificacions, i aquí, senyor president, m'agradaria que prenguéssiu nota que hi ha hagut una errada mecanogràfica, que després de la primera coma, on diu: «El Parlament de Catalunya manifesta el seu interès que la Carta olímpica no es modifiqui pel CIO» i diu «en el sentit de...», tindria de dir «perquè es segueixi permetent la presència de nacions, etcètera.» Dic això perquè és molt més entenedor i queda molt més clar el que es vol dir.

El Sr. PRESIDENT: Gramaticalment és més correcte «continui permetent».

El Sr. AYMERICH: «Que continui», correcte. Dic que és molt més entenedora i va molt més enllà, senyor Benach, de la seva pròpia proposta, perquè vostès el que diuen és, òbviament, dir allò que existeix, d'«emprendre les mesures i les gestions necessàries per tal que a nivell internacional, i especialment davant el CIO, es tinguin presents els drets d'aquelles nacions que sense estat, etcètera» i nosaltres anem més enllà dient que manifestem l'interès precisament perquè aquelles nacions que no tenim l'estructura d'estat no permetem canviar precisament la Carta olímpica, que és el que permet entrar i formar les seleccions, els comitès olímpics nacionals.

Per tant, aquesta esmena jo penso que és una esmena enriquidora per a la seva pròpia Moció i espero, lògicament, que se'ns accepti.

Dit això, dir-li també que el punt número 1 el votarem a favor, perquè amb el que diu no hi podem estar en desacord en absolut, i els punts números 2, 4 i 6 els votarem en contra per motius obvis i lògics. Jo no em voldria estendre, però sí, òbviament, que li haig de dir per què ens oposarem als punts números 2, 4 i 6.

Al punt número 2, només perquè la Llei de l'esport deixa molt clar..., tot això que vostès demanen ja hi és, i aquest diputat que els parla precisament en jornades molt llargues vam discutir aquesta mateixa Llei de l'esport, la conec perfectament i, òbviament, el que vostès demanen la Llei de l'esport ho deixa totalment resolt.

Quant al punt 4, no creiem tampoc coherent d'instar el Govern de la Generalitat de dotar els mitjans necessaris un organisme que manifestem la voluntat que existeixi, que no és la nostra responsabilitat de fer-lo, però que si no existeix, òbviament, de quins mitjans l'hem de dotar?

I quant al punt 6, el punt sisè, el darrer, el darrer punt que vostès presenten, els motius són també prou clars per rebutjar-ho. Vull dir, lògicament, vostès parlen que els atletes catalans puguin, els permetin de participar a Atlanta. Home, miri, una de les fites de l'activitat esportiva de la Generalitat és el suport integral d'aquells esportistes catalans d'alt nivell que poden tenir o tenen una projecció internacional. Amb aquesta finalitat es disposa de dos centres a Catalunya; un el conec molt de prop, perquè precisament està al meu poble, que és el Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat, i l'altre, precisament, l'ubicat a la residència Blume. Així mateix, es ve aplicant en aquests centres el Pla de tecnificació esportiva de Catalunya, que permet als millors esportistes catalans accedir a l'alt rendiment en el seu lloc de residència.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, senyor president —com he dit—, nosaltres òbviament en el moment de la votació —ja li ho avanço— demanaríem votació, si és que el senyor Benach i el seu Grup ens accepten les dues esmenes, demanaríem votació de l'esmena nostra, que substituiria els punts números 3 i 5 de la seva Moció, al mateix temps del punt número 1, que també el votarem a favor, i

votació separada dels punts 2, 4 i 6, que òbviament, pel que he explicat, el nostre Grup hi votarà en contra.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Aymerich. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, començo dient que el Grup Popular votarà favorablement els punts 2 i 6 de la Moció, que es refereixen a millorar l'esport català, i en contra de la resta de punts d'aquesta Moció.

La redacció de l'article segon de la Constitució de 1978 no deixa dubte sobre la fonamentació històrica plurinacional de l'Estat espanyol. Espanya assumeix la qualitat d'identitat territorial sobirana en el concert internacional i en aquest sentit la variació de la unitat olímpica de les nacionalitats espanyoles ha de complir l'esperit de la Carta olímpica i els requisits del nombre de federacions inscrites.

Avui només l'Estat espanyol en conjunt és subjecte de l'exercici del dret a la plena sobirania i això no per imposició externa o per una expressió d'una norma jurídica objectiva, sinó com a conseqüència d'una realitat preconstitucional arrelada al nostre país, arrelada al nostre país per la voluntat dels ciutadans de Catalunya que votaren la Constitució de 1978 per majoria absoluta.

Partint d'aquesta realitat històrica, és evident que aquesta pluralitat de nacionalitats ha donat testimoni fins al dia d'avui d'una voluntat de projecció exterior comuna. Per això aquesta petició només pot defensar-se amb coherència i rigor des d'un posicionament independentista que respectem però no compartim, evidentment.

Certament en l'àmbit de l'esport olímpic espanyol això és encara més evident. Recordem que el promotor inicial de l'olimpisme a Catalunya, en Jaume Garcia i Alzina, home proper a Francesc Cambó i militant de la Lliga Regionalista, va donar vida a una organització local del moviment olímpic espanyol entre 1912 i 13, que participà de forma hegemònica, sobretot pel que fa al finançament i a la composició de l'equip olímpic espanyol, en els primers Jocs Olímpics després de la gran guerra. No oblidem, per altra banda, que fou el govern de Dato qui recolzà la proposta fallida del Govern de la Mancomunitat de Prat de la Riba per aconseguir els Jocs Olímpics de 1924 per a Barcelona. Per això, la història dels darrers catorze segles ens aconsella mantenir un cert respecte per allò que varen viure tantes generacions dels nostres avantpassats, que no podríem oblidar sense forçar la nostra pròpia identitat històrica, tal com nosaltres la veiem.

El trencament olímpic d'Espanya seria inevitablement el trencament de l'olimpisme català, donat que hi hauria esportistes catalans que viuen i treballen a Catalunya, que han nascut a Catalunya, però que voldrien mantenir la seva identitat olímpica espanyola.

Però al marge d'aquestes consideracions i que nosaltres no entenem que la creació del Comitè Olímpic Català fóra

positiva per a Catalunya, l'assoliment d'aquesta possibilitat existeix en la Carta olímpica i abans d'obrir un debat polític s'ha de veure si és possible aconseguir les condicions esportives que, a més, passen per les victòries i l'entusiasme dels esportistes.

Barcelona mai hauria aconseguit per si mateixa, i sense el suport de la projecció internacional del conjunt de l'Estat, l'adjudicació de la celebració dels Jocs Olímpics d'estiu de 1992. Sense aquesta adjudicació no hauríem tingut ni les inversions ni les infraestructures, ni les altres taxes de creixement econòmic assolides al llarg dels darrers anys, molt per sobre de les mitjanes de creixement de la resta de l'Estat. Darrere aquestes propostes no hi ha un projecte de política esportiva, sinó només una voluntat manifesta i explícita, molt respectable, d'entendre que la projecció internacional de l'esport català passa per aconseguir el Comitè Olímpic Català, que evidentment no compartim.

En certa ocasió, l'actual president de la Generalitat manifestà que el bé més preciós de Catalunya és la seva convivència i que a això cal adequar la nostra acció col·lectiva. Per això el Grup Popular confia que les propostes de trencament de la unitat olímpica dels pobles i nacionalitats d'Espanya en tot cas s'han de condicionar al possible compliment dels requisits de la Carta olímpica i no refusem obrir un debat polític abans de tancar el condicionant objectiu, perquè sobretot l'important és la potenciació del que ens uneix i no del que ens separa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, com sol passar moltes vegades, jo quan pujo a la tribuna després d'escoltar segons quines intervencions m'he de tornar a rellegir les mocions, perquè em sembla que a vegades no llegim els mateixos textos.

Jo tampoc he vist aquí que es demani així directament, per demà almenys, la independència de Catalunya. He vist que es fa... –en tot cas serà per demà passat, però per demà crec que aquí no es demana. Per tant, jo ho he repassat i, a partir del que diu aquesta Moció, el nostre Grup, Iniciativa per Catalunya, ja podem avançar que donarem suport a tots els punts de la Moció, tant si s'accepten les esmenes que ha presentat Convergència i Unió com si no s'accepten.

A nosaltres ens sembla que sí, que alguna d'aquestes esmenes realment millora el text i millora el text no tant perquè originàriament fos una esmena d'Iniciativa que presentàrem, sinó perquè crec que situen millor els respectius papers que han de jugar les institucions i que han de jugar les entitats esportives.

Evidentment, aquesta Moció se centra –ho ha dit molt bé el senyor Benach– bàsicament en la projecció, la potenciació internacional de l'esport català i, per tant, de les estructures adients. Nosaltres varem estar temptats de presentar un seguit d'esmenes precisament en la línia de tocar altres as-

pectes, com és per exemple el Congrés de l'Esport Català, com són altres àmbits del nostre esport, però varem pensar que seria bo, en tot cas, que això fos fruit d'altres iniciatives parlamentàries, que jo crec, senyor Aymerich, que se n'han de fer, i que si certament la política del Consell Executiu és encertada millor, molt millor, tindran ocasió d'explicar-la i per tant de lluir-se explicant aquesta política. Nosaltres pensem que, en qualsevol cas, és necessari que hi hagi aquestes iniciatives parlamentàries, nosaltres n'hem fet i en pensem fer i –hi insisteixo– aquí crec que es podrien haver introduït altres aspectes, però que en qualsevol cas anirien en una línia diferent de la que planteja la Moció i, per tant, no l'hem esmenada.

En conseqüència, pensem que és bo el que assenyala el primer punt, aquest reconeixement d'aquest paper que han jugat moltes organitzacions no governamentals. Pensem també que cal potenciar totes les estructures del nostre esport, començant per l'esport a l'escola, jo diria també passant per l'esport-lleure, per l'esport no professional fins a l'esport professional i l'esport de més alt nivell.

També estem d'acord, i per tant desitgem que s'accepti l'esmena al punt número 3, que s'ha d'insistir per part del Consell Executiu a tirar endavant aquestes actuacions, perquè les entitats esportives puguin aconseguir aquest reconeixement i tinguem el Comitè Olímpic Català, però en el qual –hi insisteixo– cadascú ha de jugar el seu paper. Potser, posats a filar prim, el que no m'acaba d'entusiasmar d'aquesta esmena –com sol passar moltes vegades– és el fet aquest de donar per descomptat que ja s'està fent tot el que cal fer, però això és una pura disquisició terminològica i, en qualsevol cas, quant al fons, el cert és que l'esmena em sembla –des del nostre punt de vista– que recull, millor que el mateix text, almenys el que nosaltres pensem.

Naturalment, si nosaltres volem tenir aquest comitè olímpic propi, això necessita suports. Aquí no es diu exactament quins han de ser aquests suports, ni quan s'han de donar, ni de quina manera, però crec que és bo que el Parlament ho expressi i que insti el Govern. En conseqüència, pensem que el punt número 4 ha de ser votat favorablement. Pensem que l'esmena al punt número 5 i al punt número 6 són perfectament acceptables; nosaltres ho votàrem en qualsevol cas. Suposo que serà acceptada, aquesta esmena, pel Grup d'Esquerra Republicana. Si no ho fos, també hi votàrem favorablement. I també donar suport als esportistes catalans, a tots els esportistes de Catalunya, naturalment, no crec que això hagi de comportar problemes perquè ningú se senti a Catalunya discriminat, ni que amb aquestes actuacions anem a trencar en absolut l'Estat. Nosaltres som partidaris que els poders de l'Estat es vagin extingint, però ara ens semblaria potser una mica agosarat plantejar la ruptura de l'Estat –encara que fos la ruptura dins d'aquest marc, com sembla que alguns es temen.

Jo crec que, en tot cas, d'aquesta Moció no es poden desprendre exactament aquestes qüestions, almenys per avui, i per tot això nosaltres donarem suport a la Moció que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, tant si

accepta les esmenes presentades per Convergència i Unió com en el cas que no les accepti.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. A continuació, correspon al Grup Socialista intervenir: el senyor Sobrequés té la paraula.

El Sr. SOBREQUÉS: Sí, moltes gràcies, senyor president. Per anunciar que nosaltres donarem suport al cinquantena per cent dels punts presentats per Esquerra Republicana de Catalunya.

Votarem favorablement el punt primer, que fa referència al paper que han aconseguit organitzacions no governamentals catalanes en el terreny internacional. Donarem també suport al punt 2, que fa referència a la necessitat de continuar aconseguint una millora en els nivells esportius, partint des de l'escola fins als nivells d'alta competició. Considerem que aquest punt segon és altament positiu, perquè no és freqüent que quan es fa referència a qüestions d'aquesta naturalesa es parli de la necessitat de potenciar l'esport de base, de referir-se a l'esport en els nivells educatius i, per consegüent, aquest segon punt també tindrà el suport del nostre Grup Parlamentari. I finalment nosaltres donarem suport també al punt sisè, perquè ens sembla que és natural que la Generalitat de Catalunya, que les institucions de l'autogovern català donin suport a aquells esportistes catalans que han de prendre part en competicions internacionals i, concretament, que hauran de formar part de l'equip olímpic que participi en els Jocs Olímpics de la ciutat nord-americana d'Atlanta.

Quant als altres punts, aquells que fan referència a la qüestió del Comitè Olímpic de Catalunya, així com també les dues esmenes que ha presentat el Grup de la majoria al punt tercer i al punt cinquè, nosaltres volem reiterar quina ha estat la posició tradicional del nostre Grup en relació amb aquestes qüestions.

La constitució d'un comitè olímpic català és competència exclusiva —aquí s'ha dit abans que no és competència del Consell Executiu ni dels organismes polítics— de les federacions internacionals i de les federacions espanyoles. Aquesta qüestió es regeix per un reglament del Comitè Olímpic Internacional, un reglament que nosaltres hem acceptat, que exigeix el reconeixement d'un nombre determinat de federacions catalanes. Considerem que és negatiu per a l'esport espanyol, per a l'esport català, per a l'esport internacional que hi hagi ingerències polítiques en aquesta qüestió i, d'altra banda, davant de la proliferació i de l'allau de sollicituds de constitució de comitès olímpics de països sense estat, ens sembla cada vegada més coherent —i em sembla que és difícil que algú pugui ser contrari a aquest principi— que siguin les Nacions Unides, que sigui el Comitè Olímpic Internacional a través de les Nacions Unides els qui defineixin quines entitats nacionals, quins estats tenen aquesta categoria per a ser reconeguts com a tals.

És evident que ningú no pot ser contrari que Catalunya tingui un comitè olímpic propi; ningú no hi pot ser contrari,

però ens sembla que un principi de racionalitat esportiva exigeix que allò que volem per a Catalunya pugui ser reconegut també per a Galícia, per al País Basc, per a Escòcia, per a Gal·les, per a Irlanda del Nord o per a algunes d'aquestes regions-estat que han constituït allò que se n'ha dit els «quatre motors d'Europa». En aquesta proliferació de comitès olímpics és natural, és coherent que siguin les Nacions Unides les qui defineixin aquells països que tenen la qualitat necessària per esdevenir, per transformar-se en un comitè olímpic propi.

És per aquest motiu que nosaltres, en aquesta qüestió, ens abstindrem en els punts 3, 4 i 5, i també en els dos punts que han estat esmenats pel Grup de la majoria. En aquesta esmena s'hi ha de veure, en primer lloc, un respecte a la possibilitat que un dia Catalunya tingui un comitè olímpic internacional, però també s'hi ha de veure el respecte profund als mecanismes internacionals que regeixen el món de l'esport, que regulen els comitès olímpics internacionals i que defineixen quines entitats nacionals —quines entitats nacionals— poden esdevenir, poden tenir un comitè olímpic propi.

Jo he escoltat aquí —i no seré jo qui ho negui— el paper rellevant, el paper destacat que el senyor Joan Antoni Samaranch ha realitzat a favor que Espanya, que Barcelona i Catalunya tinguessin els Jocs Olímpics de l'any 92, però em sembla que seria absolutament injust negar el paper rellevant que han tingut en aquest fet —i els grups que m'han precedit sembla que han tingut interès a amagar-ho—, que han tingut el paper rellevant, doncs, el qui va ser alcalde de Barcelona, el senyor Narcís Serra, el qui és l'alcalde de Barcelona, el senyor Maragall, i la política que ells van impulsar, de col·laboració institucional entre tots els organismes de Catalunya i també els organismes de l'Estat perquè Catalunya tingués la celebració d'aquests Jocs Olímpics. I em sembla que mentre això que avui, aquí, estem plantejant no es resolgui d'una manera determinada, seria bo, seria coherent, seria just que Catalunya, que Barcelona esdevingués la seu del Comitè Olímpic de l'Estat espanyol perquè, en definitiva, si hi ha a Espanya, si hi ha a l'Estat espanyol... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. SOBREQUÉS: ...una ciutat que mereix aquest reconeixement, és certament la ciutat de Barcelona. Potser els diputats d'Esquerra Republicana que, d'alguna manera, manifesten aquest desacord, si reflexionessin seriosament i volguessin ser coherents amb allò que estan plantejant, s'adonarien que, si això es produís com s'hauria de produir, potser la causa que ells defensen tindria més possibilitats de reeixir un dia.

Per tant, moltes gràcies, senyor president. Anunciem els nostres vots afirmatius als punts 1, 2 i 6 i la nostra abstenció als punts 3, 4 i 5, i també a les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sobrequés. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: No caigui en la temptació que ja sap vostè que... (*Rialles.*)

El Sr. BENACH: No, no.

El Sr. PRESIDENT: Se li nota.

El Sr. BENACH: En tot cas, és curiós de veure, deia, com canvien els discursos en poc temps. Parlant de coherència, eh?

Bé, per manifestar-me respecte a les esmenes presentades, haig de fer dues precisions prèvies que van íntimament lligades amb el tema. Per una banda, dir –perquè sembla que no hagi quedat prou clar– que el Comitè Olímpic de Catalunya ja existeix. És més: és presidit per un senyor que va ser –que va seure en aquests bancs d'aquí al davant– i que és militant de Convergència Democràtica de Catalunya. Ja existeix.

D'altra banda, l'afirmació aquesta que la política esportiva de la Generalitat és exemplar, que la preguntin a alguns ajuntaments. Jo n'hi diria uns quants que, potser, amb aquesta afirmació no hi estiguin d'acord.

En tot cas –en tot cas–, les esmenes que s'han presentat jo no voldria entrar a valorar si milloren o no milloren el text. En tot cas, dir que les acceptarem; dir que les acceptarem, perquè entenem que és bo que després d'un període de temps en què aquest ha estat un tema que ha desaparegut, que no se n'ha parlat, que no se n'ha fet polèmica, és bo que es comenci a recuperar.

He dit abans en la meua intervenció que era important que avui féssim un crit a l'atenció pública dient que això corria el perill de desaparèixer. I em sembla que només per això ja val la pena acceptar les dues esmenes, hi estiguem o no hi estiguem d'acord, però en definitiva fent un esforç per tal que avui d'aquí surti una declaració en el sentit que el Parlament de Catalunya torna a reclamar un tema que ha estat llargament reclamat per una bona part de la societat catalana i que en aquest mateix Parlament ja s'havia discutit.

Jo, finalment, i concretament pel que fa a la segona esmena, hi ha hagut un canvi –suposo que és un canvi més aviat semàntic que de contingut– i, en tot cas, diria que és important, també, entre altres coses perquè..., bé –hi insisteixo–, probablement no l'hauríem redactat igual –de fet, no l'hem redactat igual–, però és possible que el fet de plantejar la possibilitat d'obtenir representació internacional per raons d'història, tradició i potencial esportiu, en la redacció, aclareixi una mica més el que nosaltres preteníem dir.

Sigui com sigui, el que sí que ens agradaria és poder discutir tantes vegades com calgui d'esports en aquest Ple, que el senyor diputat que ens ha respost no faci més vacances i, aprofitant l'avinentsa de les seves vacances, dir-li que –com he dit abans– fa tres mesos que tenim respostes pendents per part del Govern, respostes que encara no s'han fet i que potser vostè que té vacances aprofiti l'avinentsa i ho reclami a la Secretaria General.

Per tant, senyor president, acceptaríem totes dues esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach.

Passem a la votació, que s'haurà de fer punt per punt, perquè no hi ha coincidència en absolut.

De manera que, el primer punt, vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El primer punt ha quedat aprovat per 85 vots a favor, 3 en contra i cap abstenció.

Punt número 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El segon punt ha quedat rebutjat per 29 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

El punt número 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El tercer punt ha quedat aprovat per 68 vots a favor, 3 en contra i 17 abstencions.

El punt número 4.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

El punt 4 ha quedat rebutjat per 10 vots a favor, 61 en contra i 16 abstencions.

A continuació, el punt cinquè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt número 5 ha quedat aprovat per 68 vots a favor, 3 en contra i 16 abstencions.

A continuació se sotmet a votació el punt número 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest darrer punt ha quedat rebutjat per 29 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la cançó en català

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la cançó en català, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

(*Pausa. Remor de veus.*) Silenci!

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, ens toca ara de defensar la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la cançó en català, i ens toca de fer-ho en la placidesa somnolent del capvespre, davant la modèstia demogràfica institucional, premonitòria segurament del procés absolut de desertització parlamentària amb què ens podem trobar demà al matí en aquesta cambra, i ens toca de fer-ho a l'entorn dels cinc punts de la

nostra Moció, que ja m'apresso a dir des del primer moment que queden des d'aquest moment reduïts a quatre, ja que el nostre Grup retira el punt número 3, en la seva integritat, dels cinc de què constava fins ara la nostra Moció.

Quan fèiem la interpellació, fa quinze dies, aquesta precedia just només en unes hores el recital de commemoració de l'aniversari de la cançó *Al vent*, del cantant Raimon, i teníem en certa manera la sensació que aquell recital era gairebé —i així ho van interpretar alguns dels sectors professionals afectats— una espècie d'homenatge gairebé de jubilació al que havia estat la cançó en una època determinada, i per a d'altres era també i al mateix temps —i no pas amb menys intensitat— l'impost revolucionari sobre la cançó en català que pagava en aquell moment el Govern de la Generalitat.

Cal pensar, a partir d'ara, quant de temps més haurem d'esperar per trobar mesures efectives institucionals que agafin de ple, directament, el tema que avui ens ocupa. De moment, els que sembla que ja estan ocupats —no pas cantant, sinó en altres afers— són alguns dels cantants catalans, cantants que estan contents de tenir una ocupació determinada, per exemple, en alguns instituts o organismes de l'Administració autonòmica, presentant programes a la ràdio o a la televisió públiques, però, en canvi, no cantant, que se suposa que hauria de ser la seva funció habitual i regular.

No tots els cantants estan exactament en aquesta situació. N'hi ha que estan en una situació econòmica més folgada; per exemple, algunes cantants d'aquestes que canten «*De España vengo, de España soy*» i que cobren en divises les seves actuacions i que tenen la residència fora del nostre país i que probablement, com a premi a aquesta actitud coherent, tanquen determinades llistes electorals a les properes eleccions. (*Remor de veus.*)

M'agrada de comptar amb el suport —ni que només sigui psicològic, en aquest cas— del diputat i cantant senyor Santi Riera, pertanyent a un grup en el seu moment, Els drums, que va ser el grup que va tenir la missió històrica de vehicular en la nostra llengua les cançons dels Beatles, que en el seu moment estaven de moda. Per tant, em plau de comptar amb la seva presència avui aquí i d'escotar les nostres paraules, i confio que el seu Grup Parlamentari donarà suport a aquells punts de la nostra Moció que avui nosaltres presentem, que estic segur que també deuen ser, en la seva intimitat, els seus.

Els punts que nosaltres presentem són, molt concretament, en primer lloc, instar el Govern a intensificar el moment efectiu de creació d'una infraestructura territorial estable i diferenciada per a cadascun dels gèneres de la cançó, que permeti la producció i difusió regular de cançons en català i que garanteixi als cantants i grups el suport necessari per afavorir la creativitat en llengua catalana i la seva producció discogràfica.

Si es té en compte l'enorme quantitat —i se'm permeti l'expressió— de subproductes culturals que algunes administracions estan contractant en festes majors o en festes d'altra índole al llarg del territori, entendrem que la cançó en català

mereixeria aquesta infraestructura de què ara no disposa, malgrat que aquesta proposta nostra és *literalment* la mateixa que ja fa tres anys va ser aprovada per aquest Parlament. Portem ja uns quants anys reivindicant el mateix i, com sempre, com dirien a Espanya, «estamos en ello»; el problema és que només s'hi està en la teoria, però no pas en la pràctica.

El segon punt és també d'aquells reiteratius, en el qual instem el nostre Govern a continuar cercant —si convé, per procediments científics o detectivescos, o del caire que sigui— la signatura d'acords concrets de col·laboració cultural amb el Govern balear i amb la Generalitat valenciana. Fa pocs mesos, el president de la Generalitat de Catalunya va ser a València; fa pocs dies el president del Govern balear ha estat a Barcelona. Ja han passat prou anys com perquè es posin d'acord, i si ara i tant és impossible de trobar un acord simultani Generalitat d'amunt, Generalitat d'avall i Govern balear, com a mínim —com a mínim—, si és que hi ha tantes dificultats, que almenys dos d'aquests governs autònoms es posin d'acord per difondre la cançó en català, perquè, si no, ens trobaríem amb la paradoxa que allò que era possible els darrers anys del franquisme i els primers del, diguem-ne, postfranquisme —que en alguns aspectes encara dura—, que era el contacte, la vehiculació regular amunt i avall del territori de cantants i grups en llengua catalana, avui és pràcticament, si no impossible, molt difícil d'aconseguir.

El tercer punt queda retirat; passem, per tant, al quart. Es tracta, en aquest cas, ja que de moment la iniciativa privada no ho ha assumit com a cosa pròpia, ja que en el seu moment..., sí que, en els moments més difícils, editores, segells discogràfics, com Edigsa, com Concèntric, sí que van fer aquesta funció, ja que ningú no ho fa, doncs, que sigui el Govern qui, òbviament, estudiï la possibilitat de crear —sigui ell directament, com a empresa pública, sigui amb caràcter mixt— un segell discogràfic a través del qual es promogui la cançó en català en tots els gèneres. Algú ho ha de fer, i per tant és de lògica —és de lògica— que es demani a l'únic organisme que té potencial econòmic, institucional, humà per dur-ho a terme, que és el Govern de la Generalitat.

I, finalment, el Parlament —diu el punt cinquè de la nostra Moció— considera —i així es vol que es faci present aquí— que és absolutament imprescindible, diem nosaltres, que el món de la cançó en català no aparegui com un món de la marginalitat, sinó que tot allò que són entrevistes, informacions, fins i tot banalitats —en tot cas, tan banalitats com les d'altres subproductes que ens presenta la nostra televisió pública—, quan estiguin relacionades amb la cançó en català, apareguin concretament en els mitjans de comunicació públics. Aquesta és una reivindicació absolutament elemental, que, si no es fa, tradueix allò que ja denunciàvem en la nostra interpellació, que és el profund provincianisme cultural, l'enorme complex d'inferioritat nacional i cultural que de vegades tenen determinats organismes públics.

Es tracta, en definitiva, de saber, en aquest terreny com en d'altres, si el Govern de la Generalitat l'assumeix com un tema prioritari. I aquí ja no tornem a treure el factor rei-

vindicatiu o no de la cançó. Ja no en parlem, d'això; això es correspon a un període històric i a una etapa cronològica determinada. Parlem de si s'assumeix de veritat el factor de la cançó en català com un factor de naturalitat i normalitat cultural.

Facin doncs, senyors del Govern, el que vulguin, però facin alguna cosa que sigui efectiva i, sobretot, que es noti, i quan ho facin, si us plau, no desafinin com fins ara.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Ha presentat una esmena el Grup Parlamentari de Convergència i Unió: per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Joaquim Ferrer.

El Sr. FERRER: Senyor president, senyores i senyors diputats, abans d'entrar pròpiament en l'exposició de l'esmena que efectivament hem presentat a aquesta Moció, jo penso que val la pena recordar, ni que sigui telegràficament, algunes coses que, encara que són molt admeses, doncs..., en fi, potser val la pena fer-ne una mica el recordatori.

La música, evidentment, és un dels camps essencials per a qualsevol cultura, i la música depèn fonamentalment de la creació, i, per altra banda, es subdivideix en nombrosos gèneres. Per tant, doncs, la música d'un país no és un gènere; és un conjunt de formes i estils, d'escoles, de gèneres, en definitiva.

Ara, no fa gaires dies, una revista ha publicat..., una de les revistes que han publicat –i diaris– entrevistes amb en Raimon n'hi va publicar una d'especialment aprofundida, en la qual el cantant recordava quins eren els elements que van forjar la seva personalitat artística. A mi em sembla que aquest recordatori d'en Raimon –que ara faré de seguida–, doncs, és bo per comprendre quin és el problema que té la cançó en català en el nostre país, sobretot en el gènere al qual s'ha referit el diputat Carod-Rovira.

En Raimon deia: «La meua formació com a músic va derivar d'un ambient familiar i sobretot d'una experiència musical en aquella banda, Música Nova, de Xàtiva», i després també, en la seva etapa universitària, formant part d'una coral. I, a més, a continuació, en Raimon recordava: «Això, per una banda, em va fer músic, i, per una altra banda, en Fuster em va fer un ciutadà conscient del meu país.»

Aquests són dos elements que, senyor Carod-Rovira, si volem que hi hagi novament, en aquest gènere que a vostè el preocupa tant –i que a nosaltres també ens preocupa molt, perquè el considerem molt important–, si volem que hi hagi un nou impuls en aquesta línia, caldrà recordar..., i caldrà segurament recordar-ho, doncs, a intel·lectuals en general, a poetes en particular, a escriptors també, etcètera, vull dir, perquè és cert això que diu en Raimon recordant el seu passat, recordant etapes ja molt enrere: per una banda, la seva formació musical d'on va sortir; per una altra banda, d'on va aprendre el mestratge cívica, la sensibilitat cívica, la sensibilitat patriòtica, absolutament també necessària per connectar amb els neguits del seu poble en un determinat moment i, evidentment, continuar-ho fent, com va demos-

trar no fa gaires dies en aquesta trobada que va aplegar tants milers de persones a Barcelona.

En el panorama de la cançó en català, doncs, jo vull insistir que no tot és un ambient fosc, tirant a negre –com deia, com li agradava dir a vegades a en Pedrolo–, sinó que hi han molts estils, molts gèneres que rutllen i rutllen molt bé. Ara, és cert que en el gènere que en aquest moment se'ns ha plantejat aquí des de la tribuna, efectivament, existeix una certa discontinuïtat.

Anant ja directament als cinc punts que presenta la Moció. Aleshores, com ja pot veure el senyor diputat, doncs, a mi em dona la impressió que, donat que el problema que aquest gènere que a vostè el preocupa –i a nosaltres, molt, també–..., les causes d'aquest problema, després, a la Moció, no les hi sabem veure. I no les hi sabem veure perquè segurament s'ha trobat el senyor Carod-Rovira que el treball que cal fer per redreçar aquest gènere s'ha de fer en unes altres instàncies i en unes altres iniciatives; no precisament exclusivament parlamentàries, no precisament exclusivament legislatives.

Anem a la Moció. Presenta cinc punts...

El Sr. PRESIDENT: Són quatre; han retirat el tercer.

El Sr. FERRER: Efectivament; moltes gràcies, senyor president. Efectivament, són quatre; s'ha retirat el punt tercer, que havia causat la desolació dels funcionaris del Departament de Cultura que tenen cura des de fa anys d'aquest fons discogràfic. O sigui que jo li agraeixo, senyor Carod-Rovira, que ho hagi fet, perquè, en fi, havia causat l'estupefacció d'una gent que treballa i treballa bé, i, per altra banda, justament aquests dies s'estan instal·lant en unes dependències del Centre d'Art Santa Mònica, que penso que podran continuar fent aquest treball encara millor.

Heus ací, doncs, que la Moció queda reduïda a quatre punts.

En el primer se'ns proposa crear una xarxa diferenciada i estable per a cada gènere de la cançó en català en el nostre país. La proposta..., la línia política que s'ha seguit des del Departament de Cultura des de fa anys és que hi hagi en el país una xarxa estable on realment la cançó s'hi pugui expressar amb tota naturalitat i amb tota comoditat. I aquesta xarxa estable –a part d'algunes iniciatives concretes, com és l'Espai, que hi ha a Barcelona– és la Xarxa de Teatres Públics.

Per tant, doncs, en aquest primer punt haurem de votar negativament, perquè creiem que no es correspon al que ja és una dinàmica, ja és una proposta, i que realment és una proposta que encaixa amb les necessitats que tenen els cantants en català; no pas l'únic espai, la Xarxa de Teatres Públics no ha de ser pas l'únic espai, però és un conjunt d'espais que, almenys en el territori del Principat –i també en el País Valencià, per part de la Generalitat valenciana, que ha seguit una política idèntica–..., doncs, existeix i és bona.

El segon punt: al segon punt, el nostre Grup votarà favorablement, perquè, efectivament, pensem que és bo que aquest Parlament es pronunciï favorablement que es continuï cercant la signatura d'acords concrets de col·laboració

cultural entre el Govern balear, la Generalitat valenciana i la Generalitat del Principat. Pensem que reforça una línia d'actuació que es ve produint des de fa anys; el senyor Carod-Rovira sap —com tots nosaltres— que, en aquest camp de la cançó, dos-cents cinquanta anys de circumstàncies molt adverses no s'esborren fàcilment; per tant, cal actuar en aquest camp, encara que sigui la col·laboració i intercanvi de cantants en català, amb un tacte exquisit. Això és el que s'ha fet, això és el que es fa, però, de tota manera, creiem que és molt oportú que el nostre Parlament es pronunciï instant a continuar cercant aquesta col·laboració.

Per tant, hi donarem el nostre vot afirmatiu.

El tercer punt d'aquesta Moció proposa crear un segell discogràfic. Jo li agraeixo, al senyor Carod-Rovira, que avui no hagi esmentat com a testimoni d'autoritat Ràdio Nacional d'Espanya, que l'altre dia, quan va presentar la interpellació, hi va haver un moment que ho va citar com un exemple del que havíem de fer. Sincerament: de la mateixa manera que nosaltres hem evitat sempre crear una editora nacional perquè sempre hem cregut i continuarem creient que cal dinamitzar a partir de plataformes nascudes directament de la societat civil, també en el camp de la música la política del Departament de Cultura és ajudar aquelles iniciatives que sorgeixen i estimular que sorgeixin. Les discogràfiques, vostè sap tan bé com jo que han crescut, que van creixent, que es van multiplicant, les discogràfiques..., ajudar les que neixen, més que no pas crear el que seria un segell embalsamat, com segurament és el de Ràdio Nacional d'Espanya.

I, finalment, ens proposen un quart punt, que és justament al qual nosaltres hem presentat una esmena que substitueix... Aquest quart punt diu el següent: que es faci el possible perquè la informació sobre els cantants..., i hi hagin entrevistes, hi hagi una atenció, per part de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, a l'entorn de l'activitat dels cantants, i això en el seu text està considerat com a «imprescindible» per avançar. Nosaltres hem presentat una esmena en la qual diem que és «necessari» per avançar.

Perquè, sincerament, tots nosaltres creiem —i vostè penso que també; jo, per descomptat, sí— que aquest gènere que a vostè el preocupa tant i que a tots ens preocupa ha de tornar a estar bé, ha de tornar a estar bé els tres-cents seixanta-cinc dies l'any, com va demostrar l'altre dia en Raimon, ara fa pocs dies, a Barcelona, doncs, no solament perquè els falti informació, als mitjans de comunicació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió..., perquè li vull recordar, al diputat Carod-Rovira, que fa vint-i-cinc anys ens dedicava molta poca atenció, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que no existia, i, òbviament, els mitjans de comunicació del franquisme, menys, evidentment, ni res, gens, res, al contrari. Doncs, vull dir, no és la causa, no és la causa essencial del perquè aquest gènere de la cançó en català, aquest gènere específic del cantautor està passant, efectivament, un sotrac; és evident.

Cal reflexió, cal la reflexió intel·lectual. Possiblement aquest no és el fòrum; aquest és el fòrum que la democràcia

té més important a Catalunya, però, justament per a aquest problema segurament que no és el fòrum. Ara, ens ha de preocupar; ens preocupa. Però això no vol dir que haguem de crear ni organismes ni plataformes, que serien inútils, justament per això que ens preocupa tant, que és que en el país català, òbviament, es canti en català en tots els gèneres.

Aquesta és la posició, senyor president, del nostre Grup, i aprofito ja per demanar una votació separada...

El Sr. PRESIDENT: En dos grups?

El Sr. FERRER: Exactament.

El Sr. PRESIDENT: La 1 i la 3, i la 2 i la 5.

El Sr. FERRER: Molt bé; moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ferrer. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el fonament d'aquesta Moció és la percepció negativa del domini, als mitjans de comunicació públics a Catalunya, dels cantants de la resta de l'Estat i de l'estranger.

L'art, en una societat oberta, competitiva i fonamentada en la llibertat de les persones individuals, ja no respon a les mateixes dinàmiques que dominaren Europa al llarg dels segles. Els poders públics fins a cert punt poden condicionar la demanda del consum cultural i promocionar, amb càrrec als pressupostos, determinades ofertes culturals. Però, en darrera instància, el seu èxit i la seva consolidació dependrà de la seva qualitat intrínseca.

Hi ha qui creu que l'arrelament social de la cançó en llengua catalana dependrà de la presència als mitjans de comunicació de la Generalitat d'uns programes, tinguin o no tinguin audiència. Nosaltres creiem que no pot generar-se per raons polítiques, des dels mitjans de comunicació públics, una demanda cultural més enllà d'accions puntuals de prestigi, cas de determinades consideracions i efemèrides.

La clau resideix sempre en la qualitat. Si hi ha qualitat i constància, si el producte és comercial —i qualitat no implica ignorar les exigències del mercat—, tard o d'hora tindrà sortida i generarà una demanda específica. L'èxit dels grups de *rock* en llengua catalana ens demostra que el problema no és la llengua vehicular, sinó la qualitat del producte cultural, producte que ha d'estar en la línia d'allò que demanen els consumidors.

Per aquestes raons anunciem l'abstenció del Grup Parlamentari Popular en els punts 1 i 4, perquè entenem que responen a intervencions condicionades que poden..., encara que creiem que no corregiran, ni tan sols artificialment, la voluntat cultural dels ciutadans.

Votarem favorablement el punt segon, tant si s'accepta com no l'esmena..., no: el punt segon i el punt cinquè, tant si s'accepta o no l'esmena del Grup de Convergència, i també haguéssim votat..., encara que sabem que la retirada es deu que ja s'està fent la creació d'aquest fons, també ens haguéssim pogut posar d'acord i presentar una esmena dient que es potenciés, perquè sempre és bo potenciar; és el punt que potser amb més força nosaltres haguéssim votat, i per-

què a més creiem que aquest punt del cançoner tradicional s'ha de conservar perquè, per nosaltres, és el més volgut del patrimoni cultural del nostre poble.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats... (*Pausa.*) Sí, n'hi ha de diputades, sí (*rialles*)...

El Sr. PRESIDENT: Segueixi, segueixi.

El Sr. FUENTES: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: No es dediqui a formular el cens...

El Sr. FUENTES: M'havien dit que no hi havien diputades i veig que sí que n'hi han...

Bé, el posicionament del Grup d'Iniciativa per Catalunya en relació amb la Moció que ha presentat Esquerra Republicana de Catalunya és el següent. Nosaltres pensem que, certament, les cançons en català... Dic «les cançons en català» perquè m'ha semblat, per alguna intervenció, que això no més es centrava en les cançons d'autor en català o que aquesta era la preocupació específica i essencial, però el text de la Moció va més enllà: parla de les cançons en català, siguin d'autor, siguin tradicionals o siguin *pop-rock*.

El text de la Moció parteix, des del nostre punt de vista, d'una preocupació, que és el problema per arribar a una situació de normalitat en aquest camp, també, a Catalunya, normalitat en la qual incideixen molts factors. És cert que no tot –ni molt menys– es pot fer des de l'Administració; hi juguen molts factors, alguns que són molt contraris, per aconseguir una plena normalització en aquests àmbits. Certament, hi ha una allau de cançons en llengües estrangeres, en l'altra llengua de l'Estat; hi ha tot un seguit de pressions en relació amb aquest àmbit, que fan que això tingui certament moltes dificultats, que no es poden resoldre únicament amb mesures des del Govern. Però el que sí que és cert és que es poden i s'han de prendre mesures des dels poders públics per intentar redreçar aquesta situació.

I, aleshores, jo crec que el primer punt no planteja sortir de zero, no planteja partir de zero. Diu –si no ho recordo malament– «fomentar efectivament la creació d'una infraestructura». Per tant, no diu que no existeixi una xarxa de teatres allà on això es pot vehicular, com es deia; per tant, parteix implícitament del reconeixement que ja existeixen aquests elements, però el que sí que és cert és que això cal potenciar-ho, això es pot fomentar i això es pot fer.

Pensem que el punt segon..., malauradament, l'hem hagut de reiterar ja moltes vegades en aquest Parlament. I també és cert que existeixen dificultats per assolir aquests acords amb la Generalitat valenciana i amb el Govern balear, però nosaltres pensem que s'han de fer molts més esforços i que seria bo que, a més a més d'anar cercant la signatura dels acords, algun dia en trobéssim alguna, de signatura, i ja no haguéssim de dir tant «cercar», sinó «n'hem trobat almenys alguna en l'àmbit de la cançó», quant als al-

tres àmbits de la nostra cultura, que és la pròpia de tots els Països Catalans.

Per tant, crec que és bo –crec que és bo– que donem suport a aquest punt segon, però lamento que s'hagi de reiterar tantes vegades la recerca d'aquests acords. Hi insisteixo: les dificultats no vénen exclusivament per part nostra, les dificultats vénen de molts àmbits. Per tant, és bo continuar en aquesta línia.

El problema del segell discogràfic, certament, això pot semblar una proposta una mica agosarada. Jo crec que a vegades ho hem de ser una mica, d'agosarats, i, malgrat tot, crec que si l'analitzem en profunditat no ho és tant, perquè no diu que la via hagi de ser exclusivament la pública. Parla de pública o parla de mixta. Per tant, es pot optar per altres fórmules –nosaltres en altres àmbits també ho hem plantejat en aquest Parlament– en què els poders públics juguin el seu paper, impulsin, participin, però alhora això es pot fer amb institucions, o fins i tot amb persones de caràcter privat per aconseguir aquests objectius. Nosaltres pensem que no és en absolut una iniciativa menystenible, al contrari, pensem que se li ha de donar suport, sobretot perquè obre aquesta possibilitat. No es tanca únicament la via de la institució pública, sinó que permet perfectament que això pugui tenir aquest caràcter mixt.

Finalment, quant al punt cinquè, jo sincerament em sembla bé amb esmena i sense, perquè si el problema és si és imprescindible o és necessari, doncs, jo crec que segurament deu ser imprescindible i, fins i tot, necessari. Però en qualsevol cas l'esperit del punt, que és el reconeixement explícit de la necessitat que els mitjans de comunicació públics de Catalunya recullin en les seves informacions actuacions, programes normals, les entrevistes, les actuacions, etcètera, de tots i cadascun dels àmbits de la cançó en català em sembla que és bo. Que ho posem com a imprescindible? Perfecte. Que ho posem com a necessari? També.

Per tant, nosaltres donarem suport a tots els punts d'aquesta Moció que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Dalmau.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Moltes gràcies, senyor president. Bé, a aquestes altures del debat seré pràcticament telegràfic, cosa que estic segur que m'agrairan els meus col·legues. No m'agrairan que digui públicament que votarem a favor de tots els punts de la Moció d'Esquerra Republicana, però sí la brevetat en l'expressió, que és per dir, bàsicament, el següent.

En primer lloc, que a nosaltres ens sembla que convé, efectivament, també una actitud més belligerant, més activa per part del Govern en matèria de la cançó catalana, primera qüestió. Segona, que si bé és cert que des de la tancada dels cantants al Departament de Cultura la situació ha millorat una mica, però en part si ha millorat o ens hem adonat que havia millorat ha estat gràcies a l'aparició del fenomen del

rock català, no tant per l'acció de Govern, per tant, que ha millorat una mica, però no suficientment. I, tercer, perquè rellegint les intervencions del Ple passat van quedar moltes preguntes formulades pel senyor Carod-Rovira de les quals el conseller va fugir bastant d'estudi i en algun cas, fins i tot en el cas de l'al·lusió a TV3, va fer veure que ell no sabia de què se li parlava, perquè ell no tenia cap mena de responsabilitat. Ens sembla efectivament una fugida d'estudi.

Per tant, l'únic punt en el qual nosaltres teníem algunes reserves és precisament el que ha estat retirat. De manera que donarem suport a tots quatre dels quatre que queden, i potser sí que ens sembla que és millor que en el quart punt, el que ara és el quart punt es parli que és «necessari», i no «imprescindible». Potser sí que era un pèl exagerada l'afirmació que era imprescindible perquè hi hagués normalitat cultural plena que es fes tot això de la incorporació d'entrevistes, informacions, etcètera, etcètera a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

De manera que, en qualsevol cas, tant si s'accepta l'esmena com no, la votariem a favor, però ens sembla que seria millor que s'acceptés l'esmena de Convergència.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Dalmau. Ara el senyor Carod-Rovira té la paraula per pronunciar-se sobre l'esmena presentada.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor president. Ens portaria, segurament, una discussió de caràcter filològic establir les diferències entre «necessari» i «imprescindible», i probablement el més raonable seria que tot govern responsable ha de ser capaç de convertir en necessari allò que és imprescindible i, per tant, ja veu com immediatament l'acord el trobaríem. En tot cas, la importància d'aquest cinquè punt, que ara ha quedat convertit en quart després de la retirada del punt tercer, ja que el fons discogràfic, efectivament, com molt bé ha dit el diputat senyor Ferrer, ex-conseller de Cultura, a qui nosaltres volem veure una funció emblemàtica, ja que el seu Grup ha volgut destinar-lo a ell com a portaveu de Convergència i Unió en aquest punt —per tant, una certa funció emblemàtica deu encara continuar jugant, ni que sigui només en el paradís dels símbols, la cançó en català—, aquest fons discogràfic, efectivament, ja existeix i en dos anys ja ha realitzat la tasca vertiginosa d'editar un parell de discos i, per tant, aquest ritme de velocitat pot ser realment imparable en els propers decennis.

El caràcter necessari de l'esmena per tal d'aconseguir que en els mitjans de comunicació públics de caràcter àudio-visual aparegui la quotidianitat de la cançó en català per a nosaltres és clau, ja que això pot afavorir els altres punts de la nostra Moció, pot aforir aquesta infraestructura territorial, probablement, com deia el conseller, a partir de la xarxa de teatres públics, que per cert ha estat durant dos anys bloquejada i sense president; no es pot comparar la qüestió dels segells discogràfics o no amb el de les editores nacionals, i el senyor ex-conseller de Cultura ho sap; el terreny de l'edició en català ja queda prou llaurat, no podem dir el mateix del terreny discogràfic...

El Sr. PRESIDENT: Torni a l'esmena.

El Sr. CAROD-ROVIRA: En tot cas, tornant a l'esmena... No me n'havia mogut, senyor president, el que probablement havia passat desapercebut per l'estil recargolat de la meva intervenció que me n'havia allunyat un xic. Però, en tot cas, tornant-hi i acabant, el nostre objectiu seria si a força de mocions hem aconseguit de moment, retirant el tercer punt d'aquesta Moció, la desolació d'alguns funcionaris del Departament de Cultura, tant de bo d'aquí a poc temps puguem aconseguir la desolació no només dels funcionaris del Departament de Cultura, sinó de tots i cadascun dels departaments de la Generalitat, organismes autònoms inclosos, perquè això ja voldria dir que s'haurà aconseguit el nostre objectiu, que és la normalitat de la cançó en català, normalitat que en aquests moments encara no tenim.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira.

Entén la presidència que es poden fer les votacions en dos blocs. la primera, punts 1 i 3 conjuntament, i després 2 i 4.

(Pausa.)

Aquí hi havia un dubte, a la Mesa...

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, ha quedat acceptada l'esmena, senyor president. Ja he dit que potser semblava que passava desapercebut, però volia dir que sí.

El Sr. PRESIDENT: Així ho havia entès la presidència, malgrat el cargolament.

Punts números 1 i 3 de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests dos punts han estat rebutjats per 19 vots a favor, 53 en contra i 3 abstencions.

Se sotmeten a votació ara els punts 2 i 4.

Vots a favor?

Aquests dos punts han quedat aprovats per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la política de transport a Catalunya

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació sobre la política de transport a Catalunya, presentada també pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Senyor president, senyores i senyors diputats, com deia el diputat Dalmau, a aquestes altures crec que la telegrafia s'agraeix. Voldria anar, doncs... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Sí, però esperi que hi hagi silenci. Prossegueixi.

El Sr. RODRI: Moltes gràcies, senyor president. Aquesta Moció que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya presenta avui, i ho vull dir de seguida i d'entrada, ve de la mà de la Coordinadora Catalana d'Usuaris de la Bi-

cicleta, dos membres de la qual ens acompanyen aquí a la tribuna avui, i és recolzada o es troba recolzada –i ho vaig dir en el seu moment– de la resolució Wijzenbeek, de l'any 87, del Parlament Europeu, que fou votada allí i aleshores per unanimitat. Coincideix, a més –i alguns de vostès hi devien ser presents, ahir a la nit–, coincideix, a més, entre la data d'ahir, a Catalunya, Dia d'Europa, i la del proper dia 24 d'aquest mes, Dia Mundial de la Bicicleta. Fóra una bona i pertinent aportació d'aquest Parlament a ambdues efemèrides sumar-se a la festa amb l'aprovació d'aquests cinc punts d'aquesta Moció, pensada tothora per reunir voluntats polítiques diverses, com les que es troben aquí, en aquells punts que poguessin ser coincidents.

Vull recordar ara breument quatre dels trets principals que fonamenten aquesta Moció. En primer lloc, partim del fet evident demostrat sovint que aquest Parlament i el Govern de la Generalitat tenen una demostrada voluntat de modernitat, de visió de futur, de preocupació per la qualitat de vida i d'un arrencament decidit al model polític general europeu, i també en matèria de transports. Així doncs, el que és a Europa nord preocupació, estudis, anàlisis d'experiències alienes i adaptació de solucions vàlides, cal fer-les pròpies aquí i amb urgència, amb certa urgència si més no. Deia i dic que avui a Europa nord el canvi ja és el pinyol de la reflexió i la decisió política en matèria de transports. Sobretot vull fer una al·lusió directa i important a una publicació del Departament de Medi Ambient de la Generalitat que em va ser tramesa no fa més de quinze dies, que, sota el títol *Repensar la ciutat*, recomana vivament a tots els diputats que no l'hagin llegit. Els textos que s'hi tradueixen o que traduïts s'hi reproduïxen són importants, són molt importants.

El segon tret principal on basem aquesta Moció rau en el fet que a Catalunya, i ho deia també fa uns dies, en els darrers setanta anys ha estat unidimensionalment definida, pensada, dissenyada bàsicament en funció de l'automòbil, del cotxe. Tot: la ciutat i també el camp, el paisatge urbà i el paisatge rural. El fi perseguit –i era lògic– era la mobilitat, aquest nou matís ja que no podem sostreure'ns, que tots hem assumit, de qualitat de vida moderna: mobilitat.

Tercer supòsit en què ens basem –per anar ràpid–: els diagnòstics dels experts –i torno a treure la publicació del Departament de Medi Ambient de la Generalitat– són taxatius, són de gent que van una mica més enllà d'on ens trobem nosaltres. Per tant, és on cal mirar, és on cal emmirallar-se, és el que cal reflexionar. Els diagnòstics dels experts –i trec els experts perquè en la història de la bicicleta sembla que sigui cosa de «xiruquisme» o de romanticisme, que també té dret a existir, que ningú vol bandejar i que cal reivindicar, però parlo ara del diagnòstic dels experts, que sembla que té més predicament i és qüestió de modes–: «La majoria» –diuen– «de ciutats europees té avui una trama urbana congestionada». *Repensar la ciutat*, obligadament. Dos: la velocitat mitjana a dintre les ciutats progressa contra la mobilitat; és a dir que com més anem menys mobilitat. Recordava i ho deia i ho torno a dir: ciutat europea em-

blemàtica, París: velocitat mitjana anual, 10 quilòmetres per hora; amb bicicleta se'n poden fer, a dintre ciutat, de 15 a 18 tranquil·lament.

Tercera qüestió o tercer diagnòstic dels experts, el que acaba de publicar Suïssa, el que s'anomena *Projecte Ginebra 2000*. En el *Projecte Ginebra 2000*, i citat també en aquests textos de la Generalitat, diu el següent, i cada paraula val el que val, i val molt: «En l'estat actual de coses la mobilitat no pot augmentar sense comportar ja avui més inconvenients que avantatges, sobretot pel que fa a l'automòbil.» Aquí han arribat i aquí estem anant nosaltres, si no hi ha un canvi profund.

Quart supòsit en què nosaltres basem aquesta Moció: vuitanta-tres ciutats europees reunides recentment a Amsterdam denuncien, ja, com a situació límit i de risc sobre les nostres ciutats, la quantitat de diòxid i de monòxid de carboni. Salut i efecte hivernacle amenaçats. I de tot això, el cotxe un dels principals agents. I Europa ha pres una decisió comuna, una decisió política: la reducció del 50% en l'ús del cotxe particular, única sortida.

Aquests cinc punts de la Moció que avui presentem, nosaltres els hem presentat, com deia abans, tenint en compte la varietat política de pensament que tenim aquí. I els presentem una mica pensant que sembrem una cosa que hi haurem de tornar, no només perquè han canviat el conseller i en tindrem un altre, sinó perquè jo penso que és una cosa que evoluciona, no en funció d'una persona o d'una altra, d'un govern o d'un altre, sinó de la mateixa sensibilitat que tots tenim en aquest tema. I suposo que passa una mica com allò del Tercer Món, que qui no vulgui ser generós traient-se calés de la butxaca per generositat, haurà de fer-ho per necessitat d'aquí a quatre dies. La realitat s'imposa més enllà de les bones voluntats polítiques i aquí en tenim un fet emblemàtic.

En el primer punt que nosaltres presentem la Moció, diem «realitzar amb caràcter d'urgència». Això m'apresso ja a retirar-ho, perquè si trec això del caràcter d'urgència hem arribat a un acord; per tant, jo penso que és la mateixa realitat i, diguem-ne, la responsabilitat de govern que ja farà tirar les coses al ritme que cregui que es puguin fer. Per tant, ho retiro. Realitzar, doncs, un estudi estadístic sobre el nombre de bicicletes, així com el d'usuaris en les tres principals modalitats: l'esportiva, la de lleure i la de transport a Catalunya, perquè, curiosament, amb l'anuari que se'ns ha enviat aquests dies, resulta que, i ho deia també aquell dia, només hi ha a «vehICLES ALTRES» 31.500; per tant, vol dir que no es parla de les bicicletes, que devem estar al voltant de l'1,6 milions a Catalunya. Tampoc se'n parla en el capítol dels esports, que curiosament a Catalunya el ciclisme en aquest paper no existeix: no hi ha ciclisme. En canvi, es veu que hi ha 424 senyors, i no tinc cap desmereixement per a ells, perquè també és un esport com un altre, que es dediquen al bàdminton, i aquest sí que hi figura. En canvi el ciclisme, amb més de deu mil llicències i amb més de quatre-cents i escaig clubs ciclistes, a l'hora de saber la quantitat d'esportistes això no hi figura. Per tant, hi ha coses que s'han de revisar.

Però no parlem només a nivell d'esports, sinó que nosaltres som tots, em fa l'efecte, testimonis del que succeeix els caps de setmana a Catalunya. Diferentment del que passa en molts indrets d'Espanya, aquí la gent surt, i surt en bicicleta i cada vegada n'hi ha més. Fins i tot entren en conflicte les mentalitats distintes de qui creu que la carretera és només per al cotxe i el que ja va entenent que la carretera és per a tots aquells que hi circulin, de la manera que hi circulin, mentre respectin el que s'hagi de respectar.

El segon punt era engegar una campanya institucional. I diu aquí «que subratlli l'ús alternatiu al cotxe particular, en benefici del transport públic de la bicicleta i d'anar a peu». No volíem dir –no volíem dir– amb això d'engegar una campanya que després portés la gent a utilitzar una cosa que no existeix o que no està prou evolucionada. Voldríem que la Generalitat de Catalunya fes un primer esforç de penetrar en les actituds del ciutadà, perquè entengués que hem de retornar, que hem de revenir a la calma. I una manera era procurar caminar en aquesta direcció que els deia abans, del 50% europeu. Reduir al 50% l'ús del cotxe.

El tercer punt era elaborar un pla general d'aprofitament i reconversió d'antigues vies. Això s'està fent, però vull recordar, i ho recordo aquí: tenim o podríem tenir un dels passejos en bicicleta més meravellosos d'Europa, aprofitant des de Mataró al Llobregat, arran de mar, i sense gaire diners, amb molts pocs diners, perquè això està estudiat per a aquesta gent que es dedica precisament a aquestes coses, i que han fet que nosaltres els servíssim de vehicle avui per explicar-vos això aquí.

El quart punt és revisar la normativa d'adaptabilitat dels transports públics, no de Catalunya, sinó a Catalunya, a fi de fer-los combinables amb el transport de bicicleta. No n'hi ha prou que es pugui anar en els trens: ha d'haver-hi un lloc adequat en els trens. No pot ser que la Renfe modernitzi els trens i ara elimini els furgons, quan justament ara hi comença a haver la demanda.

I acabo, senyor president. Cinquè punt: iniciar immediatament la realització d'alguns trams experimentals. No hem de copiar per «papanatisme» el que ve de fora. Per tant, tenim tot el dret, abans d'engegar coses de més abast, que nosaltres en trams experimentals en el món rural i en el món urbà i a diferent mesura del món urbà, féssim una sèrie de coses de treballs experimentals per veure com el poble català reacciona a aquesta nova manera d'autotransport del futur.

Senyores i senyors diputats, canviar les actituds públiques és molt difícil, molt difícil. És més fàcil fer carreteres; és més fàcil construir cotxes. Les dificultats, però, no tenen pas de ser la raó i la desraó última de les nostres decisions polítiques.

Un vot per a nosaltres, un vot per a la bicicleta.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. No hi ha presentades esmenes; per consegüent, passem a la intervenció dels grups, directament. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, senyor Rodri, quan vaig escoltar la seva intervenció en la interpellació de vostè i la resposta del conseller, jo estava una mica astorada i vaig pensar en aquells moments que no sabia ben bé la utilitat exacta, almenys del concepte de la interpellació sobre el transport. I vaig anar pensant i vaig pensar quan jo era petita, que ajudava amb la bicicleta, amb la panera al davant i una caixa al darrere, a repartir paquetets i sobres amb el meu pare, que era un «recader» de Sant Sadurní d'Anoia a Barcelona. I pensant en això, anava pensant les possibilitats, i a veure quina moció vostè presentaria.

Un cop presentada la Moció, jo li he de dir, il·lustre diputat, que vaig estudiar tots els cinc punts i, evidentment, al primer punt vaig pensar: «caram!, “amb caràcter d'urgència”; el senyor Rodri va molt fort», perquè crec que hi ha altres temes més punyents en aquests moments que ens preocupen, i amb caràcter d'urgència. Però bé, vaig intentar de fer una reflexió profunda per tal de poder-hi donar suport.

En el segon punt, quan vostè diu: «engegar una campanya institucional del Govern de la Generalitat», vaig pensar: «ho tenim malparat». Jo, la veritat, el Grup Popular li volem donar suport per allò que sempre hem intentat amb els altres grups de l'oposició donar-nos suport en les iniciatives. Però vaig pensar: «Com no em vulgui, el senyor Rodri, a mi, com a part d'un tàndem amb bicicleta, en el bon sentit de la paraula, doncs, per tirar endavant aquesta campanya, crec que ho tenim malparat.»

En el tercer punt, he de dir que evidentment la Generalitat està portant a terme, ho hem vist a aquí dalt, a Olot, i en altres camins..., sí que hi voldria fer esment que hi ha una línia que s'ha perdut i que seria molt bonic poder tornar a recuperar per a la bicicleta, que és el tros del Berguedà, de Navàs, de Puig-reig, fins a la Pobla de Lillet i crec que seria molt interessant que les bicicletes poguessin anar per aquest indret.

El punt número 4 i el número 5, també els comparteixo. I després de fer-ne una anàlisi, bé, ara què dic? Doncs, dir que aquesta Moció que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana, el Grup Popular la trobem molt simpàtica, trobo que és una moció d'esbarjo, una moció dedicada a la salut, una moció esportiva, una moció pràctica, una moció de futur i, evidentment, una moció europea. Per tant, senyor Rodri, té el suport del Grup Popular.

Res més i moltes gràcies.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya donarà suport a aquesta Moció. Hi donarà suport no pas pel folklorisme, ni per posició estètica, sinó perquè nosaltres pensem que aquesta Moció situa uns punts fonamentals d'una aposta de futur. Una aposta de futur que com a grup

polític compartim i que té a veure amb una necessitat molt important –molt important– de la nostra societat, que és la necessitat de canviar hàbits. Una necessitat de canviar hàbits que en altres països s'ha evidenciat i que s'ha vist que donava bon resultat. I, per tant, amb aquesta tendència que tenim a emmirallar-nos en experiències europees, jo diria que també en aquesta fóssim capaços d'emmirallar-nos. Perquè ja s'ha comprovat, i de bo, la bondat d'aquesta pràctica.

Per què és important canviar hàbits? Jo faré menció de quatre coses molt ràpidament, perquè penso que l'exposició del senyor Rodri ja ho ha remarcat, però jo hi voldria donar importància i per això les citaré. És important canviar hàbits, perquè és evident que la congestió del trànsit que estem patint en aquests moments, fa, produeix, automàticament, una reducció de l'efectivitat del vehicle. Una de les màximes lloances que es feia del vehicle era l'efectivitat. La congestió òbviament redueix l'efectivitat.

Un segon argument és l'augment preocupant de la contaminació: contaminació pels gasos –directa–, contaminació per l'efecte hivernacle –indirecta–, contaminació acústica, que tots patim, especialment la gent que vivim a Barcelona.

Per altra banda, és necessari canviar hàbits, perquè s'està reduint quotidianament i això no ens ho podem prendre pas a broma: un malbaratament d'energia, que és insostenible, i que, o comencem a canviar, o ja no serà un problema només dels països del Tercer Món que l'estan patint avui dia, sinó que d'aquí a molt poc serà un problema directament nostre. I malament si la gent que estem en aquesta cambra no som capaços de preveure, tenim la responsabilitat de preveure el futur. En aquest sentit, aquest és un tema fonamental.

I, per altra banda, hi ha un nou tema-argument, que també voldria posar sobre la taula, que és el tema del sedentarisme. Suposo que els membres del Govern hi estaran d'acord, perquè no fa pas gaire que es feien campanyes institucionals amb aquell anunci, que a mi no m'agradava gaire, però, com a mínim es feia, que «Això no és vida». I es feia menció de la necessitat de fer esport, etcètera. Per tant, crec que compartiran que el tipus de vida que portem sovint necessàriament porta a un sedentarisme que hauríem de fer-hi front, també, per a la bona salut de les persones. En aquest sentit, també és posició política d'Iniciativa, i per això ho compartim, l'avantatge del transport públic. En aquest sentit, hem de fomentar el transport col·lectiu, hem de fomentar el transport públic.

Jo crec que més que aquestes iniciatives que avui es presenten, a què donarem suport, seria bo, per exemple, fomentar un parc mòbil públic de bicis a l'estil dels Països Baixos i, per què no, com a símbol, fer un aparcament de bicicletes al Parlament que permetés, no només l'estímul de les senyores diputades i senyors diputats, sinó de la resta dels ciutadans i ciutadanes, perquè servíssim alguna vegada, no estaria de més, que la gent que estem aquí juguéssim un paper exemplificador. Com que en altres coses no ho podem fer, com mínim, en l'ús de la bicicleta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Mayol. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Em sembla que avui amb aquesta Moció, respecte a la bicicleta, pràcticament s'ha dit gairebé tot. El Grup Socialista també donarem suport a aquesta Moció, davant la necessitat o la important necessitat d'estar amatents a l'ús de la bicicleta en el futur.

En una anàlisi, per això, rigorosa de quin és el mitjà de transport que cal utilitzar per salvar una determinada distància, és imprescindible sempre tenir en compte dues variables. Aquestes dues variables són la distància i el temps que volem invertir per salvar aquesta distància. Per tant, si posem uns quants exemples, podríem dir que, per exemple, si volem anar de Barcelona a Londres, segurament el mitjà de transport més adequat és l'avió; si volem anar de Barcelona a la Seu d'Urgell, el cotxe; si volem anar de Barcelona a Sitges, el tren; si volem anar de la plaça de Catalunya a Sant Andreu, el metro, i si volem anar de Barcelona a l'Hospitalet, l'autobús; i si volguéssim anar, segurament, de Madrid a Sevilla, el millor doncs seria l'AVE. (*Remor de veus.*) Per tant, aquestes dues variables del transport, de la distància i el temps, són claus i fonamentals a l'hora de poder decidir quin és el mitjà de transport que volem utilitzar.

Penso que és important i fins i tot rigorós, i el fet que podem escollir entre aquesta diversitat de mitjans ens fa que podem dir que estem en un país amb molta diversitat respecte al mitjans de transport.

La major part de decisions que nosaltres prenem en escollir el mitjà, segurament ho fem –i gairebé sempre– per raons de treball i, sobretot, per raons de rendibilitzar el nostre temps. Ara bé, si alguna vegada podem escollir el mitjà de transport en funció de trajectes curts o d'opcions de lleure, naturalment el transport en bicicleta pot ser molt útil, recomanable i, fins i tot, desitjable. Ara, no és impossible, per exemple, senyor Rodri, anar a l'Índia amb bicicleta, però segurament –ja s'hi ha anat–, però no és gaire pràctic, ni còmode, ni ràpid. Només ho dic per il·lustrar el que abans comentava de salvar la distància en un determinat temps; en aquests moments, un exemple per posar en evidència que la diversitat actual de transport és tan àmplia que permet moltes opcions, naturalment, el de la bicicleta és una més.

Estaria bé veure com els senyors diputats, les senyores diputades, els senyors consellers i la senyora consellera arriben a aquest Parlament amb bicicleta.

Senyor Rodri, tindrà el nostre suport a aquesta Moció, perquè el futur de la bicicleta sigui ben pròsper.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Joaquim Molins.

(*Forta remor de veus i rialles.*)

El Sr. MOLINS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en representació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que dona suport al Govern, em pertor-

ca intervenir en aquest cas i estic segur que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió no li estranyarà i, en aquest cas concret, imagino que tampoc a la resta de grups, si dic que crec que la intervenció del Govern el darrer dia va ser molt acurada (*rialles*) i que va donar complida resposta a les preocupacions del diputat senyor Rodri, que va interpellar el Govern al respecte. Jo crec que en la..., i en el que han comentat ara també en les seves intervencions, del posicionament de cada un dels grups parlamentaris respecte a la moció presentada, dels diferents grups d'aquesta cambra, continua havent-hi quelcom que valdria la pena que comentéssim.

Els problemes del transport, els problemes que han esmentat tots els grups, de la congestió, que no sempre la mobilitat s'incrementa, perquè les distàncies i el temps no sempre van d'acord, és a dir que moltes vegades l'increment de la gent transportada a través de determinats mitjans provoca una congestió que disminueix o que fa incrementar el temps per quilòmetre recorregut, tots aquests problemes, com el problema de la contaminació també, que voldríem tots resoldre, es resolen amb el transport públic, però no sembla que es resolguin amb la utilització de la bicicleta com a mitjà de transport. La bicicleta, que segur que aporta qualitat de vida des del punt de vista de la pràctica esportiva, que segur que comporta qualitat de vida des del punt de vista de la utilització per al lleure de la bicicleta, no sembla que a casa nostra —que a casa nostra— sigui un mitjà de transport que ens resolgui, utilitzat com a mitjà de transport, el problema de la congestió, el problema de la mobilitat, el problema de la contaminació atmosfèrica. (*Remor de veus.*)

Aquests problemes, que, evidentment, existeixen i que tots hem de vetllar per solucionar-los, els solucionarem de la mà del transport públic, no, precisament, de la utilització de la bicicleta com a transport, que no sembla —hi insisteixo— que a casa nostra sigui percentualment destacada. Per tant, nosaltres estem absolutament d'acord a promoure l'ús de la bicicleta esportiu, l'ús de la bicicleta per al lleure i, també, també, per ensenyar els nostres conciutadans que no sempre anar més ràpid és millor i que valdria la pena que creéssim un món en el qual, doncs, no tothom volgués sempre córrer més, que això comporta, doncs, comportaments socials que no sempre són volguts, que comporta, fins i tot, doncs, la perillositat dels accidents, etcètera. Amb tot això, hi estaríem d'acord, però, alhora que diem que no sempre anar més ràpid és millor, crec que el nostre Govern s'ha d'ocupar que per a aquell que ho necessiti sempre es pugui anar i continuar anant més ràpid i que en els trasllats és un valor econòmic que crec que hem de promocionar, hem d'intentar que els trasllats es puguin fer amb el mínim de temps possible. Jo crec que aquest ha de ser un objectiu del nostre Govern. I, per tant, nosaltres, revisant punt per punt les aportacions fetes per l'autor, pel Grup Parlamentari autor de la Moció, i el diputat autor de la Moció, estaríem i donaríem recolzament al primer punt d'aquesta Moció, en la qual es demana realitzar —ja ha dit el senyor diputat que no cal que sigui amb caràcter d'urgència— un estudi estadístic

sobre el nombre de bicicletes, així com el d'usuaris en les tres principals modalitats: esportiva, de lleure i de transport.

Val a dir que en el Pla estadístic de Catalunya, aprovat per aquest Parlament, no és ni està previst en el període 92-95 fer aquest tipus d'estadística; sí que la pot fer l'Institut Català del Transport i la Direcció General de Transports; l'esportiva, ja està feta, ja existeix una estadística respecte a quines, quants practicants hi ha de l'esport de la bicicleta. I caldria fer-la per al lleure i per a l'ús del transport, encara que sigui irrellevant avui, crec que val la pena tenir-ne per poder fer després el que en els punts quart i cinquè ens proposa també la Moció. Per tant, donaríem recolzament i votaríem favorablement el punt primer d'aquesta Moció.

Respecte al punt segon i al tercer, creiem que no podem donar-li suport. Una campanya institucional del Govern de la Generalitat que subratlli l'ús alternatiu al cotxe particular en benefici del transport públic, hi estem absolutament d'acord i, periòdicament, les fa el Govern de la Generalitat, i les fa conjuntament perquè entenem que així ha de ser en aquelles administracions locals que són —recordem-ho— les que tenen responsabilitat en el transport públic en el si dels municipis perquè han de fer-se necessàriament, conjuntament, amb aquells que tenen la responsabilitat concreta del transport, no sigui el cas que es faci una campanya per, diguem-ne, impulsar la gent a utilitzar el transport públic i que després no fóssim capaços de donar resposta a aquesta demanda que aquesta campanya podria provocar. Això es fa periòdicament, es fa en èpoques de l'any determinades; per Nadal, per exemple, que són els moments en els quals se'ns congestionen més les nostres ciutats i, conjuntament amb les empreses de transport públic, es fan aquest tipus de campanya de dissuasió de la utilització del cotxe privat per l'ús del transport públic. Aquestes ja es fan, es fan periòdicament, i entenem que és aquesta la línia en què s'ha de continuar fent i, per tant, entenem que no és, diguem-ne, escaient endegar una campanya institucional amb l'ús alternatiu del cotxe particular en benefici del transport públic, de la bicicleta i de l'anar a peu. Entenem que estem en un altre moment de la qüestió, tot i que —hi insisteixo— sí que estem d'acord que cal anar creant aquest hàbit diferent i una societat que valori les coses de diferent manera de com les valora fins avui, però no com un ús alternatiu del cotxe respecte al transport públic, que aquest és un altre problema.

Incrementar, el punt tercer, o fer un pla general d'aprofitament i reconversió d'antigues vies en desús, com ja va tenir oportunitat d'explicar el Govern fa quinze dies en la interpellació que es va presentar, ja s'està fent en aquest moment, ja s'està endegant una actuació d'aquest tipus utilitzant l'antic ferrocarril de Sant Feliu a Olot, en el tram Girona-Olot; ja s'està fent en d'altres indrets; en molts d'altres indrets ja no es podrà fer perquè aquestes antigues vies a què feia referència la diputada Dolors Montserrat ja ha estat utilitzada com a plataforma d'una carretera, per tant, no en tot el seu recorregut es podrà fer, sí probablement en altres indrets. En un altre indret probablement no es podrà fer perquè potser es recuperarà el mateix ferrocarril. I que això ja

s'està fent, ja s'estan fent aquestes coses, i jo crec que no n'hi ha tants, és a dir, fora d'aquests trams de l'antic carrilet fins a la Pobla de Lillet i del ferrocarril de Sant Feliu a Olot, almenys en aquest moment no n'hi ha d'altres; hi ha moltes instal·lacions ferroviàries en el si de les ciutats, però aquest és un altre problema, és l'aprofitament urbanístic —diguem-ne— d'aquestes instal·lacions, però no per a la utilització d'un carril bici.

Per tant, creiem que tampoc no comptarà amb el nostre suport aquest punt tercer de la Moció. Si hi comptaran el punt quart i el punt cinquè, «revisar la normativa i l'adaptabilitat dels transports públics a Catalunya, a fi i a efecte de fer-los combinables amb el transport amb bicicleta». Ja va tenir el Govern ocasió en el seu dia de dir com ja s'està fent, com els ferrocarrils de la Generalitat ja estan adaptant els seus trens per fer aquesta utilització en la línia Barcelona - Sant Cugat - Sabadell - Terrassa; no així en la línia de Martorell. Però que amb el canvi de material, doncs, això és una cosa que s'haurà de fer. I iniciar d'immediat la realització d'alguns trams experimentals a diferents indrets de Catalunya, amb la combinació de transport públic-bicicleta; també el Govern ja ha endegat aquestes coses. De fet, s'està realitzant un encàrrec, un estudi, per encàrrec de la Direcció General de Transports, per a l'adequació i modernització de les xarxes de transports existents. Aquest estudi, el tindrà la Direcció General de Transports en el mes de juliol. I una de les actuacions que aquest estudi, que ja es va tenir en la realimentació de les conclusions a què arriba, serà l'equipament de les terminals de transports, estacions d'autobusos i de ferrocarrils, amb aparcaments destinats a bicicletes.

Aquesta, òbviament, serà una actuació que afavorirà l'ús de la bicicleta com a mitjà de transport també, per l'intercanvi modal que moltes vegades n'hem parlat i que vam tenir ocasió de parlar, el Govern va tenir ocasió de comentar en aquesta cambra fa quinze dies.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió anuncia el seu vot favorable als punts primer, quart i cinquè d'aquesta Moció i negatiu, votarà en contra, del segon i del tercer.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable senyor diputat. Bé, si no s'indica el contrari, si no s'indica el contrari, votariem —tal com s'ha indicat— els punts primer, quart i cinquè i després votariem el segon i el tercer.

Voldria aclarir el senyor Rodri —que no ha quedat ben clar a aquesta presidència— si retirava l'expressió «amb caràcter d'urgència»? *(Pausa.)* Està retirada, perfecte...

El Sr. RODRI: Està retirada, eh?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Per tant, votarem el punt primer, el quart i el cinquè.

Vots a favor: es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Els punts primer, quart i cinquè de la Moció han quedat aprovats per unanimitat.

Punts segon i tercer.

Vots a favor, es posin drets, si us plau?

Vots en contra?

Abstencions?

Els punts segon i tercer d'aquesta Moció han estat rebutjats per 21 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de millora del sistema de finançament

El darrer punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de millora del sistema de finançament, presentada per l'il·lustre diputat senyor Roc Fuentes, que té la paraula.

(Remor de veus.)

El Sr. FUENTES: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, he de començar assenyalant que...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau!

El Sr. FUENTES: ...aquesta Moció que presentem sobre la millora del sistema de finançament, subsegüent a la interpellació que vàrem substanciar fa dues setmanes en aquest Parlament, té certes particularitats. És una moció que nosaltres hem volgut que tingui un preàmbul, cosa que no és gaire habitual en les mocions i que, fins i tot, potser pot haver portat alguna confusió, però hem volgut assenyalar clarament que hi havia un text específic de la Moció, que és del que al seu moment demanarem la votació. Però hi havia també un preàmbul, hi havia una exposició de motius per enllaçar clarament aquesta Moció amb una anterior moció, aprovada pel Ple del Parlament de Catalunya el 27 de novembre del 92, i també per enllaçar amb les anteriors resolucions sobre la política de finançament que també es van debatre i es van aprovar en aquest ple.

Crec que, de la interpellació, se'n podia desprendre un seguit de conclusions —i crec que aquestes conclusions poden ser acceptades i assumides per tots nosaltres—, la primera de les quals és que el sistema de finançament de Catalunya és marcadament insuficient; el sistema de finançament de Catalunya no és un sistema adequat a les competències, a la capacitat d'autogovern que té el nostre país, i això per moltes raons. Siguin quins siguin els paràmetres que agafem per valorar això, tant si ho comparem des de l'any 1986 amb el creixement dels ingressos de l'Estat com si ens comparem, naturalment, amb altres sistemes de finançament existents a l'Estat com són els concerts econòmics, i, fins i tot, i fins i tot, si nosaltres ens comparem, dintre del nostre propi sistema de finançament, amb aquelles comunitats autònomes de l'article 143, que tenen menys competències, o les de l'article 151, que tenen bàsicament competències equivalents, el nostre sistema de finançament és inferior a tots aquests. És a dir, és un sistema en absolut acceptable per Catalunya.

Això nosaltres pensem que deriva ja dels acords de 1986; ho vàrem assenyalar en aquell moment, ens semblava que no anàvem pel bon camí; ho hem assenyalat després i pensem que els acords a què es va arribar l'any passat són un acord que continuen en el mateix camí, en la mateixa línia d'insuficiència de recursos per a Catalunya, de manca d'autonomia financera, de manca de responsabilitat fiscal i també, fent la comparació amb aquest acord que hi va haver l'any passat, podem veure que Catalunya continua en una situació desfavorable, agreujada en molts casos en relació amb altres comunitats autònomes.

Això certament es pot desprendre clarament de la constatació de les dades; jo crec que no cal pas insistir-hi més. L'aspecte que s'ha valorat com a molt important en aquest acord i que condicionava el conjunt de l'acord per part del Govern de Catalunya era la cessió del 15% de l'IRPF com un element possiblement de millora quantitativa, però, sobretot, com un element d'avenç cap a unes cotes de responsabilitat fiscal.

Nosaltres vam dir –i ho tornem a repetir avui– que ens semblava molt insuficient, però ens semblava i ens sembla que seria un pas, un pas petit, però un pas en aquesta direcció. Val a dir que l'acord de finançament s'havia d'haver produït ja el 1991 per entrar en vigor el 1992. En qualsevol cas, la cessió del 15% de l'IRPF havia d'haver entrat en vigor el primer de gener de 1993. Tots sabem que hi ha hagut compromisos, que s'han fixat dates –el gener d'aquest any, el 15 de març–, que s'ha incomplert claríssimament aquest acord. Fins i tot s'ha arribat ja a l'extrem, per part del ministre d'Administracions Públiques, el senyor Eguiaray, el dia d'ahir, de dir que no existeix aquest acord; que l'únic acord que existeix és el d'avançar en la línia de la responsabilitat fiscal, la qual cosa és no dir res, perquè això no sabem exactament què vol dir. El 15% és minso, però és quelcom, és alguna cosa. Purament i simplement, la «línia de responsabilitat fiscal», realment, és no dir res.

Nosaltres estem d'acord que hi ha hagut un incompliment claríssim per part del Govern. Vàrem dir ja al moment de la interpellació que pensàvem –i ho pensem– que el Govern de la Generalitat té una responsabilitat important en aquest camp. La política s'ha de jutjar pels seus resultats, i els seus resultats són aquests, i en aquests resultats hi té responsabilitat el Govern central, però hi té responsabilitat, sens dubte, també, el Consell Executiu.

Clar i català, nosaltres pensem que Catalunya s'ha de plantejar obertament anar cap al concert econòmic. Nosaltres ho hem dit per activa i per passiva; nosaltres entenem que el concert econòmic ha de ser solidari, ha de tenir solidaritat vertical amb l'Estat i horitzontal; nosaltres pensem també que la solidaritat es pot plasmar en altres vies; nosaltres pensem que el sistema de finançament ha de ser també solidari amb Catalunya, jo crec que això cal dir-ho: ha de ser solidari amb el nostre propi país, i pensem que aquest acord sobre el finançament, posant com a fita clara i concreta el concert econòmic, des del nostre punt de vista, es pot fer, naturalment, establint uns terminis, establint uns temps,

establint el procés transitori que calgui, però pensem que cal fer-ho. Pensem que cal fer-ho ja, i que realment –i que realment– la Moció aprovada per aquest Parlament ens obre aquesta porta. Ens n'obre d'altres, també, és cert. Aquesta Moció estableix que caldrà, si hi ha un incompliment en la cessió del 15%, buscar fórmules de finançament adients per a Catalunya. I no tanca les portes. Jo voldria dir que la nostra Moció tampoc les tanca, les portes. Nosaltres, clarament, optem per aquesta fórmula, per la fórmula del concert.

S'ha dit –i s'ha dit des del partit que dona suport al Govern, des de Convergència i Unió– que «home, hauríem d'anar a aconseguir tots els avantatges quantitatius i qualitatius del sistema de concert, però no cal que sigui el concert». Bé, jo crec que no n'hem de fer un problema, de les paraules. Si tenim els elements d'autonomia, de responsabilitat fiscal, de capacitat normativa, de capacitat per a la recaptació, de capacitat per a la gestió dels impostos i les quantitats, la suficiència que marca el concert i li'n volem dir una altra cosa, doncs a mi em sembla que aquest no és el problema.

Però la realitat és que hem d'anar avançant en aquesta direcció, però tenint molt clar quin és l'objectiu. Insisteixo que aquesta és, clara, la nostra posició. De tota manera, he d'assenyalar –i vostès ho saben perfectament– que no és això, exactament, el que diu la nostra Moció. La nostra Moció no diu «hem de posar sobre la taula el concert econòmic solidari», que és la nostra proposta. Per què no ho diu? No ho diu per dos motius: en primer lloc, perquè pensem que el que ha de fer el Parlament és ser conseqüent amb els seus propis acords. El Parlament va prendre un acord que diu «si el 15% de l'IRPF no ens el cedeixen, si no es compleix aquest acord, nosaltres hem de posar sobre la taula altres fórmules de finançament, hem d'anar a buscar una millora substancial del sistema de finançament de Catalunya, sense deixar-ne cap de banda». Per tant, considerant-les totes, considerant també el concert econòmic. I a nosaltres ens sembla bé. Ens sembla bé, i avui el que plantejem és que, en no haver-se complert aquest compromís del 15%, és a dir, el condicional que es posava en la Moció, «si aquesta situació es produeix, hem de fer això», deia el Parlament de Catalunya. Com que aquesta situació no s'ha produït, nosaltres demanem que el Parlament sigui conseqüent i, per tant, que compleixi –que compleixi– la Moció en els seus propis termes. I això ho fem, també, perquè nosaltres entenem que és bo que avancem, que avancem qualitativament, que avancem quantitativament, que anem en aquesta direcció. Però no pensem que el desitjable seria que nosaltres plantejéssim aquí, ara, exclusivament, la nostra posició, que la nostra Moció fos derrotada, que nosaltres quedéssim com a grans defensors del finançament de Catalunya, però que no ens servís per avançar ni un mil·límetre. Nosaltres pensem que és millor que totes les forces polítiques busquem un acord. Per tant, la nostra Moció ja parteix d'aquesta cessió evident, en els nostres plantejaments, perquè pensem que en el text de la Moció aprovat pel Parlament hi ha els elements suficients, hi ha també la possibilitat claríssima –que nosal-

tres volem— d'arribar al concert econòmic, però que no hem de tancar a altres possibles fórmules que ens hi vagin acostant, que ens acostin a aquest objectiu. Perquè, en definitiva, el que pretenem, el que hem d'aconseguir és un sistema suficient, és un sistema que ens doni autonomia, responsabilitat fiscal, en definitiva, que sigui el que correspon a les necessitats de l'autogovern de Catalunya avui.

Per això, la nostra Moció està plantejada estrictament en aquests termes; la nostra Moció, el que sotmetrem a votació és el text estricte del compliment ja de la Moció de novembre de l'any passat d'aquest Parlament i, evidentment, l'exposició de motius és la nostra interpretació d'aquest procés i que, en qualsevol cas, no és, estimo, el que s'ha de sotmetre a votació.

Gràcies, senyores diputades, gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Per defensar l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per, en nom del Grup de Convergència i Unió, posicionar-nos, pel que fa, per una banda, estrictament a la Moció i, per altra banda, a l'esmena que hem presentat, com coneixen perfectament totes les senyores i els senyors diputats.

De fet, deixin-me que, abans d'entrar en el nus de la qüestió, que, a més, no hi haurà excessiva discussió, senyor Fuentes, perquè estem molt d'acord en la forma com vostè ho ha presentat, però sí que de la forma en què s'ha presentat, no en el fons, sinó en la forma, hi ha hagut un cert desconcert intern perquè tal com venia presentada la Moció hi havia tot un preàmbul, una introducció de la Moció que, finalment, el que hauríem de votar seria el text concret.

Hi ha hagut, després, un aclariment de la Mesa del Parlament que situava les coses en el seu lloc, i per tant, podíem, fins i tot, estalviar el fet d'haver presentat l'esmena —malgrat que ja l'havíem presentat, la podríem retirar—, però l'hem volgut mantenir perquè, encara que sigui al preàmbul i en aquesta introducció que es fa en el text que anirem a votar, ens sembla que la forma com vostè ho plantejava, senyor Fuentes, doncs, era necessari que nosaltres hi diguéssim la nostra perquè no s'ajustava, des de la nostra perspectiva, exactament a la realitat, a la que nosaltres entenem que és la realitat.

I li diré el perquè. Vostè, en el seu text, ja dona una situació per feta. Diu: «tal com preveia la Moció, vostès haurien de complir-la i, per tant, com que no s'ha complert, passem al següent pas, que seria estudiar les altres fórmules, el concert o el que sigui», i aquest supòsit que vostè dona per fet, que no s'ha complert, que la negociació s'ha acabat, ve a dir, doncs: «hem de ja passar al segon pas», nosaltres no hi estem d'acord. És a dir, no hi estem d'acord; pensem, tenim la voluntat, tenim la il·lusió i l'esperança encara que aquesta possibilitat no s'ha tancat.

Jo puc entendre i, de fet, no em costa gens de dir-ho que, des d'una perspectiva de l'oposició, s'intenti portar amb una certa insistència a aquells acords que podien —podien— no haver estat complerts pel mateix Govern. Deixi'm —també de passada— que li digui que els compliments de les mocions —i vostè ho sap perfectament pels anys que porta fent de diputat— caduquen als sis mesos. Ni els sis mesos han passat; no, aquest no és el motiu, però hi ha una qüestió de forma, també, que no han passat ni tan sols els sis mesos del mes de novembre en què varem aprovar la Moció per unanimitat. A més, hi ha un text..., en les resolucions del debat de política financera, que estava en la mateixa línia i, a més, vostè va presentar una proposició no de llei en la Comissió d'Economia i Finances, amb dos punts: un punt que feia referència a demanar que la part de la Generalitat es retirés de les negociacions perquè s'estaven no complint els pactes i, en l'altre, demanava exactament el que demanava aquella moció i el que demana el dia d'avui. I aquell dia, vostè, molt lliurement, va decidir retirar la Proposició no de llei en aquell moment, perquè li va semblar que no calia, que s'estava arribant a un pacte... És a dir, ens estem movent en una situació en què estem absolutament d'acord —estem absolutament d'acord—; que les apreciacions de matís que vostè pot fer i les nostres difereixen; vostè pensa que s'ha esgotat el termini, nosaltres pensem que no, volem anar una mica més enllà, malgrat que —encara que sigui dit de passada— l'incompliment sostingut que hi ha hagut per part del Govern central, en tot aquest tema: vostè feia referència a les manifestacions del ministre Eguiaray, que deia que això no era tan compromís... Jo vull dir que en el Senat de l'Estat, un dia, el mateix ministre, a Madrid va dir que sí, que això era cert, que era veritat, es va treure de la màniga..., no de la màniga, vull dir que el que va fer és dir «escolti'm, tenim la fórmula, ja us ho explicarem», i al cap de dos dies ens van explicar que la fórmula era aquesta. Magnífic, ara sembla que no.

És a dir, volem fins i tot superar aquesta sensació que tenim, d'haver estat enganyats. És igual, volem arribar al final, i encara pensem que no s'ha esgotat tot el procés per aconseguir l'acord, que per a nosaltres estava fet, sembla que no ha sigut així, vaja, l'evidència és que no ha sigut així, però mantenim l'esperança i la fe que això es pugui finalment realitzar.

Per tant, en el nostre matís, i la nostra esmena —que no els llegiré per no cansar-los—, que vostè coneix perfectament, ens agradaria que la poguéssim admetre, que la poguéssim assumir, perquè pensem que arrodoneix molt més aquesta introducció que no afecta el text que anem a votar —no afecta el text que anem a votar—, però sí que pot induir, si més no, a una diferència de criteris que no s'ajusten al que nosaltres voldríem que quedés en aquest text.

Per altra banda, hi ha dues esmenes presentades per Esquerra Republicana; no em toca pas a mi, en aquest cas, com a presentador d'una esmena, i prenent posició de tota la Moció, és vostè qui ha de decidir-ho o no, jo sí que li vull avançar, per estalviar-me, si fos el cas que vostè les accep-

tés, hauria de demanar explicació de vot, perquè canviaríem el sentit del nostre vot i, per tant, vull que en aquest moment vostè conegui que, en el supòsit que lliurement vostè decideixi acceptar les esmenes d'Esquerra Republicana, nosaltres hauríem de fer una altra intervenció per explicar que el nostre vot hauria canviat. Les raons són òbvies i jo penso que vostè les deu haver descobert. Per una banda, hi ha, jo diria, amb tot el respecte, una certa inconcreció molt valadora en la primera de les dues esmenes presentades per Esquerra Republicana, i, la segona, és purament de concepte. És a dir, jo entenc que Esquerra Republicana vulgui arribar fins al final i que presenti aquesta esmena, però això faria que nosaltres no poguéssim votar aquest text.

Per altra banda, no cal que li digui que, si el suport —com penso que pot ser— unànime de tota la cambra, repetint el de la Moció del mes de novembre, repetint aquella Proposició no de llei que no va arribar a recibir perquè es va retirar, i repetint part de les resolucions del debat de política econòmica, sembla que això té un pes, que és el que vostè vol; nosaltres també, estem absolutament decidits a tirar endavant..., carregant-nos amb una mica més de paciència, però obrir la porta —que és el que vostè demana, nosaltres també la volem obrir— a altres fórmules, que poden ser el concert o d'altres, ja en parlarem. Ja veurem també amb qui haurem de negociar a partir del dia 6 de juny, quina composició hi haurà al Govern de l'Estat... Ja en parlarem.

Ens sembla —i amb això acabo— que l'oferta que li fem, que és que accepti la nostra esmena, i en aquest sentit li podrem donar suport i penso —i n'estic segur— que hi pot haver un vot unànime de tota la cambra per anar seguint aquest esperit que tots ens hem proposat i que, n'estic segur, al final ho aconseguirem.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ha presentat també unes esmenes, com s'ha anunciat: per defensar-les, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer terme dir que la intervenció del portaveu de la majoria..., en fi, ha parlat d'uns hipotètics futuribles immediats, que tinc la impressió que no es compliran, perquè realment el nostre posicionament —i el de vostès també, i ara els ho explicaré— tinc la impressió que no passa pel tipus de discurs de la Moció ni de la posició del Grup de la majoria.

Nosaltres no hem fet dues esmenes, hem fet una esmena, hem fet una ampliació del text de la Moció i, després, una esmena concreta que parla d'un tipus de concert per a Catalunya, d'acord amb l'esforç fiscal que fa Catalunya, que tingui dues finalitats: una, «la suficiència econòmica del país» i, l'altra, «la solidaritat amb les altres àrees de l'Estat». (*Remor de veus.*) «Àrees de l'Estat»...? Deu estar mal transcrit, això... Una era una ampliació al text de la Moció, l'altra era una moció, que és el que li estic explicant.

En l'ampliació del text de la Moció es deia que el que contempla la Moció del dia 27, el que està dient és que es contemplin totes les mesures que hi ha de finançament en l'Estat, i només són dues, com vostè sap: la del cost efectiu i la del concert econòmic de les comunitats basques; això és el que diu. I, per tant, nosaltres, d'alguna manera, hem de prendre en consideració això. Per això nosaltres hem fet aquesta Moció, amb l'ànim, almenys, d'evidenciar quelcom.

Mirin, això que es parla en l'interior de la cambra no és el que batega en el carrer ni el que vostès ni cap dels grups de la cambra estan dient en el carrer. Per exemple, Unió Democràtica de Catalunya a Sau estava pel concert econòmic i últimament està per la delegació total dels tributs, no vol dir res; només ho dic de passada; Convergència Democràtica parla en el seu programa electoral d'ara que està per una equivalència al concert econòmic, d'acord amb el previsible desenvolupament de l'Estatut i la Constitució; ja han tingut anys per desenvolupar això, però, en fi, està bé. I Iniciativa per Catalunya està pel concert solidari: no hi ha cap concert que pugui no ser solidari, perquè depèn de la signatura de dues parts i només que una ho vulgui, que és la nostra, només pot ser solidari. El concert ha de ser econòmic, i tampoc és no dir res, perquè en els termes del concert econòmic hi pot entrar —això sí—, com deia el representant de la majoria, consideracions de tot ordre i de tot tipus, sempre que donin, que emergeixi una solució de suficiència econòmica per al país. No té per què ser un concert com el del País Basc; tal vegada això no seria, però seria un altre tipus de fórmula, perquè tots els que estem aquí a la cambra..., el Partit Socialista, també, no està per la descentralització de la despesa, perquè ells afirmen, el socialisme català, que és federalista, i, per tant, ha de prendre en consideració altres mesures de finançament per a Catalunya, que, com tots vostès saben, des de la signatura del primer acord, Catalunya fou la pitjor finançada per competències comunes de totes les comunitats autònomes, i el 86 es va acabar sota la mitjana, com bé deia el diputat Roc Fuentes.

Per tant, el que hi ha una cosa en el Govern, en aquests diputats, en la societat catalana..., que és que Catalunya està insuficientment finançada d'acord amb el seu esforç fiscal. I això va sortir en el debat d'ahir, també, en les finances municipals, i la seva consellera, l'honorable consellera Cuenca deia «hem de fer un front comú per a les finances municipals». Jo els dic que hem de fer un front comú per al finançament de Catalunya. No val cap essencialisme; amb l'essentialisme no resoldrem el problema de les finances. Hem de resoldre el problema de les finances negociant, parlant i posant-nos d'acord i fent un front comú davant de Madrid per poder assolir quotes de finançament que era ens són negades. No anem ara a buscar responsabilitats del passat, que seria fer més electoralisme del que estic fent. (*Remor de veus i rialles.*)

Per tant, vostès saben que quan... Els he dit una cosa que vostès pensaven, perquè després no es posin a... (*L'orador estossega amb intenció. Rialles*) Per què, quan vostès saben..., és a dir, per què no s'endega, no s'aplica la LOGSE?

Diuen: «No hi han recursos.» Si un poblet demana 1.200.000 pessetes, en l'FP de Sant Narcís, de Girona... «No tenim recursos», diu la Conselleria. El Pla de sanitat, el Pla de salut, l'han vist? Diu, a veure, recursos que hi han..., no se sap. «Farem un pla de salut en funció dels recursos» —deia el diputat que estava en aquesta tribuna—, «en funció dels que tinguem i prioritzarem en...» Però, home, és que la sanitat és un bé públic de primera magnitud, que iguala els ciutadans d'una nació de manera absolutament necessària, i, si tenim la possibilitat política de negociar més recursos, estem en l'obligació de negociar-los. No podem dir que farem un pla, diguéssim, d'aquestes característiques. Hem de treballar, hem de lluitar en aquesta línia i hem de fer-ho plegats, em penso jo.

Per tant, és cosa coneguda, és cosa sabuda que hi han dos consellers, almenys, del Govern actual que constantment repeteixen... El de Sanitat diu «no tenim recursos»; literalment li recordo expressions d'ell: «Madrid paga poc, paga tard i paga malament, i això ens desacredita, els nostres proveïdors...» Una situació absolutament... I tot està subvencionat, i estan planificant el Pla de salut. Després hi farem un reguitzell de proposicions no de llei, per posar la nostra opinió sobre aquest Pla de salut, però, d'alguna manera, és un esforç molt important, que mereixeria uns recursos suficients, i no hi són, i depèn del nostre Govern que això es tingui.

Per tant, els dic una cosa i els la dic amb tota sinceritat: mirin, la qüestió del concert econòmic —diguin-n'hi com vulguin—, de més suficiències de recursos per al país, és quelcom que rau en una greu dificultat política, i en això estic d'acord segurament amb tota la cambra. El nostre interlocutor a Madrid —i aquells que hi van ho saben— té un concepte perifèric de Catalunya; és una àrea allunyada del centre, és quelcom que ja han «introjectat» com una àrea que poden esbrimar bé perquè no es queixarà, perquè té uns límits. Nosaltres som, per a Madrid..., és a dir, l'unitarisme de l'Estat, el centralisme de l'Estat és allò que no ens deixa avançar en aquest territori, i això és un valor polític que ha de ser neutralitzat amb una altra acció política enèrgica, en el sentit de dir quines són les nostres aspiracions, d'acord amb els esforços i amb la solidaritat que sempre hem demostrat amb la resta de l'Estat.

(Remor de veus.)

Per tant, això és quelcom que fa que, aquesta esmena, la presentem amb aquest entusiasme que vostès veuen, perquè tenim la certesa que..., potser, no sé si tots tindran el valor d'assumir aquest repte, però tots comparteixen aquesta filosofia, de segur. *(Remor de veus.)*

Pensin que el concert econòmic és una cosa que no és nova d'ara. Diuen: «Bé, és que quan la República...» Dóna la impressió —i, això, els que fan història de vostès, de manera tan notable i important, ho coneixen— que quan girem el coll només ens arriba a quaranta-cinc graus. No saben que n'hi ha quaranta-cinc més que també donen una perspectiva històrica de les coses, no?

I el concert econòmic ja es va demanar, a Catalunya, eh? Es va demanar el 1898, i es va demanar el concert econòmic

per a Catalunya a l'estil del País Basc, i va ser recolzat per les quatre diputacions catalanes, per tres-cents divuit municipis de Catalunya, per les associacions de professionals, culturals, de tot Catalunya. Això, certament, va comportar un relleu del catalanisme polític, per bé que va comportar negativament allò que se'n diu el Tancament de Caiques i tot allò que no els explico, que vostès saben i que jo sé, avui, millor que molts de vostès per una única raó: perquè m'ho vaig llegir ahir. *(Rialles i remor de veus.)*

Per tant, dit això —i em permeto d'injectar una dosi d'humor, perquè a aquestes hores segurament que falta, o que manca, diríem més bé—, podríem, només per acabar, dir que en la discussió de l'Estatut de Núria, no?, deia: «No hi pot haver cap mena d'autonomia sense unes finances pròpies, àmplies i suficients. L'autonomia no tan sols ve configurada per la possibilitat de legislar, de jutjar, d'organitzar l'ensenyament o l'ordre públic d'una manera lliure o de tenir uns òrgans de govern més o menys autònoms, sinó també —i sobretot— per les possibilitats econòmiques de dur a terme d'una manera real i eficaç aquests trets, que d'altra manera esdevindrien absolutament teòrics.» Tot això, vostès ho coneixen, i coneixen també que Catalunya es quedava íntegrament tots els impostos directes —es proposava en l'Estatut de Núria, no? Ara estem molt allunyats d'aquelles posicions, però no tenim per què renunciar-hi, i depèn molt..., la consellera Cuenca deia: «A mi ja m'agradaria tenir un concert com els navarresos, però, és clar, les possibilitats són tan poques...» És clar que tal vegada dependria d'aquest Parlament, que fóssim capaços de consensuar una posició uniforme dels diputats d'aquesta cambra i intentar aportar unes propostes, sempre modestes i prudentes, com les que nosaltres fem, però agosarades en el sentit aquell que està imbuït d'una raó històrica que l'avalua i que és capaç d'asseure's amb un interlocutor de més categoria política —perquè el poder està en el centre— per dir: «miri, nosaltres així no seguirem», que és allò que va moure a aquells homes de la Lliga de la indústria i el comerç, l'any 1898, a demanar el concert econòmic perquè no podien sobreviure.

Tenim la indústria en davallada, tenim el comerç amb la banca més cara d'Europa, tenim els departaments productius en gran dificultat de finançament... Hem de fer algun tipus de cosa; ens han elegit perquè fem algun tipus de cosa... *(Remor de veus.)* També a la barberia es pot anar a fer alguna cosa... Bé, i, d'alguna manera, tot allò que jo els volia dir és que em sembla, senyor Roc Fuentes, il·lustre diputat, que en aquest moment la seva Moció més aviat m'ha semblat..., he tingut l'evidència que volia ser una espècie d'aquell control de compliment d'una moció que es fa als sis mesos, o bé la ratificació d'un acord que ja s'havia pres en aquesta cambra, i que, a última hora, si s'aprova com si no s'aprova, qui ha de llançar endavant la Moció aprovada per aquesta cambra el dia 27 de novembre ha de ser el Govern i la majoria, no? I aquí, doncs, d'alguna manera, nosaltres podem aprovar coses que han de fer tercers, els podem demanar el seu compliment, però no podem moure molt més la pilota.

De manera que, d'alguna manera, tenim molt el conveniment que el concert econòmic –en els termes que vostès vulguin i que nosaltres l'entendem, que és d'absoluta suficiència econòmica per a Catalunya– podria ser aquest que tinc aquí, que és el del País Basc, que és molt senzill, que els cobreix –permeti'm, senyor president, només una exemplarització més del que estic dient... (*remor de veus*), on el tenen –si ho llegeixo en euskera em penso que només m'entendrà vostè, que ho demana... El 31 de desembre del 2001 estan coberts, i diu: «competències de les institucions dels territoris històrics», totes menys rendes de duanes, monopolis fiscals i impostos sobre l'alcohol; la resta, tot els toca, absolutament tot; «principis generals» –allò de la solidaritat està resguardat, els acords internacionals, la col·laboració amb Madrid, etcètera–, i, després, parla de l'harmonització fiscal, del principi de col·laboració, de competències exclusives de l'Estat... Aquí podríem entrar nosaltres, d'una manera o d'una altra, no ho sé, com vostès vulguin, però tinc la impressió que les finances de Catalunya serà quelcom que tindrem de treballar amb intensitat o..., ja ho van veure ahir, els municipis estan ofegats, en paraules del batlle de Manresa, deia: «ofegats», i ho crec, i conec una mica aquest tema, també. I la resta de finances de Catalunya estan també instal·lades en la insuficiència econòmica i ens correspon a nosaltres treure-les de l'atzucac.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor... Per posicionar-se en nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, esta Moció, il·lustre senyor diputat, és conseqüència, a més d'una interpellació, és conseqüència d'una moció, també, d'Iniciativa per Catalunya, del 27 de novembre de 1992, que parlava, en essència, que la representació catalana va supeditar l'acceptació de la fórmula de finançament a l'acord definitiu sobre el traspàs del 15% de l'IRPF. Segons uns, si est acord no s'aconseguia, s'haurien de buscar noves fórmules de finançament. Això és el que deien lo primer i lo segon punt d'aquella Moció. I, com que est acord, si no s'ha trencat, sí que ha quedat congelat, automàticament pren consistència lo segon punt d'aquella Moció, que fonamentalment és lo que pretén la Moció actual, perquè, reconeixent la seva coherència, l'ha conduït a elevar esta proposta que ara estem discutint. Com que en aquell moment del novembre del 1992 lo Grup Popular vam votar en contra, precisament, est segon punt, la nostra responsabilitat ens obliga avui, també, a no considerar la Moció referida; preferim, potser, en un excés de prudència, esperar a veure fins a on arriba est procés de congelació. I, coherència per coherència, compregui i accepti, senyor diputat, lo vot en contra del Grup Popular.

I, abans de concloure la meua intervenció, senyor president, plantejar una qüestió d'ordre o un punt d'informació, perquè est diputat ha elevat una consulta verbal a la Presidència del Parlament en relació amb el que passa amb l'esmena de Convergència i Unió, perquè, des de la nostra

opinió, coincidint amb l'opinió de la Presidència, la Moció s'ha de votar, en tot cas, a partir de quan diu «instar el Govern», i, si l'esmena de Convergència i Unió fa referència al que podríem considerar exposició de motius, saber quina finalitat i quin objectiu tindrà esta esmena que ha presentat lo Grup majoritari.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Quan hagin aclarit si accepten l'esmena o no, aclarirem aquesta qüestió. Es pot posicionar, en nom del Grup Socialista, l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president, encara que el plantejament que ha fet el senyor Curto seria interessant aclarir-lo com més aviat millor. No crec que incidís gaire en el resultat del posicionament de cada Grup, però sí que saber què anem a votar és important.

En tot cas, recordar i coincidir amb el que han dit ja altres diputats. Aquesta Moció és fruit d'una interpellació, però també, a la seva vegada, és el resultat o la resultant de la Moció 12/IV, que es va fer l'any passat. Que –dit sigui de passada, senyor Codina, senyor Fuentes– no va ser aprovada per unanimitat. El senyor Pont, que va ser ponent en aquell moment, se'n recorda perfectament. La Moció tenia dues parts; una part en la qual es parlava de la corresponsabilitat fiscal i de la cessió del 15%, que sí que va ser aprovada per unanimitat de la cambra, però una segona part, que era aquesta amenaça de: què passa si no passa?, a la qual el nostre Grup va votar en contra, juntament amb el Grup Popular, en aquell moment –i no sé si altres grups, perquè la transcripció que jo tinc no diu quins grups voten en aquell moment.

Aleshores, el que sí que, per tant, ens hem de plantejar en aquesta nova Moció que ara ens planteja el Grup d'Iniciativa..., en funció de la interpellació, però també en funció d'aquella Moció, ja que pretén ser, d'alguna manera, un recordatori o un compliment d'aquella Moció: què ha passat des del moment en què el Parlament, amb la votació que he acabat de descriure, vota aquella Moció? Estem pitjor o estem millor, en la negociació, que en aquell moment? Jo no diria que estiguem ni tan sols igual, senyor Codina, perquè el que he fet és repassar-me la transcripció de la intervenció del senyor conseller en la interpellació. I diu que s'ha fet un pas que va més enllà de l'acord que s'havia obtingut, perquè es va cap a la capacitat normativa dels tributs cedits, cap a la capacitat normativa del tram del 15%, cosa que no se n'havia parlat, per una garantia de mínims, per un tema de participació eficaç i efectiva de les dues administracions amb l'Agència Tributària i la delegació de l'Agència Tributària a Catalunya.

Més endavant el senyor conseller continua, l'honorable conseller continua i diu: «Els números que hem fet surten relativament bé.» Jo no vull vendre, aquí, cap cosa extraordinària, però surten que representen una millora, millora, a més a més, del que havia estat el mateix acord del 20 de gener, que en termes directes representava quelcom més de

20.000 milions de pessetes, però que en termes indirectes se n'anava als 80.000.

Aleshores, des de la nostra manera de veure –i crec que també, interpretant les paraules de l'honorable conseller, que en aquest moment no ens pot acompanyar–, doncs, la situació podríem fins i tot pensar que està millor que no estava el novembre, perquè aquestes converses de l'honorable conseller amb el secretari, senyor Zabalza, es produeixen molt recentment. No recordo les dates, però la sessió era el 21 d'abril; segurament estem parlant de mitjans d'abril. En tot cas eren dades suficientment fefaents que, a més a més, el senyor conseller es complau a dir que el senyor Zabalza elaborarà un informe que passarà al Govern i que desitjarem que es tiri endavant.

(*Remor de veus.*)

Per tant, si la situació no és pitjor, i si, fins i tot, podem arribar a considerar què és millor, quin sentit té posar en funcionament l'amenaça –per dir-ho en termes colloquials– que contenia la Moció aprovada, la Moció 12/IV? Segurament –segurament–, no hi hauria cap altra explicació que circumstàncies, opinions, voluntats polítiques. En tot cas –en tot cas–, nosaltres no hi estem d'acord. No hi estem d'acord perquè nosaltres, des del primer moment, com a grup, hem treballat en aquest tema per una actuació conjunta. Ens ha semblat que allò important, sempre, d'aquesta qüestió, com en totes aquelles qüestions que són importants per a Catalunya, és que ens poguéssim presentar unànimes, que la postura dels catalans pogués ser una postura unànime. Continua creient la majoria de la cambra que l'opció que es va escollir en el seu dia era la correcta? A mi em sembla que sí, que per l'opinió que ha dit el portaveu del Grup majoritari, pel que va dir el conseller en la interpellació continua considerant que l'opció de la corresponsabilitat fiscal, que la cessió del 15% són els termes correctes del plantejament.

Aleshores, per què canviem ara el *dribling*? Perquè ens estem posicionant cap a un altre sistema; ens estem posicionant cap al sistema del concert, del concert solidari –digues-li com se vulgui. Aquest és el plantejament polític que hi ha darrere de la Moció d'Iniciativa per Catalunya, perquè el que està molt clar és que en l'exposició de motius –es voti o no– es diu: «Com que no hi ha hagut acord, doncs, passem a la següent part de la Moció.» És aquest també el plantejament del Grup majoritari? El seu portaveu en aquesta tribuna ha dit que no. Ha dit que per això havien canviat l'exposició de motius i que per això ho veien indiferent, però, si més no, portaran a terme la part que, d'alguna manera, conté d'amenaça la Moció del mes de novembre.

Segurament –segurament–, també tindria alguna cosa a veure amb unes paraules iròniques que el conseller va fer en la intervenció, la seva intervenció, fent referència a un altre tema, però que té alguna cosa a veure. Deia el conseller: «El nostre congrés va fer una resolució dient el 100% de l'IRPF.» L'endemà, va dir: «El Govern negociarà el 15%.» Vostè aquest joc ja l'entén, oi? Aquest joc ja l'entén, no cal que ens ho digui; digui'ns-ho clarament. Segurament també,

senyor Codina, vostè ens hauria pogut dir: «Encara que he dit que estem d'acord i que ja ens va bé que esperem, votarem aquella Moció», però vostès aquest joc ja l'entenen. (*Remor de veus.*) Nosaltres no sé si l'entensem o no l'entensem; el que passa és que, en cap cas, senyor Codina, nosaltres no el compartim.

Nosaltres no podem votar a favor d'aquesta Moció, senyor Roc, no podem votar a favor d'aquesta Moció, perquè –sí, senyor Roc Fuentes– nosaltres estem a favor de la corresponsabilitat fiscal, nosaltres estem a favor de la cessió del 15%, nosaltres estem a favor de la negociació conjunta del tema i no estem a favor de qualsevulla aventura ni a la confrontació en aquests temes que considerem bàsics per a Catalunya.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. En relació amb la consulta que ha fet el representant del Grup Popular en relació amb l'esmena presentada pel Grup de Convergència, aquesta Presidència considera el següent: tenint en compte el que diu l'article 134, el punt segon de l'apartat tercer, que diu: «Els grups podran expressar discrepància respecte als "antecedents" o "exposició de motius" dels proposants, bé amb la motivació de llurs esmenes, bé mitjançant les esmenes d'addició que considerin que són pertinents per ampliar el text de la resolució», i tenint en compte que la Mesa ho va acceptar a tràmit, és perfectament congruent.

El que passa és que l'exposició de motius i els continguts que se sotmeten a votació estan junts en l'esmena presentada. En tot cas, dependrà ara de l'il·lustre diputat Roc Fuentes, qui té la paraula, per dir si accepta o no l'esmena proposada. Però, en tot cas, es pot sotmetre perfectament a votació; el que passa és que sí que és evident que llavors decau part de la proposta feta pel Grup d'Iniciativa.

El senyor Roc Fuentes té la paraula.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, per complir amb el que s'assenyala reglamentàriament, és a dir, posicionar-me a l'entorn de les esmenes que s'han presentat.

En relació amb l'esmena que s'ha presentat a l'exposició de motius per part de Convergència i Unió, he d'assenyalar dues coses. La primera és que nosaltres en cap moment diem que s'hagi de renunciar a res; no ho diu el nostre text, ni nosaltres pensem que hàgim de donar per perdut el 15%, per dir-ho amb claredat, ni que s'hagi de fer cap altre tipus de renúncia; en absolut. El que sí que és cert és que començant pel president de la Generalitat i acabant pel senyor Duran i Lleida, tothom ha considerat que s'ha produït un incompliment gravíssim per part del Govern central i que, realment, posar en funcionament la Moció que va aprovar el Parlament és plenament coherent. És a dir, no és que es produirà un incompliment, no és que s'està produint un incompliment; el president Pujol ha dit: «S'ha produït un incompliment. S'ha produït una mala jugada», ha dit, fins i tot.

Per tant, crec que el nostre redactat era perfectament coherent amb això. Vostès volen deixar oberta una porta dient:

«L'acord no s'ha perfeccionat.» Evidentment que no s'ha perfeccionat, perquè no s'ha complert aquesta part de l'acord. En qualsevol cas –en qualsevol cas–, jo crec que l'aspecte essencial de la seva esmena és insistir en el paper que ha jugat el Consell Executiu. Nosaltres no hi tenim inconvenient; nosaltres pensem que és bo que es destaquí la responsabilitat del Consell Executiu, precisament perquè pensem que és corresponsable de la situació en què ens trobem. En qualsevol cas, no modifica això el text específic, concret de la Moció, i jo no tinc cap inconvenient a acceptar aquesta esmena.

En relació amb les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya, jo crec que ell ho ha dit molt clarament: són esmenes fruit del moment que ens trobem i, naturalment, jo vaig presentar aquesta interpellació el 27 de gener, lluny de qualsevol procés electoral; això s'ha discutit en aquest moment i jo crec que el tema és prou important perquè tots plegats fugim de qualsevol plantejament electoralista. Per tant, jo no cauré en aquests plantejaments, jo he dit quines són les nostres posicions i crec que en aquesta Moció s'expressen, i crec, a més a més... S'expressen juntament amb altres, és a dir, aquestes possibilitats hi són. És una manera seriosa d'avançar cap al concert econòmic, entenem nosaltres, però en qualsevol cas d'avançar cap a la corresponsabilitat fiscal, d'avançar cap a la suficiència, d'avançar cap a un sistema adient per a Catalunya.

De les dues esmenes d'Esquerra Republicana, la primera és a l'exposició de motius i jo no tindria inconvenient a acceptar-la si no fos perquè té un redactat que jo qualificaria, com a mínim, de difícilment entenedor; és a dir, és una esmena que, amb independència del seu contingut, amb independència del seu fons, del que vol dir el seu redactat, des del meu punt de vista, almenys, no és feliç i, per tant, jo no l'acceptaria.

Però hi ha una altra esmena que aquesta sí que té el redactat absolutament clar i concret, que és la que fa referència al concert econòmic. El concert econòmic que, per primera vegada, jo sento –i ho celebro– que des d'Esquerra Republicana de Catalunya es qualifica com a concert solidari, que és el que nosaltres defensem. Però aquesta esmena no l'acceptaré, i no l'acceptaré tot i estant d'acord i coincidint plenament –plenament– amb el que nosaltres proposem, precisament perquè nosaltres no volem caure en cap electoralisme. Per a mi seria molt fàcil acceptar aquesta esmena, sotmetre-la a votació, quedar nosaltres com els defensors, per sobre de tothom, del finançament de Catalunya, i anar-nos-en tan tranquils a casa nostra o a fer la campanya electoral. Però jo crec que això no ajudaria ni un centímetre a avançar en l'objectiu que hem de pretendre, que és millorar el finançament de Catalunya en qualsevol moment, i per millorar el finançament de Catalunya, naturalment, a vegades, un s'ha de sacrificar. I a mi em sorprèn que Esquerra Republicana presenti avui aquesta esmena quan la Moció que estem debatent va ser una esmena que va presentar el Grup de la majoria a una moció d'Esquerra Republicana i va ser totalment acceptada.

Per tant, intentar avui introduir elements exclusivament partidistes en aquesta Moció no ens sembla que sigui el camí adient, eh? Compartim plenament –ho he dit per activa i per passiva– que l'objectiu de Catalunya, que s'ha de posar sobre la taula clarament és el concert econòmic, però no pensem que avui el camí adequat sigui que ens hagin de rebutjar aquesta Moció, perquè ens la rebutjarien, quedaria exclusivament en un vot testimonial, quedaria exclusivament en una posició testimonial, i nosaltres no pretenem ni volem testimonialismes en cap moment. Nosaltres volem fer avançar de veritat l'autonomia de Catalunya, l'autogovern i el finançament de Catalunya.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Aquesta presidència suspendrà per dos minuts la sessió i demana als portaveus aquí presents que s'acostin a aquesta taula, per favor.

(La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i onze minuts i es reprèn a tres quarts de nou i dotze minuts.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Es reprèn la sessió.

Sotmetem a votació l'esmena, la Moció –amb l'esmena acceptada– del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor...?

(El Sr. Reguant demana per parlar.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Sí, digui, digui.

El Sr. REGUANT: Hi ha quòrum o no hi ha quòrum?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Escolti, quan hàgim votat ho sabrem.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Moció no ha estat aprovada perquè no assoleix el quòrum marcat en el Reglament. D'acord amb l'article 70 del Reglament, si arribat un moment de la votació o un cop feta aquesta no hi hagués el quòrum a què es refereix l'apartat anterior, la votació serà reiterada o posposada en el termini que el president consideri oportú.

Aquesta presidència suspèn la sessió i d'aquí a cinc minuts tornarà a sotmetre aquesta Moció a la consideració de la cambra.

Se suspèn la sessió fins d'aquí a cinc minuts.

(La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i catorze minuts i es reprèn a les nou i sis minuts.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Es reprèn la sessió.

I se sotmet a votació la Moció punt 10 de l'ordre del dia, la Moció subsegüent al Consell Executiu sobre el finançament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Novament no s'ha assolit el quòrum i, per tant, d'acord amb el Reglament, que diu que «si transcorregut el termini anunciat per la presidència tampoc no podia fer-se vàlidament» –la votació, es refereix–, «l'assumpte serà sotmès a

la decisió de l'òrgan corresponent en la sessió vinent», per tant, aquest serà un punt que formarà part de l'ordre del dia de la propera sessió, en la qual es sotmetrà a consideració dels il·lustres senyors diputats. *(El Sr. Codina demana per parlar.)* Digui, senyor Codina.

El Sr. CODINA: Senyor president, perquè pugui esmentar el resultat que hi ha hagut.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: El resultat era: 54 vots a favor, 8 en contra i 1 abstenció.

Per tant, se suspèn la sessió, que es reprendrà demà a les deu del matí, per acabar de substanciar els dos punts que resten de l'ordre del dia.

Moltes gràcies i bona nit.

(La sessió se suspèn a les nou del vespre i nou minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució Espanyola

Barcelona 1988. 2.ª edició ISBN: 84-500-9376-7

Preu: 150 pta. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució Espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució Espanyola. Estatut d'Autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona 1990. 5.ª edició ISBN: 84-393-2176-7

Preu: 1.050 pta. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució Espanyola, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona 1988. 3.ª edició

Preu: 80 pta. 17 x 11 cm, 22 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una Resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'Autonomia de Catalunya

Barcelona 1983. 2.ª edició ISBN: 84-500-9378-3

Preu: 100 pta. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel Rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1981. ISBN: 84-500-4156-2

Preu: 3.000 pta. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona 1986. ISBN: 84-505-4739-3 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Vol. 1. ISBN: 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN: 84-505-4741-5

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona 1989. ISBN: 84-505-8049-8 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988

Vol. 1. ISBN: 84-505-8049-8

Vol. 2. ISBN: 84-505-8051-X

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1984. ISBN: 84-500-9786-X

Preu: 6.250 pta (2 volums). 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

El Parlament de Catalunya

Barcelona 1991. 5.ª edició

Preu: 100 pta. 21 x 12 cm, 58 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu il·lustrat amb fotos a tot color, de Francesc Català Roca i altres fotògrafs. N'hi ha, també, versions en castellà, alemany i anglès.

El Parlament de Catalunya

per J. Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona 1987. 2.ª edició ampliada ISBN: 84-505-6832-3

Preu: 12.500 pta. 31 x 24 cm, 502 pàg.

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions.

Segona edició, ampliada, amb 231 fotos a tot color i a tota pàgina, i 78 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7798

Preu: Subscripció anual: 7.500 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de Ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les Comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7976 (general)

ISSN: 0213-7984 (sèrie P)

Preu: Subscripció anual: 6.000 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
simil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció finalitza, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impressos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebra l'import i la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir / xec al portador)

..... de de 19.....

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament
de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

